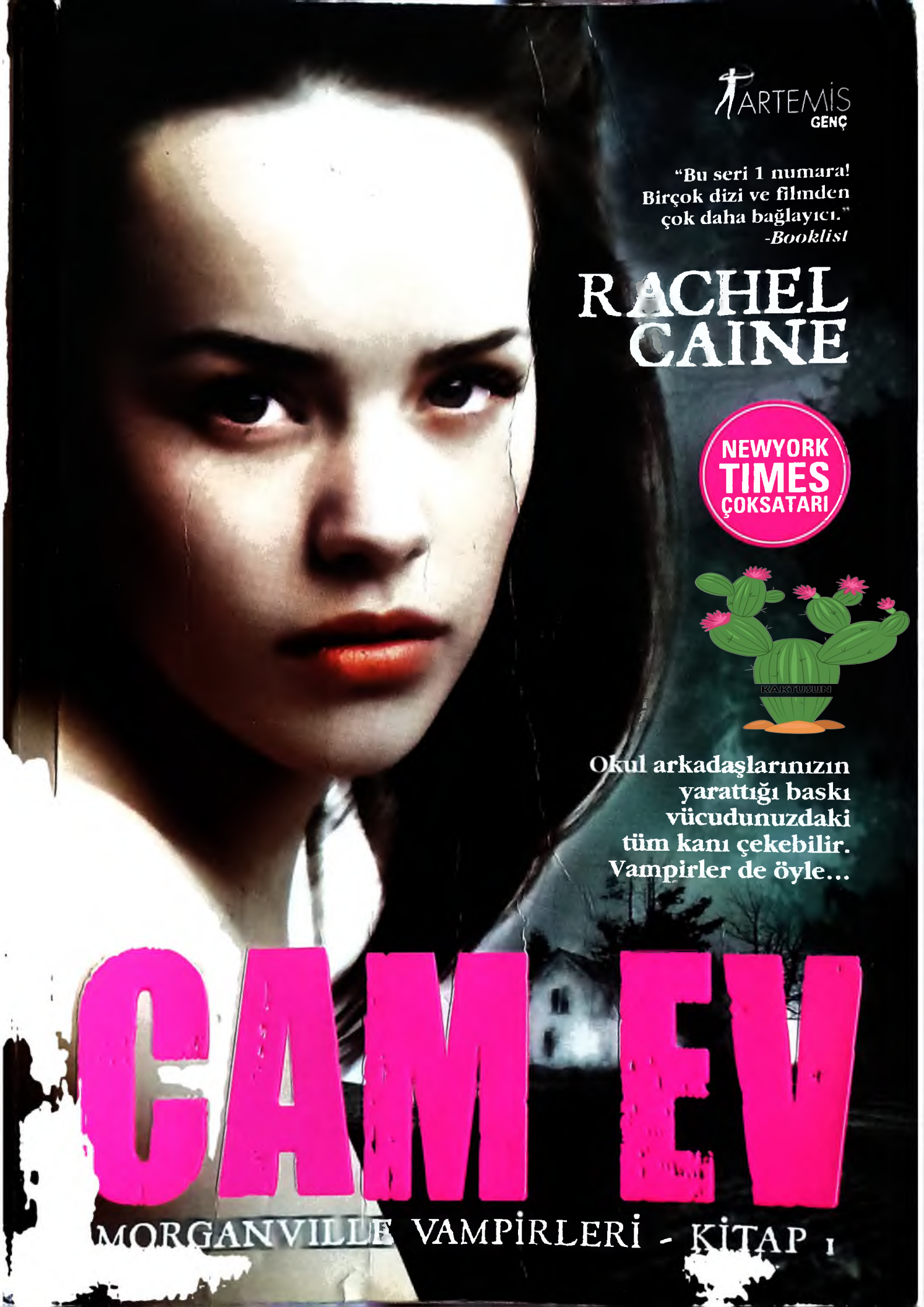

ARTEMİS GENÇ

"Bu seri 1 numara! Birçok dizi ve filmden çok daha bağlayıcı."
-Booklist

RACHEL CAINE

NEWYORK TIMES ÇOKSATARI

Okul arkadaşlarınızın yarattığı baskı vücudunuzdaki tüm kanı çekebilir. Vampirler de öyle...

CAM EV

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 1

Morganville, Teksas'a hoş geldiniz.
Hava karardıktan sonra
evden çıkmayın deriz!

CAM EV

Morganville acayip karakterlerle dolu küçük bir üniversite kasabası. Fakat güneş battıktan sonra kötüler dışarı çıkıyor. Çünkü Morganville'de, en karanlık gölgelerin ardında pusuya yatmış bekleyen bir şeytan var -bu öyle bir şeytan ki, güpegündüz sokaklara dökülmek için fırsat kolluyor!

Kahramanımız Claire Denvers, cehennem azabından farksız yurt yaşantısından bıkıp usanmış genç bir kız. Popüleritesinden ödün vermeyen arkadaşları, okulun sosyal hiyerarşisindeki yerini unutmasına asla izin vermiyor. Ki sıfırın altında bir yer bu yer!

Haz etmediği kampüs yaşamından vazgeçtikten sonra kendine bir oda bulduğu o eski, heybetli malikane de aslında umduğu gibi bir yer değil galiba. Yeni ev arkadaşlarında hiçbir yaşam belirtisi yok. Ama kasabanın en derin sırlarından biri, taze kana susamış bir halde, sinsice ortaya çıktığında hepsi birden Claire'i koruyacak, o da başka bir mesele!

Rachel Caine, *Morganville Vampirleri*, *Weather Warden* ve *Outcast Season* serilerinin yazarıdır. Caine sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

KAKTUSUN
TELEGRAM

ISBN: 978-605-4228-11-9

CAM EV

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 1

RACHEL CAINE

İngilizce'den Çeviren: Yeliz Üslü

ARTEMİS YAYINLARI

KAKTUSUN
TELEGRAM

1

Claire, Cam Ev'in üyesi olduğu gün, biri onun çamaşırlarını çalmıştı.

Eski, kırık dökük çamaşır makinesine elini atınca, makinenin ıslak, kaygan silindirinden ve –kötü bir şaka gibi– sahip olduğu en kötü iç çamaşırıyla bir çoraptan başka bir şey gelmedi eline. Her zamanki gibi acelesi vardı. En ucuz, en harabe yurt olan Howard Hall'ün, en ucuz, en köhne odalarının en üst katında sadece birkaç makine bulunuyordu. İki çamaşır makinesiyle iki kurutma makinesinden biri, işiniz olduğu gün bozukluklarınızı yutmazsa şanslısınız demekti. Kağıt para kısmını zaten unutun. Claire okula geldiği günden bu yana –sekiz haftadır– onun çalıştığını görmemişti.

"Olamaz," dedi Claire yüksek sesle. Dengesini sağlamak için bir yere tutunup makinenin karanlık, paslanmış içine baktı. Küf ve ucuz deterjan kokuyordu. Daha yakından bakması da bir şey değiştirmedi.

Dikişlerinden açılmaya başlamış bir iç çamaşırı. Bir çorap.

Son iki haftadır giydiği bütün giysileri kaybolmuştu. Gerçekten giymek istediği bütün giysileri.

Makinenin içine doğru "Olamaz!" diye bağırınca sesi yankılandı. Yere çöküp ondan önce hayal kırıklığına uğrayan öğrencilerin hırpaladığı makineyi bütün gücüyle tekmeledi. Nefes alamıyordu. Birkaç tane daha giysisi vardı. Ama onlar son seçenekti, *aman Tanrım kimse beni bunlarla görmesin* dediği giysileriydi. Fazla kısa ve onu köylü gibi gösteren pantolonlarını; büyük gömleklerini ona annesi almış gibi duruyordu. Aslında öyleydi de zaten.

Pizza yiyip Profesör Taşkafa'nın bir kitabını daha aldıktan sonra, elinde sadece üç yüz doları kalmıştı. Bu parayla aylarca geçinmek zorundaydı.

Biraz bakınırsa bütçesini çok sarsmayacak birkaç giysi bulabilirdi herhalde. Sonuçta Teksas'ın Morganville kasabası ucuzcu mağazalar cennetiydi. Claire de giymeye *katlanabileceği* bir şeyler bulurdu elbette.

Annem bunun olacağını söylemişti, dedi kendi kendine. Düşünmem gerek. Sakin olmalıyım.

Turuncu, plastik bir sandalyeye çöküp sırt çantasını çizilmiş muşambanın üstüne fırlattıktan sonra başını ellerinin arasına aldı. Yüzü ateş gibiydi. Titriyordu ve ağlamak üzere olduğunu biliyordu. Bebek gibi ağlayacaktı. Öyle demişlerdi zaten. Annesinden ayrılıp buraya gelmek için çok küçük olduğunu söyleyip alay etmişlerdi.

Zeki olmak çok kötüydü, insanı bu duruma sokuyordu işte.

Bağırmamak için güçlükle yutkundu. Bağırsa birileri duyardı. Annesiyle babasını arayıp biraz daha harçlık isteyebilir miydi acaba? Belki de 'sadece acil durumlar için' olan kredi kartını kullanabilirdi.

O sırada notu gördü. Nottan çok, makinelerin üzerindeki boyalı brikete yazılmış bir duvar yazısıydı sanki, ama ona yazıldığı belliydi.

SEVGİLİ EZİK. ÇAMAŞIR MAKİNESİNDEKİ PAÇAVRALARI ÇÖP BACASINA ATTIK. İNİP BAKMAK İSTERSEN HABERİN OLSUN.

"Lanet olsun," dedi Claire güçlükle nefes alırken. Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırpmak zorunda kaldı, ama gözyaşlarının nedeni bu kez tamamen farklıydı. Kör, aptalca bir öfke doldurmuştu içini. *Monica*. Daha doğrusu Monica ve onun sürüsü. Bu kötü, güzel kızlar, sırtlanlar gibi hep sürü halinde gezerdi zaten. Pırıl pırıl saçları, uzun,

bronz bacakları ve babalarının o kadar parası varken neden onunla uğraşıyorlardı ki sanki?

Ama, tabii, Claire bunun yanıtını biliyordu.

Monica'yı arkadaşlarının ve üst sınıflardan birkaç yakışıklı erkeğin önünde komik duruma düşürmüştü. Çok da zor olmamıştı hem de; oradan geçerken Monica'nın, II. Dünya Savaşı'yla ilgili söylediklerini duymuştu. Bunun, Çinlilerin aptalca işi olduğunu söylüyordu.

Claire de basit bir refleksle, "Öyle değildi," dedi. Yurdun koridorundaki koltuklara yayılarak oturan herkes, kola makinesi dile gelmiş gibi hayretle ona baktı. Monica, onun arkadaşları, üst sınıflardan havalı ötesi üç oğlan.

Claire panikleyip, "II. Dünya Savaşı," diye devam etti. Kendini düşürdüğü bu durumdan nasıl kurtulacağını bilemiyordu. "Şey... demek istedim ki... Kore Savaşı daha sonra oldu. II. Dünya Savaşı Almanlarla Japonlar arasındaydı. Pearl Harbor'ı biliyor musun?"

Oğlanlar Monica'ya bakıp güldüler. Monica makyajının havalı kusursuzluğunu bozacak kadar olmasa da kızardı. "Hatırlat da tarih ödevlerini senden almayayım," dedi oğlanlardan en yakışıklı olanı Monica'ya. "Bunu hangi cahil bilmez?" gerçi Claire bunu hiçbirinin bilmediğine emindi. "Çinlilermiş. Yapma yaaa."

Claire, Monica'nın, gözlerindeki öfkeyi hemen gülümse-

meler, kahkahalar ve kurlarla telafi ettiğini gördü. Claire yeniden oğlanlar için görünmez olmuştu.

Kızlar içinse istenmeyen, lanet olası bir yabancıydı. Hayatı boyunca bununla uğraşmıştı. Zeki, ufak tefek ve vasat görünüştekiler hayat piyangosunu bir türlü kazanamıyordu. Her şey için savaşmaları gerekliydi. Birileri durmadan size gülüyor, vuruyor, sizi görmezden geliyor ya da bunlardan ilk ikisini yapıyordu. Claire çocukken insanların ona gülmesinin hayattaki en kötü şey olduğunu düşünüyordu. Okul bahçesindeki birkaç güç gösterisinden sonra itilip kakılmak birinci sıraya yükseldi. Ama (kısa, iki yıllık) lise hayatı boyunca en kötüsü görmezden gelinmek olmuştu. Oraya herkesten bir sene önce başlayıp onları bir sene geride bırakmıştı. Bu da kimsenin hoşuna gitmemişti.

Öğretmenler dışında kimsenin.

Esas sorunsa, Claire'in okulu gerçekten sevmesiydi. Kitapları, okumayı, bir şeyler öğrenmeyi – tamam kalkülüsü değil belki ama diğer her şeyi seviyordu. Fizik mesela. Hangi normal kız fiziği severdi ki? Anormal olanlar tabii. Asla seksi olamayacak olanlar.

Kabul etmek gerek. Bütün hayat seksi olmakla ilgiliydi. Monica'nın kanıtladığı gibi, dünya birkaç saniyeliğine Claire gibi kızları farketmek için yörüngesinden çıksa da, he-

men yerine oturup güzel olanların etrafında dönmeye başlıyordu.

Bu hiç de adil değildi. Claire kendini paralayıp liseden paçasını kurtarmıştı. Dört tam ortalamayla mezun olup sınavlardan, büyük okullara, efsane okullara kabul edilmeye hak kazanacak kadar yüksek puanlar almıştı. Zeki, mutant, ucube bir kızın küçümsenmeyeceği okullara girebilirdi istese. (Tabii o okullarda da büyük ihtimalle çekici, uzun bacaklı zeki, mutant ucube kızlar olacaktı.)

Bunun hiç önemi yoktu. Annesiyle babası, MIT, Cal Tech ve Yale gibi üniversitelerden gelen istekli kabullere bir kez göz atıp bu ihtimallerin bütün yolunu kapamışlardı. Hayır efendim, daha on altı yaşındaki kızları (kendisi neredeyse on yedi olduğu konusunda ısrar ediyordu ama bu doğru değildi) sırf okul için beş bin kilometre uzağa gidemezdi. En azından en başta. Bu okullardan birine transfer öğrenci olarak geçmek bir yana, Teksas Prairie Üniversitesi'nden (ya da başka bir deyişle TPEwwwwwww.) gelen transfer bir öğrenci olmak Claire'in, henüz başında olduğu öğrenim hayatını mahvedecekti.

Ve buradaydı işte. Öğrencilerin yüzde sekseninin ilk iki yıl sonunda başka yere transfer oldukları –ya da okuldan atıldıkları– uyduruk bir okulun uyduruk yurdunun uyduruk üst katına sıkışıp kalmıştı. Bir Roma Rakamını belirleyecek

kadar büyük olan dünya savaşlarından biri hakkında bir şeyler öğrenmeye zahmet etmeyen Monica gibiler de onun ıslak çamaşırlarını alıp çöp boşluğuna atıyorlardı.

Ama bu hiç adil değil, diye haykırdı Claire'in içinde bir şeyler. *Bir planım vardı! Gerçek bir plan!* Monica geç yatıyordu ve Claire de sırf çamaşırlarını yıkamak için parti kalabalığı daha kendine gelemeden ve inek olanlar da derse gidince kalkmıştı. Çamaşırların başından birkaç dakikalığına ayrılıp duş alabileceğini –ki o da ayrı bir felaketti– düşünmüştü. Birinin böyle alçakça bir şey yapabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Hıçkırıklarını engellemek için yutkunurken çamaşırhanenin ne kadar sessiz olduğunu farketti. Kızların yarısı uykuda, yarısı da derste olduğu için bu berbat yer terkedilmiş gibiydi. Gerçi etraf kalabalık ve gürültülüyken de berbat bir yurttu burası. Eski, köhne, kötü kızların pusuya yatabileceği köşelerle dolu. Aslında bütün kasaba böyleydi. Morganville, köhne, tozlu, tuhaf, uyduruk şeylerle doluydu. Sokak lambaları günün sadece belli zamanlarında yanar, yandığı zamanda birbirinden çok uzakta olduğu için hiçbir işe yaramazdı. Yerel kampüs mağazalarındaki insanlar delicesine mutlu görünürdü. Bütün kasaba toza bulanmış olmasına rağmen herhangi bir yerde ne çöp, ne de duvar yazısı görebilirdiniz. Üstelik sokaklarda dilenciler bozuk para dahi dilenmezdi.

Garip!

Annesinin neler söyleyeceği kulaklarında yankılanıyordu Claire'in. *Tatlım, yabancı bir yerdesin diye öyle. Daha iyi olacak. Biraz daha çaba göstermen gerek.*

Annesi her zaman böyle şeyler söylerdi ve Claire bu tavsiyeye uymanın ne kadar zor olduğunu gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapardı.

Eh. Giysilerini geri almaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Birkaç kez daha yutkunup gözlerini kuruladı ve içinde taş varmış gibi ağır olan sırt çantasını omzuna attı. Sağ elinde ıslak iç çamaşırı ve çorabının tekiyle birkaç saniye daha uzaklara baktıktan sonra çantasının ön gözünü açıp elindekileri aceleyle oraya tıkıştırdı. Elinde bunlarla dolaşıp kalan son karizmasını da yerle bir etmeye hiç niyeti yoktu.

Merdivenlerin karşısındaki açık kapıdan biri, "Bakın burada kim varmış," dedi keyifli bir ses tonuyla. "Çöp karıştırıcısı."

Claire bir eliyle paslı demir tırabzana tutunarak durdu. İçinden bir ses kaç diyordu. Ama içindeki diğer ses de okuduğu kitaplardan öğrendiği şeyi söylüyordu her zaman; kaç ya da savaş. Kaçamayacak kadar yorgundu. Claire yavaşça arkasına dönerken Monica Morrell de saklandığı yurt odasından çıktı. Kendi odası değildi burası, demek yine Erica'nın

kilidini bozmuştu. Monica'nın suç ortakları Jennifer ve Gina da koşup saldırı pozisyonlarını aldılar. Sandaletli, düşük bel pantolon giyen, Fransız manikürlü askerlerdi üçü de.

Monica kasılarak Claire'in karşısına dikildi. Claire, onun havalı pozlar konusunda başarılı olduğunu kendine itiraf etmek zorundaydı. Boyu neredeyse bir seksen olan kızın, beline kadar, ipek çarşaflara benzeyen parlak siyah saçları, tam da doğru miktarda kalem ve maskarayla vurgulanmış kocaman mavi gözleri vardı. Cildi kusursuzdu. Çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla mankenleri andırıyordu.

Zengin ve güzeldi, ama Claire'e göre bunlar onu biraz olsun mutlu etmiyordu. Şu an bu masmavi gözlerin keyiften parıldamasının nedeni Claire'e biraz daha işkence etme fikriydi.

"Senin şimdi lise birde olman gerekmiyor muydu?" diye sordu Monica. "Regl olmaya da başlamışsındır sen!"

"Belki de attığı giysilerini arıyordur," dedi Gina gülerek. Jennifer da onun kahkahalarına katıldı. Claire bu mücevher renkli güzel gözlerin, pislik gibi hissetmesine neden oldukları için zevkten parladığına adı gibi emindi. "Çöplerini her yerde bırakıyor!"

"Giysi mi?" Monica kollarını bağlayıp düşünüyormuş gibi yaptı. "Attığımız paçavraları mı diyorsun? Çamaşır makinesini meşgul eden şeyleri hani?"

tg: kaktusunx

"Evet, evet, onlar."

"Onlara terimi bile silmem."

"Ben onlarla erkekler tuvaletini bile temizlemem," deyiverdi Jennifer.

Monica sinirlenerek dönüp onu azarladı. "Tabii, sen erkekler tuvaletini iyi bilirsin. Dokuzuncu sınıfta Steve Gillespie'yla orada yapmıştın değil mi?" Monica ağzıyla bir şey emiyormuş gibi yapınca hep birlikte güldüler, ama Jennifer biraz huzursuz görünüyordu.

Claire yanaklarının alev alev yandığını hissetti, ama kızarmamıştı. "Aman Jen, Steve Gillespie mı? Aklına daha iyi bir şey gelmiyorsa çeneni kapayacaksın kızım."

Jennifer tabii ki öfkesini daha güvenli bir hedefe –Claire'e– yöneltti: İleri atılıp Claire'i merdivenlere doğru ittirdi. "Git de aptal giysilerini al! O soluk suratına bakmaktan bıktım..."

"Evet liseli, güneş diye bir şey duymadın mı?" Gina gözlerini devirdi.

"Biraz ders al," dedi Monica. Üçü de paranın satın alabileceği en güzel bronzluğa sahipti.

Claire dengesini sağlamaya çalıştı. Ağır sırt çantası dengesini iyice bozunca tırabzanlara tutundu. Jen ona doğru hamle yapıp yumruğunu sertçe Claire'in köprücük kemiğine savurdu. "Dur!" diye bağıran Claire, Jen'in eline vurdu. Hem de vargücüyle.

Bir anlık ölüm sessizliğinden sonra Monica çok kısık bir sesle, "Az önce arkadaşıma mı vurdun seni aptal sürtük?" dedi. "Burada böyle hareketler yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Sonra da ileri atılıp Claire'in yüzüne sağlam bir tokat attı. Kanını akıtacak, Claire'in gözlerinin önünde yıldızların uçuşmasını, her şeyin kıpkırmızı ve alev alev olmasını sağlayacak kadar sağlam hem de.

Claire tırabzanı bırakıp Monica'nın sarkık dudaklarına sert bir yumruk geçirdi ve kısacık bir an bunu yaptığına çok sevindi. Ama Monica canı yanmış bir kedi gibi tıslayınca Claire, *aman Tanrım, gerçekten bunu yapmamalıydım* diye düşündü.

Yumruğun gelişini görmedi. Aslında o boş hissizlik ve şaşkınlık arasında darbeyi de hissetmedi. Ama omuzlarındaki sırt çantasının ağırlığı onu yere doğru çekiyordu.

Tam dengesini sağlamışken kindarca gülümseyen Gina onu merdivenlere doğru itti. Claire'in arkasında sadece hava vardı. Aşağı inene kadar tek tek bütün basamaklara çarptı. Sırt çantası açılınca içindeki kitaplar yerlere saçıldı. Yukarıda Monica ve çetesi gülüşüp ellerini birbirlerine vuruyorlardı.

Merdivenlerin sonuna gelmesi sanki bir asır sürdü, sonunda kafasını gürültülü bir sesle duvara çarpınca da her şey birden karardı.

Karanlıkta sadece bir şey daha hatırlıyordu: Monica'nın sessiz, kötü fısıltısı. "Bu gece. Dersini alacaksın pislik. Hiç şüphen olmasın."

Saniyeler gibi gelmişti, ama Claire kendine geldiğinde başında Monica ya da ojeli çetesi değil, Erica vardı. Erica, merdivenin en üstünde, Claire'in dört oda yanında kalıyordu. Yüzü solgun ve endişeli görünen genç kız korkmuştu. Claire gülümsemeye çalıştı, çünkü yanınızdaki biri korktuğunda yapmanız gereken şey buydu.

Kıpırdayana kadar canı yanmıyordu, ama biraz hareket edince kafası zonklamaya başladı. Tepesinde doğru korkunç bir sızı vardı, Claire elini oraya götürünce başının çok fena şiştiğini farketti. Ama kan yoktu. Dokununca acıyordu, ama öyle 'Aman Tanrım kafam kırıldı galiba' acısı değildi. Yani Claire en azından öyle umuyordu.

Claire duvara doğru yaslanıp oturmaya çalışırken, Erica ona hava gelmesi için çaresizce ellerini sallayıp, "İyi misin?" diye sordu. Claire hızlıca merdivenlerin yukarısına baktı. Ufukta Monica'dan eser yoktu. Başka kimse gelip Claire'in durumuna bakmamıştı – çoğu başının derde girmesini istemiyorken geri kalanın da düpedüz umrunda değildi.

Claire, "Evet," deyip gülmeye çalıştı. "Ayağım takıldı herhalde."

"Doktor bozuntusuna gitmek ister misin?" Herkes üniversite revirinden ve doktorundan böyle bahsediyordu. "Tanrım, ambulans falan mı çağırsak?"

"Hayır, hayır. Bir şeyim yok." Her yeri deli gibi acısa da, vücudunda kırık çıkık yok gibiydi. Ayağa kalkıp acıyan bileğine baktı ve sırt çantasını toplamaya başladı. Defterleri her yere saçılmıştı. Erica defterleri alıp çantaya geri koyduktan sonra birkaç basamak çıkıp kitapları da topladı. "Yuh Claire, bunların hepsi çok mu lazım? Bir günde kaç dersin var ki?"

"Altı."

"Aklını kaçırmışsın sen." Erica büyük bir iyilik yapıp yurttaki havalı olmayan kızların Claire'e gösterdiği ilgisizlikten sıyrılmıştı. "Doktor bozuntusuna gitsen gerçekten iyi olur. Çok kötü görünüyorsun."

Claire gülümsedi. Erica merdivenlerin en yukarısına çıkıp odasının kilidinin kırılmasıyla ilgili şikayet etmeye başladı.

Bu gece, dersini alacaksın pislik diye fısıldamıştı Monica. Kimseye haber verip Claire'in boynunun kırılıp kırılmadığını öğrenmeye çalışmamıştı. Claire ölseydi bile umrunda olmazdı.

Hayır, bu doğru değildi. Problem, umursuyor olmasıydı.

Claire'in ağzına kan tadı geldi. Yarılan dudağı kanıyordu. Kanları önce elinin tersiyle sonra da tişörtünün kenarıyla sildi. Ama üzerindekinin son giysisi olduğun hatırlayına kadar iş işten geçmişti. Bodruma inip giysilerimi çöpten çıkarmam gerek diye düşündü. Oraya gitme düşüncesi daha doğrusu bu yurtta herhangi bir yere tek başına gitme düşüncesi birden onu ürpertti. Monica bekliyordu. Diğer kızlar da hiçbir şey yapamazdı. Büyük ihtimalle yurttaki en iyi kız olan Erica bile hemen yanına gelmeye çekinmişti. Büyük ihtimalle o da onların gazabına uğramıştı ve şimdi Claire'in orada olup belayı üstüne çekmesi onu rahatlatıyordu. Claire'in küçümseme ve bir sürü zalimliğe maruz kaldığı liseden de beterdi burası. Üstelik hiç arkadaşı da yoktu. Muhtemelen Erica orada karşısına çıkan en iyi insandı ama o da Claire'in kırılan kafasından çok odasının kırılan kilidi için endişelenmişti.

Claire tek başınaydı. Daha önce çok korkmasa bile şimdi ödü kopuyordu. Hem de deli gibi. Bugün Monica mafyasının gözünde gördükleri, havalı kızların inek kızlara karşı besledikleri kötü duyguların çok çok ötesinde bir şeydi. Claire daha önce de itilip kakılmış, çelmelere ve alaycı kahkahalara maruz kalmıştı, ama bu kez aslan avını öldürmeye geliyordu.

Beni öldürecekler.

Titreyerek merdivenlerden inmeye başladı. Bütün bedeni sızlıyordu. Monica'nın yüzüne iz bırakacak kadar şiddetli bir tokat yapıştırdığını hatırladı.

Evet. Kesin beni öldürecekler.

Monica'nın kusursuz yüzünde bir iz kalırsa buna hiç şüphe yoktu.

2

Erica doktor bozuntusuna gitmenin yapılacak en mantıklı şey olduğu konusunda haklıydı. Claire'in bileğine buz konup sarıldı. Doktor yaralarını görünce de kaşlarını çattı. Kırık çıkık yoktu ama birkaç gün boyunca canı yanacaktı. Doktor Claire'e erkek arkadaş falan gibi birkaç ilgisiz soru sordu. Claire de bütün dürüstlüğüyle erkek arkadaşından dayak yemediğini söyleyince, doktor omuzlarını silkip yürürken dikkat etmesini söyledi.

Ona bir izin kağıdı yazdıktan sonra biraz ağrı kesici verip eve gitmesini söyledi.

Claire asla oraya geri dönmeyecekti. Odasında fazla bir şey yoktu zaten; birkaç kitap, birkaç fotoğraf, birkaç poster... Orayı evi gibi görme şansı olmamıştı bile ve her ne-

dense kendini orada hiç güvene hissetmemişti. Yurt sadece bir... depoydu sanki. O ya da bu şekilde çocukların ayrılacağı bir depo.

Claire, köhne bankların ve piknik masalarının olduğu, kocaman, boş, beton bir alan olan avludan topallayarak geçti. Avlunun her tarafı, pencereleri olan kutulara benzeyen kısa, çirkin binalarla çevriliydi. Mimarlık öğrencilerinin projesiydi herhalde. Claire binalardan birinin birkaç yıl önce çöktüğünü duymuştu. Ayrıca, hademelerden birinin kimya laboratuvarında başının kesildiğine ve hayaletinin de binada dolaştığına dair bir söylenti vardı. Karanlık olunca etrafta zombilerin dolaştığına inanıldığından, Claire odasına çok fazla eşya koymuyordu.

İkindi vaktiydi. Avluda fazla öğrenci yoktu. 90'lı yıllarda güneş Eylül ayında hala tepede olmasına rağmen, avlunun gölge olmaması harika bir tasarımdı doğrusu! Claire bir okul gazetesi alıp güneşin ısıttığı ateş gibi olmuş banka oturdu ve gazetenin ev ilanları sayfasını açtı. Yurt odaları söz konusu bile değildi; yirmi yaşın altındaki kızları sadece Howard Hall'la Lansdale Hall kabul ediyordu. Claire'in yaşı kızlarla erkeklerin karışık kaldığı yurtlara kabul edilecek kadar büyük değildi. Aptal kurallar herhalde kızların kabarık etekler giydiği eski zamanlarda yazıldı diye geçirdi içinden Claire. Yurt listesini tararken KAMPÜS DIŞI'na atladı. Tabii

kampüs dışında yaşamasına izin yoktu, annesiyle babası deliye dönüp hiç dinlemeden bu konuyu kestirip atardı. Ama Monica'yla ailesinin gazabı arasında bir seçim yapması gerekiyorsa kesinlikle ikincisini seçecekti. Sonuçta en önemli şey kendini güvende hissedip çalışabileceği bir yer bulmaktı.

Öyle değil mi?

Elini çantasına daldırıp cep telefonunu çıkardı ve kapsama alanını kontrol etti. Teksas'ın ortasındaki geniş düzlükte yer alan Morganville'de her şey gibi kapsama alanı da kısıtlıydı. Moğolistan'da falan değilseniz buraya dağ başı denilebilir. Sadece iki bar vardı, ikisi de iyi olmasa da idare ederdi.

Claire numarayı çevirdi. Karşısına çıkan ilk kişi birini bulduklarını söyledi ve Claire daha *teşekkürler* diyemeden telefon yüzüne kapandı. İkincisi tuhaf, ihtiyar bir adama benziyordu. Üçüncüsü de tuhaf yaşlı bir kadındı. Dördüncüsüyle... şey dördüncüsü tamamen tuhaftı.

Beşinci ilanda 'ÜÇ EV ARKADAŞI YANLARINA DÖRDÜNCÜ ARIYOR, kocaman eski bir ev, mahremiyet garanti, makul kira ve fatura paylaşımı,' yazıyordu. Gerçi Claire 'makul kira'yı ödeyip ödeyemeyeceğini bilmiyordu. O daha çok 'sudan ucuz' arıyordu. Ama en azından diğerlerinden daha az tuhaf görünüyordu. Üç ev arkadaşı. Bu da, Moni-

ca'yla arkadaşları peşine düşerse onu savunacak... ya da en azından evi savunacak üç kişi demekti. Hmmmmmın.

Numarayı tuşlayınca karşısına telesekreterde yumuşak, genç bir erkek sesi çıktı.

"Merhaba, Cam Ev'i aradınız. Michael'ı arıyorsanız gündüzleri uyuyor. Shane'i arıyorsanız iyi şanslar çünkü hangi cehennemde olduğunu hiç bilmeyiz..." Uzaktan en az iki kişinin kahkahaları duyuldu. "Eve'i arıyorsanız ona cep telefonundan ya da işyerinden ulaşabilirsiniz. Ama hey. Bir mesaj bırakın. Ayrıca boş oda için arıyorsanız gelip bir bakın. 716 West Lot Caddesi." Gazozdaki kabarcıklar gibi kıkırdayan tamamen farklı bir kız sesi, "Evet, konağı arayın," dedi. Sonra da üçüncü bir erkek sesi araya girdi, "*Rüzgar gibi Geçti*'yle *Adams Ailesi* karışımı bir şey." Yine kahkahalar ve ardından da bir bip sesi duyuldu.

Claire gözlerini kırpıp öksürdükten sonra, "ıı... merhaba," dedi. "Ben Claire? Claire Danvers? Ben şey için... ıı... oda için aramıştım. Kusura bakmayın." Sonra da panikle telefonu kapattı. Bu üç kişi gayet normal ve birbirine yakın gibiydi. Claire önceki deneyimlerinden, böyle yakın arkadaşların, aralarına onun gibi küçük, cılız inekleri almadıklarını biliyordu. Seslerinden kötü insanlara benzemiyorlardı, sadece kendilerine güvenleri vardı. Yani Claire'in sahip olmadığı bir şeye sahiplerdi.

Claire listenin geri kalanını kontrol edince morali bozuldu. Pek bir seçenek kalmamıştı. *Tanrım, ben bittim.* Evsiz bir sefil gibi bankta uyuyamazdı, yurda da dönemezdi. Mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu.

Pekala, dedi kendi kendine. Bir taksi çağırmak için telefonunu yeniden çıkardı.

716 Lot Caddesi. *Rüzgar gibi Geçti'yle Adams Ailesi karışımı bir şey.* Öyle olsun.

Belki ona acır da bu iğrenç geceyi geçirmesi için evlerinde bir yer verirlerdi.

Taksi şoförü Morganville'deki tek taksiciydi herhalde. Şehrin bir ucundaki Teksas Prairie Üniversitesi'nin kampüsü dışında sadece on bin kişinin yaşadığı kasabada gelmesi bir saati buldu. Claire, ailesi onu kasabaya bıraktığından beri, yani altı haftadır bir arabaya binmemişti. Zaten kampüsten sadece bir mahalle öteye, o da ikinci el kitap almak için gitmişti.

"Biriyle mi buluşacaksın?" diye sordu taksici. Claire pencereden dükkanların kapının önüne koydukları tezgahlara bakıyordu; ikinci el giysi mağazaları, ikinci el kitapçılar, bilgisayar dükkanları ve ahşap Yunanca harflerden başka bir şey satmayan dükkanlar. Hepsi de okul ihtiyaçlarını karşılıyordu.

"Hayır," dedi Claire. "Neden sordunuz?"

Taksici omuzlarını silkti. "Siz çocuklar genelde arkadaşlarınızla buluşursunuz. Eğlenmek istiyorsan..."

Claire ürperdi. "İstemiyorum. Ben... evet birileriyle buluşacağım. Biraz hızlı gidebilir miyiz lütfen?"

Adam homurdanıp sağa döndü. Kasaba, bir mahalleyle üniversite şehrinden tuhaflıklar şehrine dönüşmüştü. Claire bunun tam olarak nasıl olduğunu anlayamadı. Bütün binalar aşağı yukarı aynı olsa da, buradakiler daha donuk ve eski görünüyordu. Sokakta sadece birkaç kişi vardı. Onlar da başlarını yere eğmiş, hızlıca yürüyordu. İnsanlar iki-üç kişi birlikte yürürken bile birbirleriyle sohbet etmiyordu. Taksi geçerken başlarını kaldırıp baktıktan sonra, sanki başka bir araba bekliyorlarmış gibi başlarını yeniden yere indiriyorlardı.

Küçük bir kız, annesinin elini tutmuş yürüyordu. Taksi kırmızı ışıkta durunca kız el salladı. Claire de ona el salladı.

Kızın annesi başını kaldırınca birden paniğe kapıldı ve kızı çekiştirerek ikinci el elektronik eşyalar satan bir mağazaya sokuverdi. Vay canına, diye düşündü Claire. O kadar korkutucu mu görünüyorum? Belki öyleydi. Ya da belki de Morganville'liler çocukları konusunda aşırı dikkatli davranıyordu.

Claire düşününce bu kasabada bir şeyin eksik olduğunu farketti. İlanlar. Hayatı boyunca telefon direklerine yapıştı-

rılmış sayısız ilan görmüştü... kayıp köpek ilanları, kayıp çocuk ya da yetişkin ilanları...

Hiçbiri yoktu. Hiçbiri.

Taksici, "Lot Caddesi," diye bildirip taksiyi aniden durdurdu. "On buçuk.

Claire hayrete düşerek *beş dakikalık yol için mi?* dedi kendi kendine. Yine de parayı ödedi. Adam giderken arkasından parmağıyla hareket çekmeyi düşündü, ama taksici tehlikeli birine benziyordu. Hem Claire de öyle şeyler yapan bir kız değildi. Yani genelde. O gün kötü bir gündü.

Sırt çantasını yeniden kaldırıp sırtına atınca, omzundaki bir yaraya vurdu. Çantayı neredeyse ayağının üstüne düşürecekti. Gözleri acıdan doldu. Birden kendini yorgun ve halsiz hissetti. Korkuyordu. En azından kampüse biraz alışmıştı, kısmen tanıdık bir yerdeydi. Ama kasabanın içinde kendini tamamen yabancı hissediyordu.

Morganville'in rengi kahverengiydi. Güneşin kavurduğu, rüzgarın ve havanın dövdüğü bir kasabaydı burası. Sıcak yaz, yerini sıcak sonbahara bırakıyordu. Ağaçların grileşmiş ve kurumuş yaprakları –ne ağacıydı onlar acaba– rüzgarda kağıt gibi sallanıyordu. West Lot Caddesi kasabanın varoş yerleşim bölgesine yakın, eski bir mahalleydi. Sıvaları dökülen, boyaları solmuş tek katlı evlerin özel bir tarafı yoktu.

Claire ev numaralarını sayınca 712'nin yanında durduğunu farketti. Dönüp arkasına bakınca korkuyla yutkundu. Telefonda evi tarif eden çocuk gerçekten de doğru söylemişti. 716, İçsavaştan fırlamış bir şey, ya da bir film setiydi sanki. Kocaman, gri sütunlar. Önde geniş bir veranda. İki kat pencereler.

Ev kocamandı. Tamam, o kadar da kocaman değildi belki ama Claire'in hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Bir öğrenci birliğinin evi olabilecek kadar büyüktü, aslında tam da buna uygundu. Claire kapının üzerinde yunanca harfleri hayal edebiliyordu.

Ev terkedilmiş görünüyordu, ama doğruyu söylemek gerekirse sokaktaki bütün evler öyleydi. Daha akşam olmadığından kimse işten eve dönmemişti. Bembeyaz günışığında, kenarları çamura bulanmış birkaç araba parıldıyordu. Ama 716'nın önünde araba yoktu.

Bu kötü bir fikirdi, diye düşündü Claire. Panikle birlikte gözleri yine doldu. Ne yapacaktı? Kapıyı çalıp ev arkadaşları olmak için yalvaracak mıydı? Bu nasıl eziklikti böyle? Onun zavallı bir budala olduğunu düşüneceklerdi. Parasını taksiye harcaması da çok aptalca bir fikirdi zaten.

Hava sıcaktı, Claire çok yorgundu. Canı acıyordu, yetiştirmesi gereken ödevleri vardı. Yatacak yeri yoktu ve aniden her şey çok fazla geldi.

Çantasını yere bırakıp yaralı yüzünü ellerinin arasına aldı ve çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladı. Monica'nın, "Bebek gibi ağla," deyişini hayal edince daha şiddetli ağladı. Birden eve, annesiyle babasına gitme fikri ve ona verecekleri oda, bu ürkütücü, çılgın dünyadaki her şeyden daha iyi geldi.

"Hey," dedi bir kız sesi. Biri dirseğine dokundu. "Hey, iyi misin?"

Claire acıyla bağırıp ayağa fırladı. İncinmiş bileğinin üzerinde güçlükle durmaya çalışırken neredeyse yere kapaklanacaktı. Onu korkutan kız destek olmak için Claire'in kolunu tuttu. O da çok korkmuş görünüyordu. "Özür dilerim! Tanrım, ne kadar sakarım! İyi misin?"

Kız, Monica, Jen ya da Gina değildi. Aslında Claire'in üniversite kampüsünde gördüğü kimse değildi. Bu kız çok gotikti. Öyle kötü anlamda değil. Claire'in okulda tanıdığı 'havalı görünmeyerek havalı olmaya çalışıyorum' tavırlarındaki gotik kızlardan değildi. Ama siyaha boyalı, kabarık kesimli saçları, soluk makyajı, koyu göz kalemi ve rimeli, kırmızı, siyah çizgili çorabı, biçimsiz siyah ayakkabıları ve siyah, plili mini eteği karanlık tarafın bir üyesi olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Adım Eve," diyerek gülümsedi kız. Claire'i özel bir şakaya davet eden tatlı, komik bir gülümsemeydi bu. "Cidden, adımı öyle koymuşlar. Ne olacağımı biliyorlarmış san-

ki." Gülümsemesi kayboldu ve dikkatlice Claire'in yüzünü inceledi. "Vay canına. Gözün iyi morarmış. Kim yaptı?"

"Hiç kimse." Gotik Eve'in Züppe Monica'nın en yakın arkadaşı olmasına imkan olmadığını bilmesine rağmen, bunu hiç düşünmeden söyleyivermişti. "Bir kaza oldu."

"Tabii," dedi Eve yumuşak bir sesle. "Ben de öyle kazalar geçirirdim. Yumrukların üstüne falan düştüğüm oldu. Dedim ya çok sakarımdır. İyi misin? Doktora falan ihtiyacın var mı? İstersen seni arabayla götürebilirim?"

Eve yanlarındaki sokağı işaret etti. Claire gözlerini kurularken, kaldırıma yanaşmış eski, siyah Cadillac'ı farketti. Arka dikiz aynasından keyifli görünen bir kurukafa sallanıyordu. Claire arka tamponun da kimsenin duymadığı müzik gruplarının çıkartmalarıyla dolu olduğuna emindi.

Eve'i çoktan sevmişti. "Hayır," deyip elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ben, ıı... şey, özür dilerim. Gerçekten korkunç bir gün geçirdim. Sizin odayı sormak için gelmiştim, ama..."

"Tabii ya, oda!" Eve bunu tamamen unutmuş gibi parmağını şaklattı ve heyecanla iki üç kez aşağı yukarı zıpladı. "Harika! Ben de mola verip eve gelmiştim. Common Grounds diye bir kafe var biliyor musun? Orada çalıyorum. Mike daha uyanmaz, ama istersen gelip evi görebilirsin. Shane buralarda mı bilmiyorum, ama..."

"Bilmem ki nasıl olur..."

"Çok iyi olur. Kesinlikle gelmelisin." Eve gözlerini devirdi. "Eve girmeye çalışan kaç sersemle karşılaştık inanamazsın. Cidden. Hepsi kaçıktı. Sen şimdiye kadar gördüğüm ilk normal adaysın. Seni ikna etmeye çalışmadan elimden kaçırırsam Michael canıma okur."

Claire gözlerini kırptı. Kendisinin normal olduğunu kabul etmeleri için yalvaranın kendisi olacağını düşünüyordu. Ama şimdi... Eve onun normal olduğunu mu düşünüyordu?

"Tabii," dediğini duydu. "Evet, çok isterim."

Eve, Claire'in sırt çantasını alıp onu kendi omzuna, tabut şeklindeki, gri çivilerle süslü siyah çantasının üstüne attı. "Beni izle." Sıçrayarak kapıyı açmak için zarif, Güneyli, gotik verandaya çıktı.

Yakından ev iyice eski görünüyordu, ama öyle harabe gibi de değildi. Biraz yıpranmış diye karar verdi Claire. Orası burası biraz boyanabilir, dökme demir sandalyeler de biraz cilalanabilirdi. Ön kapı yakından iki kat büyüktü, tepesinde de kocaman buzlu camdan bir bölme vardı.

"Hey!" diye bağırdı Eve. Claire'in sırt çantasıyla kendi çantasını koridordaki bir masanın üzerine, anahtarlarını da ucunda demirden bir maymun olan antika görünüşlü bir kül tablasına bıraktı. "Ev arkadaşlarım! Normal bir tane bulduk!"

Kapı kendi kendine çarparak kapanınca Claire'e bunu yorumlamanın birkaç yolu var gibi geldi, bunlardan biri

–*Teksas Testere Katliamı* filmi– pek de iyi değildi. Claire olduğu yerde donmuş kalmış halde etrafına bakındı.

Evin içindekiler korkutucu değildi en azından. Bir sürü ahşap şey vardı, etraf temiz ve sadeydi. Köşelerdeki sıvalar dökülmüştü. Ortalık limon ve bir de... acılı Meksika fasulyesi kokuyordu.

Eve yine, "Hey!" diye bağırıp koridorun ucuna yürüdü. Burası daha büyük bir salona açılıyordu. Claire'in görebildiği kadarıyla içeride kocaman deri kanepeler ve kitap rafları vardı – tıpkı gerçek bir ev gibi. Kampüs dışı evler böyle oluyordu herhalde. Öyleyse yurt hayatından sonra büyük bir adım demekti. "Shane, fasulye kokusu geliyor. Burada olduğunu biliyorum. Şu kulaklıkları kulağından çıkar!"

Claire, *Teksas Testere Katliamı*'nın böyle bir odada gerçekleşeceğini hayal edemiyordu. Bu iyi bir şeydi. Hem seri katil ev arkadaşlarının fasulye yapması da pek akla yatkın değildi. Kokusuna bakılırsa başarılı bir acılı fasulye yemeğiydi hem de. Galiba sarımsaklı.

Claire çekinerek koridorda birkaç adıma attı. Eve'in ayak sesleri başka bir odadan, belki de mutfaktan geliyordu. Ev çok sessiz görünüyordu. Hiçbir şey önüne atlayıp onu korkutmayınca, Claire adımlarını bir bir dikkatlice atıp büyük salona yürüdü.

Bir oğlan kanepeye yayılmış –sadece oğlanların yayılabileceği şekilde– esneyip başını ovuyordu. Claire selam vermek için mi, yardım çığlığı atmak için mi bilemeden ağzını açınca, oğlan sırıtıp parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. "Hey," diye fısıldadı. "Ben Shane. N'aber?" Birkaç kez göz kırpıp ifadesini hiç değiştirmeden, "Abi gözün fena morarmış," dedi. "Çok acıyor, değil mi?"

Claire hafifçe başını salladı. Shane bacaklarını kanepeden indirip düzgünce oturdu. Dirseklerini dizlerine koyup Claire'i izledi. Kahverengi saçları punk görünmeyecek şekilde tuhaf katlı kesilmişti. Büyük bir çocuktu, yani Claire'den büyüktü. On sekiz falan vardı. İri ve uzun boyluydu. Claire'i normalden daha ufak tefek hissettirecek kadar yapılıydı vücudu. Gözleri kahverengiydi galiba ama Claire sadece birkaç kaçamak bakış dışında onunla göz göze gelmeye cesaret edememişti.

"Sen bir de öbür kızın halini gör dersin şimdi," dedi Shane.

Claire başını salladı, bu ufak hareketi bile çok fena canını yaktı. "Hayır, ben... ıı... nereden bildin?"

"Kız olduğunu mu? Basit. Erkek olsa, yüzünde böyle iz bırakacak bir yumrukla seni hastanelik ederdi. Ee, nasıl oldu? Bela arayan bir tipe benzemiyorsun."

Claire bu sözden alınması gerektiğini düşündü. Ama bütün bu olanlar anlamsız bir rüya gibi gelmeye başlamıştı.

Belki de hiç uyanmamıştı. Belki bir hastane odasında komada yatıyordu da Shane de Alice Harikalar Diyarı'ndaki sırıtkan kedinin uyduruk bir kopyasıydı. "Ben Claire," deyip beceriksizce elini salladı Claire. "Merhaba."

Shane başıyla deri bir koltuğu işaret etti. Claire koltuğa oturunca bedeninde bir rahatlama hissetti. Kendini evde gibi hissetmişti, tabii ki burası evi değildi, bunun olamayacağını düşünüyordu. Buraya uygun değildi. Aslında buraya uygun birini hayal edemiyordu.

"Bir şey ister misin?" diye sordu Shane birden. "Kola var. Fasulye? Ya da eve dönüş bileti mesela?"

"Kola olur," dedi Claire, sonra kendini de şaşırtarak, "biraz da fasulye," diye ekledi.

"Harika seçim. Kendim yaptım. Fasulyeyi yani, kolayı değil." Kanepeden kalkıp çıplak ayaklarıyla Eve'in gittiği mutfağa doğru yürüdü. Vücuduna göre tuhaf şekilde ince kemikliydi. Claire mırıltılar duydu. Kendini koltuğun yumuşaklığına teslim edip gevşedi. O ana kadar evin serin olduğunu farketmemişti. Tavandaki pervane kızgın, acıyan yüzüne serin hava savuruyordu. Çok iyi geldi.

Eve'in ayakkabılarının sesini duyunca gözlerini açtı. Eve'in elindeki tepsi de kırmızı beyaz teneke bir kola kutusu, bir kase, bir kaşık, bir de buz torbası vardı. Tepsiyi üzerine koyduğu sehpayı diziyle Claire'e doğru itti. "Önce buz

torbası," dedi. "Shane'in fasulyenin içine ne koyduğunu asla bilemezsin. Kork bence."

Shane kanepeye yaslanıp kendi kolasını içmeye başladı. Eve ona kızgın bir bakış fırlattı. "Bana da getirdiğin için sağ ol." Koyu göz makyajı gözbebeklerini olduğundan çok daha büyük gösteriyordu. "Gıcık."

"İçine zombi pisliği koymak ister misin bilemedim."

"Gıcık! Sen ye, ben kendime alırım."

Claire kaşığı alıp koyu, etli, baharatlı, sarımsaklı fasulyeden çekinerek bir kaşık aldı. Gerçekten de lezzetliydi. Kantinin yemeklerine alıştıktan sonra bu... süperdi. Claire yemeğe yumulurken Shane kaşlarını kaldırıp onu izledi. "Harika," diye mırıldandı Claire. Shane teşekkür ederim manasında gülümsedi. Claire kasenin yarısına geldiğinde, Eve elinde kendi tepsisiyle geldi. Tepsiyi sehpanın öbür ucuna koyup bağdaş kurarak yere oturdu.

Yemeğe başlayınca, "Fena değil," dedi. "En azından bu kez. Aman Tanrım sosunu koymamışsın."

"Kendime bir porsiyon onunla yaptım," dedi Shane. "Üzerinde tehlikelidir etiketi var, buzdolabında. Yanarsan karışmam yani. Kızı nereden buldun?"

"Dışarıda. Odayı görmeye gelmiş."

"Yeterince sağlam olup olmadığını anlamak için önce dövdün mü?"

"Çok komik fasulye oğlanı!"

"Sen Eve'e aldırma," dedi Shane, Claire'e. "İş günlerinden nefret eder. Bronzlaşmaktan korkuyor."

"Evet, Shane de çalışmaktan nefret eder. Ee, adın ne?"

Claire ağzını açtı, ama Shane ev arkadaşının bir sıfır önüne geçmek için ondan önce davrandı.

"Claire. Ne, adını sormadın mı? Kızın biri onu patakla-mış. Yurttaki kaltaklardan biridir herhalde. Oranın nasıl olduğunu bilirsin."

İkisi bakıştılar. Uzun bir bakıştı bu. Eve, Claire'e döndü. "Doğru mu? Yurtta dayak mı yedin?" Claire başını sallayıp daha fazla şey söylemek zorunda kalmamak için ağzına yemek tıkıştırdı. "Fena olmuş. Demek bu yüzden oda anyorsun." Claire yine başını salladı. "Yanında da fazla bir şey yok."

"Çok eşyam yok," dedi Claire. "Sadece kitaplar. Odamda birkaç şey daha vardı. Ama... eşyaları almak için oraya gitmek istemiyorum. Bu akşam olmaz."

"Neden ki?" Shane yerden eski bir beyzbol topu alıp onu yüksek tavana doğru fırlattı. Top pervanenin kanatlarını son anda kaçırdı. Shane zorlanmadan topu tuttu. "Seni pataklamak için yine yolunu mu gözlüyorlar?"

Claire, "Evet," deyip çabucak biten fasulyesine baktı. "Öyle tahmin ediyorum. Sadece o değil... arkadaşları da var. Ben de... şey. Orası... berbat bir yer."

"Oradaydım," dedi Eve. "Ah, yani hala oradayım."

Shane topu ona atar gibi yaptı. Eve başını eğdi.

"Michael ne zaman kalkıyor?"

Shane topu yine ona doğru atar gibi yaptı. "Üf Eve, bilmiyorum. Adamı severim, ama sevişmiyoruz. Kapısını çalıp sor. Ben de hazırlanayım."

"Neden hazırlanıyorsun?" diye sordu Eve. "Cidden yine dışarı çıkmıyorsun değil mi?"

"Cidden çıkıyorum. Bowling oynayacağız. Adı Laura. Daha fazla ayrıntı istiyorsan herkes gibi videoyu indirmen gerek." Shane kanepeden kalkıp ikinci kata çıkan geniş merdivenlere yöneldi. Claire yatak odalarının ikinci katta olduğunu tahmin etti. "Görüşürüz Claire."

Eve sinirli bir ses çıkardı. "Dur bir dakika! Ne diyorsun? Kalsın mı, kalmasın mı?"

Shane elini salladı. "Farketmez. Bence iyi biri." Tuhaf, tatlı, çarpık bir gülümsemeyle hızlıca Claire'e bakıp merdivenleri çıktı. Bir atlet gibi hareket ediyordu ama Claire'in alıştığı gibi kendini beğenmiş değildi. Bayağı çekici biriydi aslında.

"Oğlanlar işte," diye iç geçirdi Eve. "Bu evde bir kız daha olması harika olur. Bunların hepsi, *Tabii, farketmez* deyip durur. Ama iş temizlik yapmaya ya da bulaşık yıkamaya gelince birden hayalet olurlar. Hizmetçileri olmak istemi-

yorsan, kendi işlerini yaptırana kadar onlara bağırman lazım. Yoksa seni ezer geçerler."

Claire gülümsedi, daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. Ama yarılan dudağı zonkluyordu. Yara yeniden açılmıştı galiba. Kan çenesine süzüldü. Claire tepsideki peçeteyi alıp dudağına bastırdı. Eve kaşlarını çatıp sessizce onu izledi. Sonra da yerden kalkıp buz torbasını aldı ve buzları Claire'in başındaki şişliğe hafifçe bastırdı. "Böyle nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi." Gerçekten de daha iyiydi. Buz anında acıyı uyuşturmaya başlamıştı. Yedikleri de karnında güzel, sıcak bir ateş yakmıştı. "Iıı... şey... odayı sormam gerek galiba..."

"Michael'la tanışman lazım, onun da evet demesi gerekiyor. Ama çok tatlı biridir. Ha, ayrıca buranın sahibi o. Yani ailesi. Galiba birkaç yıl önce taşınıp onu burada bırakmışlar. Benden altı ay büyük. Hepimiz on sekiz yaşındayız. Michael en büyüğümüz."

"Gündüzleri mi uyuyor?"

"Evet, yani ben de gündüzleri uyumayı severim, ama onunki başka bir şey. Gündüz ayakta olmaktan hiç hoşlanmadığı için bir keresinde ona vampir demiştim. Ona hiç komik gelmemişti."

"Vampir olmadığına emin misin?" dedi Claire. "Filmlerde görmüştüm. Çok sinsi oluyorlar." Claire şaka yapıyordu ama Eve gülmedi.

"Çok eminim. Öncelikle Shane'in fasulyelerini yiyor, ki yemeğin içinde Tanrı biliyor ya bir düzine Drakulayı patlatmaya yetecek kadar sarımsak var. Bir keresinde de haça dokunmasını sağlamıştım." Eve kolasından büyük bir yudum aldı.

"Ne yaptın? Dokunmasını mı sağladın?"

"Evet, tabii ki. Yani, bir kız çok dikkatli olmalı. Özellikle de buralarda." Claire boş boş bakmış olmalı ki Eve gözlerini devirdi. Bu en sevdiği ifade olmalıydı. "Morganville'de. Bilirsin ya?"

"Ne olmuş ki buraya?"

"Yani bilmiyor musun? Nasıl bilmezsin?" Eve, kolasını bırakıp dizlerinin üstünde doğrularak dirseklerini sehpaya dayadı. Koyu makyajının altında çok içten görünüyordu. Koyu kahverengi gözlerinin kenarları bal rengiydi. "Morganville vampirlerle dolu."

Claire güldü.

Eve gülmüyordu. Sadece baktı.

"Şey... şaka yapıyorsun değil mi?"

"TPU'dan her sene kaç kişi mezun oluyor?"

"Bilmem... Berbat bir üniversite, herkes başka yerlere transfer oluyor herhalde..."

"Herkes gidiyor. Ya da en azından ortaya çıkmıyorlar. Bunu bilmediğine inanamıyorum. Buraya gelmeden önce

kimse söylemedi mi? Bak, şehri vampirler yönetir. Onlar başta yani. Sen de ya işin içinde, ya da dışındasındır. Onlar için çalışırsan, onlar yokmuş gibi davranıp olaylar olurken başını diğer tarafa çevirirsen, sen ve ailen bir giriş kartı alırsınız. Korunursunuz yani. Yoksa..." Eve bir parmağıyla boğazını kesiyormuş gibi yapıp gözlerini iyice açtı.

Tabii ya, diye düşünerek kaşığını bıraktı Claire. Kimsenin bu insanlarla birlikte kalmamasına şaşmamak gerek. Kafayı üşütmüşler. Çok kötüydü. Delilik kısmı dışında onlardan gerçekten hoşlanmıştı.

Eve, "Kaçık olduğumu düşünüyorsun," deyip iç geçirdi. "Seni anlıyorum. Ben de öyle olduğumu sanıyordum, ama koruma altındaki bir evde büyüdüm. Babam su şirketinde çalışıyor. Annem öğretmen. Ama hepimiz bunlardan takıyoruz." Bileğini uzattı; siyah, deri bir bilekliği vardı. Claire bilekliğin üzerindeki kırmızı sembolü çıkaramadı. Çinceye benziyordu. "Gördün mü, benimki kırmızı? Süresi geçti. Sağlık sigortası gibi bir şey. Çocuklar on sekiz yaşına kadar sigortaya dahil. Benimki altı ay önce doldu." Üzüntüyle bileğine bakıp omuzlarını silkti ve bilekliği çıkarıp tepsiye bıraktı. "Artık takmasam da olur galiba. Kimseyi kandıramayacağım ne de olsa."

Claire çaresizce ona bakıp saçma bir şakanın kurbanı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kesin Eve birden kahkahalar atıp buna kandığı için ona aptal diyecek, Shane de sak-

landığı yerden çıkıp onunla alay edecekti. Arkasından gülerek onu kapının önüne koyacaklardı büyük olasılıkla. Dünya böyle işliyordu çünkü. Sevmediğiniz insanları illa deli etmek istersiniz. *Her şey doğrudan söylense olmaz mıydı?*

Diğer seçenek de, Eve deli değildi, ama Claire bunu düşünmek bile istemiyordu. İnsanların yolda başları önde hızlıca yürüdüğünü hatırladı. Annenin dostça el salladı diye korkuyla kızını çekiştirmesi gözlerinin önüne geldi.

"İyi. Deli olduğumu düşün," diyerek yerine oturdu Eve. "Neden olmasın? Seni inandırmaya çalışmayacağım. Sadece... karanlık olunca tek başına dışarı çıkma. Bulabilirsen korunan birini al yanına. Bilekliklerine bak." Bir parmağıyla kendi bilekliğini dürttü. "Aktifken sembol beyaz oluyor."

"Ama ben..." Claire söyleyecek bir söz arayarak öksürdü. Söyleyecek güzel bir sözünüz yoksa... "Tamam. Teşekkür ederim. Şey... acaba Shane?.."

"Shane mi? Korunup korunmadığını mı soruyorsun?" Eve homurdandı. "Gibi! Öyle olsa bile, ki bundan şüpheliyim, asla itiraf etmez. Bileklik falan takmıyor. Michael da koruma altında değil. Ama evlerin üzerinde standart bir koruma var. Biz burada dışlanmış gibiyiz. Evlerin numaralarında koruma var."

Bu konuşma, Claire'in başının üzerinde bir buz torbası varken, kola ve fasulyenin üstüne çok garip gitmişti. Claire elinde olmadan esnedi. Eve güldü.

"Yatmadan önce anlattığım bir masal olsun," dedi. "Gel sana odayı göstereyim. En kötü ihtimalle biraz uzan, buzlar işe yarasın, sonra da tüyersin. Ya da kalkınca gitmeden Michael'la görüşmeye karar verirsin. Senin bileceğin iş."

Soğuk bir hava dalgası gelince Claire ürperdi. Herhalde kafasının üstündeki buzlar ve yorgunluğuyla ilgiliydi. Elini cebine sokup doktorun verdiği hapları buldu ve kolasının son yudumuyla bir ağrı kesici aldı. Sonra da tepsiyi mutfağa götürürken Eve'e yardım etti. Mutfak kocamandı. Taş lavabolar ve eski, cilalı tezgahlar vardı. Köşelere sıkıştırılmış iki modern eşya, ocakla buzdolabı biraz garip duruyordu. Acılı fasulye hala kaynayan toprak bir güveç kabından alınmıştı.

Bulaşıklar yıkanıp çöpler boşaltıldığında Eve, Claire'in sırt çantasını alıp ona yukarıya doğru yol gösterdi. Üçüncü basamağa gelince Eve panikle dönüp, "Hey sen alabilir misin?" diye sordu. "Biliyorsun ya..."

"Sorun değil," diye yalan söyledi Claire. Bileği çok fena acıyordu ama odayı görmek istiyordu. Daha sonra onu kapının önüne koysalar bile en azından bir kez daha bir yatakta uyumak istiyordu, ne kadar eski ve rahatsız olursa olsun. Üst kata on üç basamak vardı. Basamakların her birini güçlükle çıkarken Shane'in önceki çıkışında dokunmaya ihtiyaç duymadığı parmaklıklarda terli parmak izleri bıraktı.

Eve'in adımlarının sesi cilalı parkelerin üstünde serili eski, zengin görünüşlü, renkli kilimin üstünde kesildi. Yuka-

rıda altı kapı vardı. Kapıların yanından geçerken Eve işaret edip odaları tanıttı. "Shane'in." İlk kapı. "Michael'ın." İkinci kapı. "Burası da onun. İki katı büyüklükte bir oda." Üçüncü kapı. "Ana banyo." Dördüncü. "İkinci banyo aşağıda. Ama o acil durum banyosu gibi bir şey. Shane saçını yaparken bir saat kadar banyoda kalabiliyor da..."

"Bok ye!" diye bağırdı Shane kapalı kapının ardından. Eve yumruğunu kapıya vurdu ve Claire'i son iki kapıya götürdü. "Bu benimki. Sondaki de senin."

Kapı açılırken hayal kırıklığına hazırlanan Claire'in nefesi kesildi. Birincisi oda çok büyüktü. Yurt odasının üç katıydı! İkincisi köşedeydi ve panjurlarla, perdelerle gölgelenen üç *–üç!–* penceresi vardı. Yatak da yurttaki gibi küçücük değil, köşelerinde sağlam ahşap sütunları olan çift kişilik bir yataktı. Duvarın yanında Claire'in şimdiye kadar sahip olduğu giysilerin dört beş kat fazlasını alabilecek kadar büyük bir şifonyer vardı. Artı bir dolap. Artı...

"Şuradaki televizyon mu?" diye sordu Claire kısık bir sesle.

"Evet. Kablolu yayın. Ama televizyonu odadan çıkarmak istemiyorsan kanalları ayarlaman gerekli. Ha, internet de var. Geniş bant. Şurada. Seni uyarmam lazım, burada internet trafiğini izliyorlar. Mesajlarda falan yazdıklarına dikkat et." Eve sırt çantasını şifonyerin üstüne koydu. "Şimdi karar vermene gerek yok. Önce dinlensen daha iyi olur. Buz torbanı da al." Eve, Claire'in arkasından yatağa doğru gidip örtüleri kaldır-

masına yardımcı oldu. Claire ayakkabılarını çıkarıp yatağa girince de bir anne gibi onun üstünü örtüp buz torbasını başına koydu. "Uyandığında Michael da kalkmış olur herhalde. Benim işe dönmem gerekli. Ama sorun değil. Gerçekten."

Claire ona gülümsedi. Başı hafifçe dönüyordu. Ağrı kesiciler etkisini göstermişti demek. Yine ürperdi. "Teşekkür ederim Eve. Bu... harika."

"Evet, bugün başına çok harika şeyler gelmemiş belli ki." Eve omuzlarını silkip ona gülümsedi. "İyi uyu. Merak etme, vampirler buraya girmez. Biz olmasak bile bu ev koruma altında."

Eve odadan çıkıp kapıyı kapatırken Claire onun son söylediğini birkaç saniye kafasında tarttı. Sonra beyni yavaş yavaş yastığın yumuşaklığını, yatağın rahatlığını, çarşafların tertemiz ve yumuşacık oluşunu hissedip mutlu bulutlarda süzülmeye başladı.

Rüyasında çok tuhaf bir şey gördü: Sessiz bir odada solgun ve sessiz biri kadife bir kanepede oturmuş bir kitabın sayfalarını çevirirken ağlıyordu. Korkmuyordu, ama ara sıra üşüyordu. Evin her yerinde fısıltılar vardı sanki.

Sonunda daha derin, daha karanlık bir yere yol aldı ve hiç rüya görmedi.

Monica'yı bile.

Vampirleri bile.

3

Claire karanlıkta panikle uyanınca yastığın üzerindeki buz torbası –artık içinde sular çalkalanıyordu– yere düştü. Ev, normalde geceleri çıkan o ufak çıtırtılar dışında sessizdi. Dışarıda rüzgar ağaçların kuru dallarını titretiyordu. Yatak odası kapısının öbür ucundan müzik sesi geliyordu.

Claire yataktan kalkıp el yordamıyla bir lamba aradı. Yatağın yanındaki güzel, cam lambanın renkli parıltısı kabusları ve korkuları kovdu. Müzik yavaş, sıcak bir gitar solosuydu. Claire ayakkabılarını giyip şifonyerin aynasında kendine bakınca korktu. Yüzü hala acıyordu. Sağ gözü şişmiş, etrafı da mosmor olmuştu. Yarılan dudağı parlak ve şiş görünüyordu. Her zaman solgun olan yüzü iyice bem-

beyaz olmuştu. Kısacık kesilmiş saçları yataktan kalkınca iyice karışmıştı. Saçına biraz çekidüzen vermeye çalıştı. Makyajla arası hiç iyi olmamıştı, denemek için annesininkileri çalarken bile. Ama belki bugün biraz fondöten ve kapatıcının zararı olmazdı. Perişan, dayak yemiş ve evsiz görünüyordu.

Gerçi bunların hepsi doğruydu.

Derin bir nefes alıp yatak odasının kapısını açtı. Koridorun ışıkları sıcacık parıldıyordu. Müzik ise aşağıdan, salondan geliyordu. Duvarın öbür ucundaki saate baktı. Geceyarısını çoktan geçmişti. Demek ki sekiz saatten fazla uyumuştu.

Ve bütün derslerini kaçırmıştı. Gerçi Monica'nın peşinde olmasından o kadar korkmasa bile bu halde insan içine çıkmaya pek de hevesli değildi. Ama eninde sonunda kitaplara gömülmesi gerekliydi. Hiç değilse kitaplar kalkıp insana tokat atmazdı.

Yaraları daha az acıyordu, aslında başı da biraz ağrıyordu. Bileği hala korkunç durumdaydı. Merdivenleri inerken her basamakta bacağına cam kırığı saplanıyormuş gibi sancı giriyordu.

Merdivenlerin yarısına indiğinde oğlanın, daha önce Shane'in yayıldığı kanepede oturduğunu gördü. Elinde bir gitar vardı.

Ah! Gerçek müzik. Claire sesin 'cd'den falan geldiğini düşünmüştü, ama hayır, bu gerçekti, canlıydı ve o çalıyordu. Claire daha önce hiç canlı müzik dinlememişti. Yani birinin gerçekten çalmasını, böyle çalmasını. Adam... vay be... harikaydı.

Donup kalmış halde onu izledi Claire. Michael daha onun varlığından bile haberdar değildi. Sadece o, gitarı ve müzik vardı. Claire onun yüzünde gördüğü ifadeye bir isim koyacak olsa, şiirsel, özlem dolu gibi kelimeler seçerdi herhalde. Mike sarışındı. Saçları Shane'inkiler gibi özensizce kesilmişti. Boyu onun kadar olsa da, Shane kadar yapılı ve kaslı değildi. Üzerinde bira resmi olan, siyah bir tişört vardı. Altında kot pantolon. Ayakkabı yok. Belki evin kuralı öyleydi. O güzel ahşap parkelere bakınca bunun iyi bir kural olduğunu düşündü Claire.

Michael çalmayı bırakıp başını yere eğdi. Sonra da sehpanın üzerinde duran açık birasına uzandı. Havaya kadeh kaldırdı. "İyi ki doğdun dostum." Birayı kafasına dikip arka arkaya üç yudum aldıktan sonra iç çekerek kutuyu bıraktı. "Burada ev hapsindesin işte. Lanet olası. *Ya sen onlara sahip oluyorsun, ya da onlar sana.*"

Claire öksürünce Michael irkilerek arkasına döndü. Merdivenlerde Claire'i görünce çatık kaşları düzeldi. "Ah, Shane söylemişti. Odayla ilgili konuşacak kişi sensin. Hey. Gelsene."

Claire topallamamaya çalışarak dediğini yaptı. Işığa gelince Michael'ın hızlı, zeki, mavi gözlerinin yaralarının üstünde dolaştığını farketti.

Michael durumuyla ilgili bir şey söylemedi. "Ben Michael. Sen de on sekiz yaşında değilsin, bu yüzden çok kısa bir konuşma olacak."

Claire kalbi küt küt atarken oturdu. "Üniversitede okuyorum," dedi. "İlk senem. Adım..."

"Boş yere konuşma. Adının ne olduğu umrumda değil. On sekiz yaşında değilsin. Büyük ihtimalle daha on yedi bile yoksun. Bu eve reşit olmayan kimseyi almıyoruz." Derin, sıcak –ve en azından şimdilik sert– bir sesi vardı. "Gidip yasadışı örgütlere üye olacağından değil ama, kusura bakma Shane'le ikimiz bu tür şeyleri düşünmeliyiz. Sen burada yaşarsan biri çıkar başka bir şey olduğunu..."

"Dur," dedi Claire aniden. "Öyle bir şey yapmam. Hiçbir şey söylemem. Başınızı belaya sokmaya niyetim yok. Tek ihtiyacım olan..."

"Hayır," dedi Michael. Gitarını kılıfına koyup kilidi kapattı. "Kusura bakma ama burada kalamazsın. Ev kuralları."

Claire bunun olacağını biliyordu ama düşünmeye ihtiyacı vardı. Eve ona çok iyi davranmıştı, Shane de korkunç değildi, oda çok güzeldi. Ama Michael'ın gözlerindeki bakış son sözü söylüyordu. Kesin ve son bir ret.

Claire dudaklarının titrediğini hissetti ve bunun için kendinden nefret etti. Neden şöyle sağlam, buz gibi soğuk bir kız olamıyordu ki? Gerektiğinde bebek gibi ağlayacağına neden çıkıp kendini savunamıyordu? Monica olsa ağlamazdı. Monica ona cevabı yapıştırır, eşyalarını çoktan odaya koyduğunu söylerdi. Monica parayı masaya çarpardı. Kolaysa karşısındaki karşı çıksaydı!

Claire sırt çantasına uzanıp cüzdanını çıkardı. "Ne kadar?" diye sorup paraları saymaya başladı. Sadece yirmilikleri olduğu için çok görünüyordu. "Üç yüz yeter mi? Gerekirse daha da bulabilirim."

Michael şaşkınlıkla geriye yaslandı. Alnı hafifçe kırışmıştı. Birasına uzandı ve düşünürken bir yudum daha aldı. "Nasıl?" diye sordu.

"Ne?"

"Nasıl bulacaksın?"

"İşe girerim. Bir şeyler satarım." Satacak bir şeyi yoktu gerçi ama acil durumlarda her zaman panikle annesini arayabilirdi. "Burada kalmak istiyorum Michael. Çok istiyorum." Sesindeki inandırıcılığa kendisi de şaşırmıştı. "Evet, daha on sekizime girmedim. Ama yemin ederim başınızı derde sokmayacağım. Beni görmeyeceksiniz bile. Sadece okula gidip ders çalışırım. Başka bir şey yapmam zaten. Öyle parti parti gezen kızlardan değilim. İşe yararım, her şeye... Temizliğe, yemeğe yardım ederim."

Michael gözlerini ona dikip düşündü. Düşündüğünü görebildiğiniz insanlardandı. Bu biraz korkutucuydu aslında ama kasten öyle davranmıyordu. Onda değişik bir... yetişkinlik vardı. Kendinden çok emindi.

"Hayır," dedi. "Kusura bakma evlat. Ama bu büyük bir risk olur."

"Ama Eve benden biraz büyük."

"O on sekiz yaşında. Sen kaçsın? On altı mı?"

"Neredeyse on yediyim!" Tabii bu neredeyse kavramına ne kadar esnek baktığınıza bağlıydı. "Gerçekten üniversitede okuyorum. Birinci sınıftayım. Bak öğrenci kimliğim de var."

Michael bakmadı bile. "Seneye gel, o zaman konuşuruz," dedi. "Bak, üzgünüm. Neden yurtta..."

"Orada kalırsam beni öldürecekler," deyip çaresizce ellerine baktı Claire. "Bugün beni öldürmeye çalıştılar."

"Ne?"

"Diğer kızlar. Bana yumruk atıp merdivenden aşağı ittiler."

Sessizlik. Uzun bir sessizlik. Claire deri koltuğun gıcırtısını duydu. Michael kalkıp yanındaki sandalyeye geldi. Claire'in başındaki şişliğe baktı. Daha iyi görmek için onu ışığa itip yaralarını ve kesiklerini inceledi. "Başka ne var?" diye sordu.

"Nasıl?"

"Gördüklerim dışında başka ne var? Benim elimde ölmeyeceksin, değil mi?"

Vay be, çok hassastı. "Bir şeyim yok. Doktora gittim. Sadece ezikler var. Bileğimi incittim. Beni merdivenlerden ittiler. Bunu kasten yaptılar, sonra bana dedi ki..." Claire'in aklına birden Eve'in sözleri geldi. "Esas kavga ettiğim kız bana bu gece cezamı bulacağımı söyledi. Yurda geri dönemem Michael. Beni bu kapıdan dışarı gönderirsen beni öldürecekler. Çünkü ne bir arkadaşım, ne de gidecek bir yerim var!"

Michael birkaç saniye daha orada durup Claire'in gözlerinin içine baktıktan sonra kanepeye döndü. Gitar kılıfını yeniden açıp gitarı dikkatle kucakladı. Bu onun rahatlama bölgesi olmalı diye düşündü Claire. "Şu kızlar. Gündüz dışarı çıkıyorlar mı?"

Claire gözlerini kırptı. "Dışarıya mı? Tabii. Derse gidiyorlar. Yeni bazen."

"Kollarında bileklik oluyor mu?"

Claire gözlerini kırptı. "Yani şey gibi mi?" Eve kendi bilekliğini evde bırakmıştı. Claire sehpanın üzerinde duran kırmızı sembollü bilekliği kaldırdı. "Bunun gibi mi? Hiç farketmedim. Bir sürü şey takıyorlar." Hatırlamak için kendini zorladı. Ama bileklikleri bunlara benzemiyordu. Onlarınki

tg: kaktusunx

altındı. Monica ve arkadaşlarının hepsinin kollarında onlardan vardı. Claire fazla dikkat etmemişti. "Belki de."

"Üzerinde beyaz semboller mi var?" Michael önemsiz bir şeymiş gibi sormuştu soruyu. Başını öne eğip gitarı gerek olmadığı halde akort ediyormuş gibi yaptı ama kulağı Claire'deydi. Bütün notalar tellerden kusursuz çıkıyordu. "Hatırlıyor musun?"

"Hayır." Claire'in içi aniden paniğe, heyecana benzemeyen bir şeyle dolmuş, patlamak üzereydi. "Yani korunuyorlar mı demek istiyorsun?"

Michael bir süre tereddüt etti. Claire onun şaşırdığını anlamıştı. "Prezervatifi mi kastediyorsun?" diye sordu. "Herkes korunmuyor mu zaten?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Claire'in yanakları yanıyordu. Dışarıdan çok belli olmamasını diledi.

"Bildiğimi sanmıyorum."

"Eve dedi ki..."

Michael'ın mavi gözlerini birden öfke bürüdü. "Eve çenesini kapasa iyi olur. Öyle Gotik giysileriyle yeterince tehlikede zaten. Onlarla alay ettiğini düşünüyorlar. Bu konuştuklarını duysalar..."

"Kim duysa?" diye sordu Claire. Michael uzaklara baktı.

"Onlar," diyerek geçiştirdi. "Bak, kanının elime bulaşmasını istemiyorum. Birkaç gün kalabilirsin. Ama sadece kala-

cak bir yer bulana kadar, tamam mı? Biraz çabuk bul. Burada dayak yiyen kızlar için sığınma evi çalıştırmıyorum. Eve'le Shane'i beladan uzak tutmak için yeterince uğraşıyorum zaten."

Böylesine güzel müzik yapan biri için fazla sert ve korkutucuydu. Claire çekinerek parayı sehpanın üstüne koydu. Michael çenesi gerilerek paraya baktı.

"Aylık kira yüz kağıt," dedi. "Ayda bir kez de erzak alınıyor. İlk ay peşin. Ama sen daha fazla kalmayacağın için gerisi sende kalsın."

Claire yutkundu ve saydığı üç yüz doların iki yüzünü geri aldı. "Teşekkürler," dedi.

"Bana teşekkür etme. Başını belaya sokma yeter. Ciddiyim."

Claire kalkıp mutfağa gitti. İki kaseye acılı fasulye koyup, kaşık ve kolayla birlikte salona getirdi. Michael önce tepsilere, sonra ona baktı. Claire canı yanarak yere oturup yemeğini yemeğe başladı. Biraz tereddütten sonra Michael da kasesini alıp yemeğin tadına baktı.

"Shane yaptı," dedi Claire. "Çok lezzetli."

"Ne demezsin. Shane bir tek spagettiyle acılı fasulye yapmayı biliyor zaten. Sen bir şeyler pişirebiliyor musun?"

"Tabii."

"Mesela?"

"Lazanya," dedi Claire. "Başka... Hamburger gibi şeyler, noodle. Taco."

Michael düşünceli görünüyordu. "Yarın taco yapabilir misin?"

"Tabii," dedi Claire. "Yarın on birden beşe kadar dersim var, ama arada malzemeleri alırım."

Michael yemeğini yerken ara sıra Claire'e bakıyordu. "Afedersin," dedi sonunda.

"Neden?"

"Çok kaba davrandığım için. Bak, elimde değil. Çok dikkatli olmalıyım. Çok dikkatli."

"Kaba davranmadın," dedi Claire. "Kendini ve arkadaşlarını korumaya çalışıyordun. Önemli değil. Yapman gereken de bu zaten."

Michael gülümsedi. Gülümsemesi birden yüzüne melekesi ve şahane bir ifade verdi. Vay be, dedi Claire içinden, *felaket yakışıklı.* Reşit olmamama takılmasına şaşırmamak gerek. Böyle bir gülüşle kızlar karşında kendilerini paralıyordur.

"Bu evdeysen arkadaşımsın," dedi Michael. "Bu arada, adın ne?"

"Claire. Claire Danvers."

"Cam Ev'e hoş geldin Claire Danvers."

"Ama sadece geçici olarak."

"Evet, geçici olarak."

Biraz çekinerek gülüştüler. Michael tabakları toplarken Claire de odasına çıkıp kitaplarını çalışma masasını üzerine yerleştirdi ve o günkü çalışmasına başladı.

Michael'ın aşağıda çaldığı yumuşak ve kalpleri eriten müzik, geceye eşlik ediyordu. Claire kendini o sevdiği dünyaya teslim etti.

4

Gün, erkenden bütün parlaklığıyla doğarken, Claire kızaran domuz pastırmalarının kokusuna uyandı. Bir yandan topallayıp, bir yandan esneyerek banyoya giderken üzerinde sadece çok uzun tişörtünün olduğunu farkında değildi. *Aman Tanrım burada erkekler de yaşıyordu*. Neyse ki kimse görmedi, banyo da boştu. Bu sabah biri banyoya girmişti. Aynalar hala buhardan buğuluydu. Kocaman siyah beyaz banyonun duvarları su damlalarıyla parıldıyordu. Ama içerisi temiz kokuyordu. Biraz da meyve kokusu vardı sanki.

Saçlarını yıkayıp dururlarken meyve kokusunun şampuandan geldiğini anladı. Aynayı silip yüzüne bakınca yüzünün iki tarafındaki yaraları gördü. *Ölebilirdim*. Gerçekten de şanslıydı.

Tişörtü üstüne geçirip dün çamaşır makinesinden kurtardığı külotunu giymek için odasına koştu. Külot hala ıslaktı ama Claire buna aldırmadı ve üstüne kot pantolonunu giydi.

Bir anlık dürtüyle dolabı açtı. Birkaç parça eski eşya arkalara itilmişti. Çoğunluğu hiç duymadığı ya da çok eski olduğunu hatırladığı müzik gruplarına ait tişörtlerdi. Birkaç tane de süveter vardı. Kendi kanlı gömleğini çıkarıp dolaptan aldığı solmuş, siyah bir tişörtü giydi. Biraz düşündükten sonra da ayakkabılarını yerde bıraktı.

Aşağıda Eve'le Shane omlet yapmanın doğru yolu konusunda tartışıyordu. Eve süte ihtiyaçları olduğunu söylüyordu. Shane'se sadece kedilerin süte ihtiyacı olduğunu savunuyordu. Claire sessizce onların yanından geçip buzdolabından bir kutu portakal suyu çıkardı. Kendine bir bardağa doldurduktan sonra meyve suyunu sessizce öbür ikisine uzattı. Eve alıp kendine bir bardak doldurduktan sonra kutuyu Shane'e verdi.

"Demek Michael seni kapının önüne koymadı," dedi Shane.

"Evet."

Shane yavaşça başını salladı. Claire'in hatırladığından daha uzun boylu ve iriydi. Teni, yazın uzun süre güneşin altında kalmış gibiydi. Saçlarında da bronz bir parıltı vardı.

Güneşten rengi iyice açılmıştı anlaşılan, oysa Michael'ın saçları doğuştan sarıydı. Şimdi itiraf etmek lazım. İkisi de çok hoş çocuklardı. Claire keşke aklımdan böyle şeyler geçmeseydi diye düşündü. Ama en azından bunları sesli söylememişti.

"Michael'la ilgili bilmen gereken bir şey var," dedi Shane. "Risk almayı sevmez. Kalmana izin vereceğinden emin değildim. İzin verdiğine göre senden iyi bir elektrik almış demektir. Ama bunu suiistimal etme. Çünkü benim de hoşuma gitmez. Anlaşıldı mı?"

Eve sessizce ikisini izliyordu. Claire'in anladığına göre bu onun için yeni bir deneyimdi. En azından konuşmama kısmı. "O senin dostun, değil mi?"

"Benim hayatımı kurtardı," dedi Shane. "Onun için canımı bile veririm. Ama bu minnettarlığımı göstermek için aptalca bir yol olur. Yani evet. Hayatım boyunca benim dostum olacak. Kardeşten daha yakınız. Bu yüzden onun başını derde sokma."

"Sokmam," dedi Claire. "bu arada yumurtaya süt konmuyor."

"Gördün mü?" Shane tezgaha dönüp yumurtaları kırmaya başladı. "Sana dedim."

"Hain." Eve içini çekip elindeki çatalla kızaran pastırmayı dürttü. "İyi, öyle olsun. Dün gece Linda nasıldı?"

"Laura."

"Aman neyse. Bir randevudan sonra isimlerini hatırlamam gerekmiyor ne de olsa."

"Yüz elli sayı yaptı."

"Tanrım, tam bir hayal kırıklığısın. Yine mi beceremedin?"

Shane yumurtalara bakıp gülümsedi. "Hey, çocuğun önünde olmaz. Notu aldın."

"Çocuk mu?" Bu gerçekten kırıcıydı. Claire tabakları tezgaha biraz sert bıraktı. "Ne notu?"

Shane ona katlanmış bir kağıt uzattı. Kısa ve tatlı bir nottu. Altında da Michael yazıyordu. Claire'in reşit olmadığını, o evde olduğu sürece öbür ikisinin ona göz kulak olması gerektiği yazıyordu notta.

Şirindi gerçekten. Claire kızsa mı, sevinse mi bilemedi. Tepki olarak sinirlenmeyi uygun gördü. "Ben çocuk değilim," dedi Shane'e sertçe. "Eve'den biraz daha gencim sadece!"

"Ayrıca kızlar daha olgundur," diye başını salladı Eve bilmiş bilmiş. "Yani Shane'den on yaş daha büyüksün demektir."

"Ciddiyim," diye ısrar etti Claire, "ben çocuk değilim!"

"Dediğin gibi olsun evlat," dedi Shane. "Neşelen hadi. Ne kadar seks yapmadığımı dinlemene gerek yok. Sadece bu anlama geliyor."

"Michael'a söyleyeceğim," diye uyardı Eve.

"Ne kadar seks yapmadığımı mı? Git söyle."

"Sana pastırma yok."

"Sana da yumurta yok. İkinize de yok."

Eve ona parladı. "Değiş tokuş?"

Kızgınlıkla birbirlerine bakıp tavaları değiştiler.

Claire tam onlara katılacaktı ki ön kapının zili hareketli bir melodiyle çalmaya başladı. Ürkütücü bir ses değildi ama Eve'le Shane donup birbirlerine bakakaldılar. Bu gerçekten korkutucuydu. Shane tabağını granit tezgaha koyup parmaklarındaki pastırma yağlarını yaladı. "Onu ortadan kaldır."

Eve başını salladı. Kendi tabağını bıraktı ve Claire'in bileğini tuttuğu gibi onu, biçimsiz yerleştirilmiş buzdolabının gölgesinde kalan kilere doğru itti. Kocaman, karanlık, tozlu bir yerdi. Raflar, içinde yer elması, kuşkonmaz ve bayat marmelatlar olan eski kavanozlarla doluydu. Yukarıda duran ipe bağlı bir lamba vardı ama Eve onu yakmadı. Tozlu görünen meyve kavanozlarının arkasına uzanıp düğme gibi bir şeye bastı. Arka duvarın bir kısmı aniden gıcırtıyla aralandı.

Eve eline geçirdiği bir feneri Claire'e verdi. "İçeri gir," dedi. "Şuranın ışığını açık bırakacağım, ama ses duyarsan feneri kapalı tut. Çatlakların arasından görünebilir." Claire

biraz sersemlemiş halde başını salladı ve açılan küçük girişten geçmek için çömeldi. Kendini az sonra yerleri taştan, penceresiz kocaman boş bir odada buldu. Köşelerde biraz örümcek ağı, yerlerde birikmiş tozlar haricinde fena görünmüyordu.

Eve kapıyı kapatıp içeri karanlık çökmeden önce Claire aceleyle feneri yakıp odanın en yakın köşesine ilerledi. Güçlükle nefes alarak buraya çömeldi kaldı.

Daha bir dakika önce pastırma ve yumurtalarla ilgili gülüşüyorlardı, ama şimdi birden... ne olmuştu acaba? Bu evde neden gizli bir oda vardı? Claire'in görebildiği kadarıyla başka bir girişi ya da çıkışı olmayan bir oda hem de.

Claire derinden sesler duyunca aceleyle feneri kapattı. Bu kötüydü işte. Karanlıktan hiç korkmamıştı ama çoğu zaman karanlık da tam karanlık olmamıştı... yıldızlar, ayışığı, uzak sokak lambaları olurdu.

Ama bu zifiri karanlıktı, ortalık kuyu gibiydi. Yanında herhangi bir şeyin olabileceği fikri Claire'in ödünü patlattı. Şu an ona uzanan bir şey olsa, o farketmeyecekti bile.

Dudağını ısırıp feneri sımsıkı tutuyordu. El yordamıyla ilerleyerek içeri girdiği kapıyı buldu. Buradan incecik bir ışık içeri süzüyordu. Bir zerreden farksız olmasına rağmen Claire'in göğsünü sıkıştıran kalbini rahatlatmaya yetiyordu.

Sesler. Shane'in ve birinin daha. Bir erkek sesi, Shane'inkinden daha derin. "... standart kayıt."

"Efendim, isim listesinin dışında burada yaşayan başka kimse yok. Sadece üçümüz." Shane'in sesi itaatkar ve saygılı çıkıyordu, hiç ona uygun bir şey değildi bu. Gerçi Claire onu pek iyi tanımıyordu ama biraz kendini beğenmiş biriydi.

"Sen kimsin?" diye sordu ses.

"Shane Collins, efendim."

"Üçüncüyü de getirin."

"Getirirdim tabii, ama Michael burada değil. Akşama kadar dışarıda. O zaman gelip bakmak isterseniz?.."

"Neyse." Duymak için dikkat kesilen Claire hışırdayan kağıt sesleri duydu. "Sen Eve Rosser misin?"

"Evet efendim." Eve'in sesi saygılı ama canlı çıkıyordu.

"Ailenin evinden taşınmışsın... sekiz ay önce?"

"Evet efendim."

"Çalışıyor musun?"

"Common Grounds'da, şeydeki kafe..."

Adam onun sözünü kesti. "Sen. Collins. Çalışıyor musun?" Belli ki Shane'le konuşuyordu.

"İş arıyorum efendim. Bilirsiniz."

"Aramaya devam et. Morganville'de tembelleri sevmeyiz. Herkes bir katkıda bulunur."

"Evet efendim. Aklımda tutacağım efendim."

Kısa bir ara. Belki de Shane'in cevabında olması gerekenden fazla ukalalık vardı. Claire konuşulanları duymak için nefesini iyice yavaşlattı.

"Birkaç yıl şehirde değilmişsin. Neden döndün?"

"Memleket hasreti, efendim." Evet, kesinlikle Shane daha ukala konuşuyordu. Claire bile bunun kötü bir şey olduğunun farkındaydı. "Arkadaşlarımı özledim."

Eve boğazını temizledi. "Bayım, özür dilerim, ama yarım saat içinde işte olmam gerekli?.."

Yine kağıt sesleri. "Bir şey daha. Burada dün gece yurttan kaybolan bir kızın resmi var. Onu gördünüz mü?"

İkisi de aynı anda, "Hayır," dedi.

Adam onlara inanmış görünmüyordu. "Şurada ne var?" Adam kimse, onların cevabını beklemeden kilerin kapısını açtı. Claire irkilip nefesini tuttu. "Işığı hep açık mı bırakıyorsunuz?"

"Siz kapıyı çaldığınızda reçel alıyordum efendim. Kapamayı unutmuşum," dedi Eve. Sesi gergindi. "Özür dilerim."

Klik. Kilerin ışığı kapanınca içeri süzülen küçücük ışık zerresi de yok oldu. Claire nefesini tuttu. *Kıpırdama. Kıpırdama.* Dışarıdaki adamın karanlıkta durup dinlediğini biliyordu.

Sonunda adamın sesini yeniden duydu. "Bu kızı görürseniz merkezi arayın. Başını belaya sokmuş. Cezalandırılmasına yardımcı olmamız gerek."

"Evet, efendim," dedi Eve. Kilerin kapısı kapandı. Konuşma gittikçe uzaklaşıp sonunda tamamen kesildi.

Claire feneri yakıp ışığı eliyle kapattı. Köşeye tuttuğu fenerden sadece küçük bir miktar, kötü zombilerin üstüne çuvallanmayacağına onu ikna edecek kadar küçük, bir ışık süzülüyordu. Claire bekledi. Ona uzun gelen bir süreden sonra, kapıda iki sert ayak sesi duyuldu ve kapı açılınca içeri elektrik ışığı doldu. Eve'in beyaz makyajı ve siyah göz kalemi bu ışıkta daha da korkunç görünüyordu.

"Tamam," deyip Claire'in odadan çıkmasına yardım etti. "Gitti."

"Ya, tamammış," dedi Shane arkasından. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak ileri geri sallanıyordu. "Adi heriflerde resmi var. Onu arıyorlar. Ne yaptın Claire? Belediye Başkanı'nı falan mı bıçakladın?"

"Bir şey yapmadım!" dedi Claire. "Ben... ben bilmiyorum. Belki de dün yurda gitmediğim için endişelenmişlerdir."

"Endişelenmişlerdir öyle mi?" Shane'in sesi alaycıydı. "Tabii. Hiç işleri yok senin için endişelenecekler. Tabii. Bunu Michael'la konuşacağım. Seni bulmak için şehrin altını üstüne getiriyorlarsa ya Morganville'de kalamayacak kadar ateşlisin, ya da senin için acilen bir koruma bulmamız gerek demektir."

Shane bunu Eve gibi söylemişti. Michael'ın söylediği gibi. Her şey mantıklıymış gibi. "Ama... polise gitsek..."

"Gelen polisti zaten," dedi Eve. "Sana söylemiştim. Şehri onlar yönetiyor. Bu adamlar vampirler için çalışıyor. Kendileri vampir değil ama vampir dişleri varmış kadar tehlikeliler. Bak, aileni arayabilir misin? Seni okuldan alıp eve falan götürsünler?"

Tabii. Bu dünyanın en kolay işi olurdu. Sadece başarısız olduğu anlamına gelirdi. Söylediklerinin tek kelimesine inanmazlardı. Zaten açıklamaya kalksa hayatının sonuna kadar ilaç kullanıp terapiye gitmeye mahkum olurdu. Ve Yale'e, MIT'ye ya da Cal Tech'e gitme hayalleri tamamen –tamamen– uçup giderdi. Claire bunu düşünmenin saçma olduğunu aklından geçirdi ama bunlar onun için *gerçekti.*

Peki vampirler? Onlar o kadar da gerçek değildi.

"Ama... ben bir şey yapmadım ki!" deyip Shane ve Eve'e baktı. "Bir şey yapmadığım halde nasıl peşimde olurlar?"

"Hayat adil değil," dedi Shane, iki yıldan uzun bir sürede edindiği tecrübeyle. "Tek bildiğim yanlış kişiyi kızdırmışsın. Kızın adı ne? Seni hırpalayanın yani?"

"M-Monica."

İkisi de gözlerini ona dikti.

"Kahretsin," dedi Eve dehşete düşerek. "Monica *Morrell* mı?"

Shane'in yüzü birden... bomboş oldu. Gözleri dışında bütün ifadesi yok olmuştu. Gözlerinde ise korkunç bir şeyler oluyordu. "Monica," diye tekrarladı. "Nasıl olur da haberim olmaz?"

Eve dudağını ısırarak onu izliyordu. "Afedersin Shane. Söylerdik... yemin ederim, şehirden ayrıldığını sanıyordum. Üniversiteye falan gitti sandım."

Shane omuzlarını silkip umursamıyormuş gibi yapmaya çalıştı. Ama umursadığı çok belliydi. "Kraliçe arı olmamak ona zor geldi herhalde. Ona not satın alması için babasına yalvarmıştır."

"Shane..."

"Bir şeyim yok. Beni dert etme."

"Seni hatırlamıyordur bile," deyiverdi Eve. Sonra da hemen bunu söylememiş olmayı diledi. "Ben... öyle demek istemedim. Özür dilerim."

Shane güldü. Ama acı bir gülüştü bu. Kısa, rahatsız edici bir sessizlikten sonra Eve konuyu değiştirmek için tabağında soğuyan pastırma ve yumurtalara baktı.

Sonra gözleri kocaman açıldı. "Lanet olsun," deyip ağzını kapadı.

"Ne var?"

Tezgahtaki tabakları işaret etti. Shane'in tabağı, onun tabağı... ve Claire'in tabağı. "Üç tabak var. Bir şeyler olduğu-

nu anladı. Michael'ın evde olmadığını söyledik. O yüzden kurcaladı demek."

Shane bir şey demedi ama Eve onun daha da üzüldüğünü –sanki mümkünmüş gibi– farketti, ama Shane duygularını göstermemekte kararlıydı. Tabağını alıp basamakları ikişer ikişer çıkıp odasına gitti.

Odanın kapısı sertçe çarptı.

Eve onun arkasından bakarken dudağını ısırıyordu.

"Şey... Shane'le Monica?.." dedi Claire.

Eve'in gözü hala kapıdaydı. "Düşündüğün gibi değil," dedi. "O sürtüğe hayatta dokunmazdı. Ama aynı lisede okudular. Shane de bir gün onun tersine gelmiş. Tıpkı senin yaşadığın gibi."

Claire'in iştahı birden kaçmıştı. "Ne oldu?"

"Shane onunla dalaşınca evi yandı. Neredeyse ölüyordu," dedi Eve. "Kızkardeşi o kadar şanslı değildi ama. Michael onu delice bir şey yapmadan önce şehirden uzaklaştırdı. Birkaç yıl gelmedi. Ben buraya taşınmadan önce yeni dönmüştü." Eve'in yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Salonda oturup havadan sudan konuştular. En önemli konuyu, yani ne yapacaklarını, ikisi de açmadı.

Çünkü Claire'e göre ikisinin de ne yapılacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

5

Claire antika duvar saatine baktı, on biri geçiyordu. Profesör Hamms derse başlıyor diye düşündü. Midesi bulanıyordu. Üst üste iki gündür derslerini kaçırmıştı. Hayatı boyunca dersleri üst üste iki gün kaçırdığı hiç olmamıştı. Ders kitabını okumuştu zaten –iki kez– ama dersler önemliydi. En önemli kısımları derste öğrenirdiniz. Özellikle de fizik gibi uygulamalı bölümlerin olduğu derslerde. Dersler işin eğlenceli kısmıydı.

Günlerden perşembeydi. Bu da daha sonra bir laboratuvar dersi olduğu anlamına geliyordu. Bahaneniz ne olursa olsun laboratuvar derslerini telafi edemezdiniz.

İçini çekip gözlerini saatten uzak tutmaya çalıştı. Kalkülüs II kitabını açtı. I'in testlerini yapmıştı, II'ninkileri de ya-

pabilirdi. Ama lineer eşitsizliklerle ilgili yeni bir şey öğrenmenin daha iyi olacağını düşündü. Bu konu onun için hep problem olmuştu.

"Ne yapıyorsun orada?" dedi Shane. Merdivenlerden Claire'e bakıyordu. Claire onun geldiğini duymamıştı. Çıplak ayaklı olmasından dolayı olabilirdi. Saçları da karmakarışıktı. Belli ki uyumuştu.

"Çalışıyorum," dedi Claire.

"Hıh." Shane daha önce böyle bir şey görmemiş gibi davrandı. "İlginç." Son üç basamak kala tırabzanlardan atladı ve kanepede Claire'in yanına oturdu. Yanında duran kumandayı alıp televizyonun kanallarını değiştirmeye başladı. "Televizyon sorun olur mu?"

"Hayır," dedi Claire kibarca. Bu yalandı gerçi ama açık sözlü olmaya daha cesaret edemiyordu. Ne de olsa onun ilk günüydü.

"Harika. Bir mola vermek ister misin?"

"Mola mı?"

"Çalışmaya ara vermek yani?" Başını yana eğip kitaba baktı. "... neyse işte eğlenceli bir şeyler yapmak için. Benim geldiğim yerde gelenektir." Claire'in açık kitabının içine plastik parmaklı bir şey bıraktı. Claire irkilip kablosuz oyun kumandasını iki parmağıyla kaldırdı. "Hadi ama. Hiç video oyunu oynamadığını söyleme bana."

Aslında oynamıştı. Yalnızca bir kez. Pek hoşuna gitmemişti. Bu, yüzüne de yansımış olmalı ki Shane başını salladı. "Çok yazık. Şimdi mola vermelisin. Tamam, seçeneklerin var: Korku, aksiyon, araba yarışı, ya da savaş."

"Seçeneklerim bunlar mı?" dedi Claire.

Shane gücenmişti. "Ne yani, kız oyunu mu istiyorsun? Benim evimde olmaz. Neyse, ben senin için seçerim. Tamam. Birinci bakıştan ateş etmeli bir şey olsun." Kanepenin yanından bir kutu çıkarıp diski makineye yerleştirdi. "Çok kolay. Tek yapman gereken tetiği çekmek. Güven bana. Hiçbir şey biraz sanal şiddetten daha iyi gelmez insana."

"Sen delisin."

"Hadi haksız olduğumu kanıtla o zaman. Kanıtlayabilirsen tabii." Shane bunu söylerken ona bakmadı ama Claire sinirlenmişti bir kere. "Belki de böyle şeyleri beceremezsin."

Claire, Kalkülüs II kitabını kapatıp kumandayı eline aldı ve renkli grafiklerin ekrana yüklenmesini bekledi. "Ne yapacağımı göster."

Shane hafifçe gülümsedi. "Nişan al. Ateş. Yoluma çıkmamaya çalış."

Shane haklıydı. Claire televizyon başında boş boş oturup sanal canavarları öldürmenin her zaman çok aptalca bir şey olduğunu düşünmüştü, ama lanet olası, bu şey bayağı eğ-

lenceliydi. Ekranın köşelerinden yaratıklar çıkınca, canavarı öldürüp sayı yapınca Shane gibi bağırmaya başlamıştı.

Oyunu bitip ekranda aniden homurdanan bir zombi görününce Claire'in sırtından aşağı bir buz parçası yuvarlandı sanki.

"Tüh," dedi Shane ateş etmeye devam ederek. "Boşver. Bazı günler zombisin, bazı günler de yemek. İyi denemeydi ufaklık."

Claire oyun kolunu koltuğa bırakıp bir süre daha Shane'i izledi. "Shane?" dedi sonunda.

"Dur... lanet olsun, çok yaklaşmıştım. Ne var?"

"Şey nasıl oldu... Monica?.."

"Kara listesine nasıl girdiğimi mi soruyorsun?" deyip kendisine saldıran bir zombiye arka arkaya ateş etti. "Çok bir şey yapmana gerek yok. O içeri girdiğinde yalakalık yapmaman yeterli." Claire bunun istediği cevap olmadığını düşündü. "Sen ne yaptın?"

"Ben, şey... onu aptal durumuna düşürdüm."

Shane oyunu durdurup ona baktı. "Ne yaptın?"

"Şey... II. Dünya Savaşı'nın Çinlilerle olduğunu falan söyledi, ben de..."

Shane güldü. Enerji dolu, güçlü bir kahkaha attı. Claire de sinirli sinirli gülümsedi. "Göründüğünden daha cesursun Claire. Aferin." Elini uzattı. Claire beceriksizce onun eline

vurdu. "Hadi ama. Bu video oyunundan daha üzücü. Bir daha."

Claire bir kez daha Shane'in istediği gibi canlılıkla onun eline çakınca Shane oyunu devam ettirdi.

"Shane?" dedi Claire.

Bu kez Shane içini çekti. "Efendim?"

"Kardeşin için üzgünüm."

Sessizlik. Shane ne ona baktı, ne de tek kelime duyduğuna dair bir şey belli etti. Canavarları öldürmeye devam ediyordu.

Bu işte bayağı iyiydi.

Claire'in sinirleri buna daha fazla dayanmadı. Kitabına geri döndü. Ama az önceki kadar heyecan verici değildi. Yarım saat sonra kitabı kapatıp gerindi ve, "Michael ne zaman kalkıyor?" diye sordu.

"Canı ne zaman isterse." Shane omuzlarını silkti. "Neden?" yüzünü buruşturdu, ama gözlerini ekrandan ayırmıyordu.

"Şey... yurda gidip eşyalarımı alsam iyi olur."

Shane bir tuşa bastı ve ekran yine ateşin tam ortasında dondu. "Ne?" Shane ona bütün dikkatini verince Claire'in kalbi zorlanarak atmaya başladı. Onun gibi çocuklar bütün dikkatlerini Claire gibi küçük kitap kurtlarına vermezlerdi. Bu şekilde hiç, hem de.

"Eşyalarımı. Yurttaki odamdan."

"Ne dediğini duydum. Polislerin seni aradığını pek anlamadın galiba?"

"Yurda gidersem kayıp olmam. Bir yerlerde yatarım. Onlar da beni aramaz."

"Duyduğum en aptalca şey."

"Hayır, değil. Yurda döndüğümü düşünürlerse beni Monica'ya bırakırlar, değil mi? O benim geldiğimi öğrenene kadar birkaç gün geçer. O zamana kadar beni unutmuş olur belki."

"Claire..." Shane bir iki saniye kaşlarını çatıp başını salladı. "Oraya asla tek başına gidemezsin."

"Ama... nerede olduğumu bilmiyorlar. Sen benimle gelirsen öğrenirler."

"Sen yurttan dönmezsen de, gitmene izin verip kendini aptal gibi nasıl öldürdüğünü Michael'a ben açıklamak zorunda kalırım. Korku filmlerinin ilk kuralı, Claire, asla birbirinden ayrılma."

"Burada saklanamam ama. Derslerim var!"

"Bırak dersleri!"

"Hayatta olmaz!" Bu düşünce Claire'in ödünü patlattı. Derslerden kalmak kadar kötüydü.

"Claire! Belki anlamadın ama başın belada! Monica seni merdivenlerden iterken şaka yapmıyordu. Bu onun için önemsiz bir şeydi. Bir dahakine gerçekten delirebilir."

Claire kalkıp çantasını aldı. "Ben gidiyorum."

Shane, "O zaman salaksın. Bir aptalı kurtaramam," deyip oyununa döndü. Elindeki oyun kolundan hırsla ateş ederken Claire'e hiç bakmadı. "Dün gece nerede olduğunu onlara söyleme. Belaya ihtiyacımız yok."

Claire çenesini sımsıkı kapatıp dilinin ucuna gelen küfürleri yuttu. Sonra da birkaç çöp torbası almaya mutfağa gitti. Onları çantasına yerleştirirken evin kapısının açılıp kapandığını duydu.

"Vebalı eve hoş buldum!" diye bağırdı Eve. Claire onun koridordaki sehpaya çarpan anahtarlarının şıngırtısını duydu. "Hayatta birileri var mı?"

"Evet," dedi Shane. Sesi Claire'in tahmin ettiği kadar öfkeli çıkıyordu.

"Tüh," dedi Eve neşeyle. "Ben de bir ihtimal ölmüşsünüzdür diyordum."

Claire mutfaktan çıkınca koridorda Eve'le karşılaştı. Bugün ekoseli giyinmişti; kırmızı, siyah ekoseli bir etek, siyah file çorap, burnunda kurukafa olan biçimsiz ve hantal deri ayakkabılar, beyaz bir erkek gömleği ve etek askıları. Yerlere kadar siyah, deri bir ceket. İki örgü yaptığı saçları kuru kafalı tokalarla tutturulmuştu. Üstü kahve kokuyordu. Taze öğütülmüş. Gömleğinin önünde de kahverengi lekeler vardı.

"Selam Claire," deyip göz kırptı. "Nereye gidiyorsun?"

"Cenazeye," dedi Shane. Ekranda bir zombi çığlık atıp öldü.

"Hadi ya? Süpermiş? Kiminkine?"

"Kendininkine," dedi Shane.

Eve'in gözleri kocaman açıldı. "Claire... geri mi dönüyorsun?"

"Sadece bazı eşyalarımı almak için. Birkaç günde bir gidip insanlara görünürsem hala orada yaşadığımı düşünürler."

"Ha ha ha, çok kötü fikir. Kötü. Hayır güzelim. Geri gidemezsin. Tek başına olmaz."

"Neden olmasın?"

"Seni arıyorlar!"

Shane oyunu yine durdurdu. "Söylemedim mi sanıyorsun? Dinlemiyor ki!"

"Sen de gitmesine izin mi verecektin? Harika bir ev arkadaşısın doğrusu!"

"Ben onun annesi değilim."

"Sadece arkadaşı olmaya ne dersin?"

Shane ona çeneni kapa der gibi baktı. Eve de öfkeli bir bakışla karşılık verip Claire'e döndü. "Ciddiyim. Gidemezsin, çok tehlikeli. Hiçbir fikrin yok. Monica adamına gidip seni fişlediyse etrafta öylece dolanamazsın."

"Dolaşmayacağım," dedi Claire. "Yurda gidip birkaç parça giysi alacağım. Derslere girdikten sonra eve geleceğim."

"Derse mi gireceksin?" Eve tırnakları siyah ojeli ellerini çaresizce salladı. "Hayır, hayır, hayır! Derse girmek falan yok. Dalga mı geçiyorsun?"

Shane kolunu kaldırdı. "Günaydın. Onu da çoktan söyledim."

Claire, "Tamam, neyse," dedikten sonra kapıya gitmek için Eve'in etrafından dolandı. Shane'le Eve'in öfkeyle fısıldaştıklarını duydu ama onları beklemedi.

Durursa kendine hakim olamayacaktı.

Vakit öğleyi biraz geçmişti. Okula gidip derslerinin geri kalanına girecek, bir çöp torbasına birkaç parça giysi tıkacak, her şeyi yoluna koymak için birkaç kişiye selam verip karanlık olmadan eve dönecekti. Hem akşamları tehlikeli oluyordu değil mi? Şu vampir hikayesi konusunda ciddiydilerse eğer.

Buna biraz biraz inanmaya başlamıştı.

Kapıyı açıp dışarı çıktı ve kapıyı kapadıktan sonra verandaya yürüdü. Hava sıcak, keskin ve kuruydu. Eve bu ceketle yemek pişirmişti herhalde. Beton kaldırımdan dumanlar yükseliyordu, güneş taşlanmış bir kota benzeyen gökyüzünde solgun, beyaz bir noktaydı.

Kaldırımın yarısında Eve'in büyük arabasının yanından yürürken kapı arkasından çarptı. Eve, "Bekle!" diye bağırıp

deri ceketi kızgın rüzgarda savrularak yanına koştu. "Bunu yapmana izin veremem."

Claire yürümeye devam etti. Güneş, başındaki yaraları ve ezikleri iyice yakıyordu. Bileği hala acıyordu, ama canını çok sıkacak kadar değil. Sadece dikkatli olması gerekiyordu.

Eve etrafından dolaşıp onun karşısına dikildi ve Claire yürümeye devam ederken geri geri yürüyerek onunla konuşmaya başladı. "Ciddiyim. Bu aptallık Claire, ölmek isteyen birine benzemiyorsun. Ben mesela benziyorum, ama... tamam, dur! Dur bir saniye!" Elini uzatınca Claire birkaç santimetre ötede durdu. "Gidiyorsun, anladım. En azından seni bırakmama izin ver. Yürümemelisin. Böylece bir şey olursa Shane'e haber verebilirim. En azından yanında biri olmuş olur."

"Başınızı daha fazla derde sokmak istemiyorum." Michael bu konuda yeterince açık konuşmuştu.

"Shane bu yüzden gelmiyor. O biraz... televizyon tozları nasıl çekiyorsa o da belayı üstüne çeker. Ayrıca onu Monica'ya pek yaklaştırmamakta yarar var. Kötü şeyler olabilir." Eve arabanın kapısını açtı. "Yolcu koltuğuna oturmak için 'ön benim' demen lazım."

"Ne?"

"Yolcu koltuğuna oturmak için ön benim demen lazım."

"Ama başka kimse..."

"Beni dinle, bu fikre alış. Ya Shane burada olsaydı? Çoktan koltuğu kapmış olacaktı, sen de arkaya geçecektin."

"Iıı..." Claire bunu söylemeye çalışırken bile kendini aptal gibi hissetti. "Ön benim?"

"Çalışmaya devam et. Koltuğu kapmak için elini çabuk tutman lazım."

Arabanın koltukları kaygan plastiktendi ve emniyet kemerleri de hiç rahat değildi. Araba, dar, tümsekli yolda sarsılırken Claire oturduğu yerde kaymamaya çalıştı. Claire'in hatırladığı gibi kasvetli olan dükkanlar hiç davetkar değildi, yayalar da başlarını öne eğmişi huzursuzca yürüyordu.

"Eve?" dedi Claire. "İnsanlar neden burada kalıyor? Neden hayatlarını yaşamıyorlar? Yani, biliyorsun... vampirler."

"İyi soru," dedi Eve. "İnsanlar biraz komik. Daha doğrusu yetişkinler. Çocuklar her zaman gidip gelebilir, ama yetişkinlerin engelleri var. Evleri. Arabaları. İşleri. Çocukları. Bir şeylere sahip oldun mu vampirlerin seni elinde tutması daha kolay. İnsanların her şeyi arkasında bırakıp kaçması çok şeye mal olur. Özellikle de kaçarlarsa çok uzun yaşayamayacaklarını bildiklerinde. *Hay... lanet olsun, eğil!*"

Claire emniyet kemerini çözüp torpido gözünün altındaki karanlık yere kaydı. Hiç tereddüt etmedi, çünkü Eve şa-

ka yapmıyordu. Sesinde büyük bir panik vardı. "Ne oldu?" diye korkuyla fısıldadı.

"Polis arabası," dedi Eve dudaklarını kıpırdatmadan. "Bize doğru geliyor, orada kal."

Claire onu dinledi. Eve tırnaklarını sinirli sinirli sert, plastik direksiyona vurduktan sonra derin bir nefes aldı. "Tamam, gitti. Ama sen orada kal, geri gelebilir."

Claire söyleneni yaptı. Kampüse giden yolda araba sarsıldıkça kendini korudu. Bir-iki dakika geçtikten sonra Eve her şeyin yolunda olduğunu söyleyince Claire de koltuğuna oturdu.

"Ucuz kurtulduk," dedi Eve.

"Beni görselerdi ne olurdu?"

"Şey, öncelikle müdahale ettiğim için beni merkeze götürüp arabama el koyarlardı..." Özür diler gibi direksiyona vurdu. "Sen de ortadan kaybolurdun."

"Ama..."

"Güven bana. Bu konuda hiç de amatör değiller. O nedenle şu işi yapalım ve planının işe yaraması için dua edelim, olur mu?"

Eve öğle yemeği yiyen öğrencilerin arasından yavaşça geçip Claire'in işaret ettiği yoldan yurda doğru ilerledi.

Howard Hall bugün de dünkü kadar çirkin görünüyordu. Otoparkın yarısı doluydu. Eve büyük Cadillac'ı arkaya

yakın bir yere çekti. Kontağı kapatıp gözlerini kısarak güneşe baktı. "Tamam," dedi, "sen içeri girip eşyalarını al. On beş dakikaya kadar dönmüş olmazsan 'Claire'i Kurtarma Operasyonu'nu başlatıyorum."

Claire başını salladı. Yurdun kapısına bakınca bu fikir hiç de hoşuna gitmemeye başladı.

"Al şunu." Eve ince ve küçük bir cep telefonu uzattı. "Shane hızlı aramada kayıtlı. Sadece yıldız ikiye bas. Unutma on beş dakika. Sonra aklımı kaçırıp annen gibi davranmaya başlayacağım, tamam mı?"

Claire telefonu alıp cebine koydu. "Hemen döneceğim."

Sesinden, korktuğunun anlaşılmamasını ümit etti. Yani fazla korktuğunun. İnsanın arkadaşının olması –yeni de olsa– sesinizdeki korkuyu ve ellerinizin titremesini alıp götürüyordu. *Yalnız değilim. Arkamda birileri var.* Bu yeni bir histi. Aynı zamanda hoş bir his.

Claire arabadan inip beceriksizce Eve'e el salladı ve sonra da cehenneme doğru yola koyuldu.

6

Dışarıdaki sıcaktan sonra, lobinin soğuk havası insana kuru ve cansız geliyordu. Claire ürperdi ve gözlerini karanlığa alıştırmak için hızlıca göz kırptı. Birkaç kız lobide kitaplarını önlerine açmış oturuyordu. Televizyon açıktı ama kimse izlemiyordu.

Claire geçerken kimse ona bakmadı. Claire camlı yoklama kabinine gitti. İçeride oturan öğrenci asistanı başını dergisinden kaldırıp onun yüzündeki yaraları görünce ağzıyla sessizce bir, "Ah!" dedi.

"Merhaba," dedi Claire. Sesi incecik çıkıyordu, iki kez yutkunmak zorunda kaldı. "Ben Claire, dördüncü kattan. Şey, dün bir kaza geçirdim. Ama iyiyim. Her şey yolunda."

"Sen... o aradıkları kızsın değil mi?"

"Evet. Herkese iyi olduğumu söyleyin. Derse gitmem lazım."

"Ama..."

"Kusura bakmayın geç kaldım!" Claire hızlıca merdivenlere yönelip ağrıyan bileğinin izin verdiği hızla yukarı çıktı. Yanından geçtiği birkaç kız gözlerini kocaman açarak ona baktılar, ama kimse bir şey demedi.

Monica'yı görmedi. Ne merdivenlerde, ne de yukarıda. Koridor boş, bütün kapılar kapalıydı. Üç-dört farklı odadan müzik sesi geliyordu. Hemen koridorun sonuna, odasının olduğu yere koştu. Kapıyı açtı.

Kapının gevşek kilidi elinde döndü. Harika. Bu da bir duvar yazısına gerek kalmadan *Monica Buradaydı,* demenin bir yoluydu.

Oda tabii ki harabeye dönmüştü. Kırılmayanlar üst üste yere yığılmıştı. Kitapları mahvetmişlerdi, en çok acıtan da buydu. Zaten az olan giysileri dolabından çıkarılıp yerlere saçılmıştı. Bluzlarından bazıları yırtılmıştı ama Claire hiç umursamadı. Sağlam duran birkaç tanesini çöp poşetine koydu. Değiştirmelik bir pantolon yeterdi. Çekmecesinin köşesinde keşfedilmemiş birkaç eski iç çamaşırını bulduğu için şanslıydı.

Bir çift ayakkabı, kurtarabildiği birkaç kitap, küçük bir makyaj çantası, yatağın yanındaki rafta duran banyo malze-

meleri de poşete girdi. iPod'u gitmişti. Cd'leri de. Artık Monica'nın mı, yoksa ondan sonra içeri süzülen yurt farelerinin işi mi belli değildi.

Etrafına bakındı, karışıklığı bir kenara itip çekmeceden annesiyle babasının fotoğrafını aldı.

Çıkarken kapıyı kilitlemeye zahmet etmedi.

Korkudan titriyordu. En azından bu iyi gitti, diye düşündü.

Basamakların yarısına gelince ikinci kattan sesler duydu. "... yemin ederim, oydu. Görmeniz lazım, gözü mosmor olmuş. İnanılmaz. Fena benzetmişsin."

"Hangi cehennemde şimdi?" dedi Monica'nın sert sesi. "Nasıl kimse bana haber vermez?"

"Ama... haber verdik!" diye karşı çıktı biri. Claire'in korktuğu kadar korkan biri. Claire hemen elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı. Yıldız iki. Sadece yıldız ikiye bas. Shane uzakta değil, Eve de aşağıda... "Odasına çıktı. Belki hala oradadır."

Lanet olsun. Yurtta güvenebileceği kimse yoktu. Onu saklayacak, ya da onu koruyacak kimse. Claire üçüncü katın merdiven sahanlığına çekilip yangın merdivenlerine gitti. Kapıyı açıp bütün hızıyla beton basamaklardan inmeye başladı. İkinci kat penceresine bakmaya cesaret edemedi. Harcadığı enerji yüzünden titreyerek lobi kapısına indi. Sırt

çantası ve çöp poşetini sürüklemekten kasları ağrımıştı. Riske girip çabucak pencereden lobiye baktı.

Monica'nın arkadaşı Jennifer merdivenlerin başında nöbetteydi. Gergin, dikkatli, biraz da korkmuştu. Sağ bileğinin üstündeki bileziği çevirip duruyordu. Bir şey kesindi ki kapıyı açtığı anda Claire'i görürdü. Ama belki de onu yakalasa da insanların içinde saldıramazdı.

Jennifer'ın yüzüne baktıkça emin olamıyordu. Hiçbir şeyden emin değildi.

Birkaç kat yukarısının yangın merdiveni kapısı açılınca Claire irkilip saklanacak bir yer aradı. Saklanabileceği tek yer beton merdivenlerin altıydı. Orada depo için kullanılan bir dolap vardı. Claire kapıyı açmaya çalışınca kilitli olduğunu anladı. Monica gibi kilitleri kırabilen süper güçleri yoktu ne de olsa.

Ayrıca vakti kalmamıştı. Yaklaşan ayak seslerini duydu. Ya onların köşeye bakmamasını umut edecek, ya da kapıya doğru koşacaktı. Bir kez daha cebindeki telefona dokundu. *Bir telefon uzakta. Her şey yolunda.*

Bir kez daha telefonu bırakıp derin bir nefes aldı ve bekledi.

Gelen Monica değil, Claire gibi birinci sınıfta okuyan Kim Valdez'di. Kim, bir müzik grubu olan bir inekti, bu da onu doğal inek olan Claire'den statü olarak birazcık üste ta-

şıyordu. Kendi halindeki bu kız Monica'dan ya da arkadaşlarından korkuyor gibi durmuyordu. Hiçbir şeyden korkusu yoktu sanki. Gerçi pek arkadaş canlısı da değildi. Kendi halindeydi işte.

Kim ona bakıp gözlerini kırpıştırdı ve Claire elini kapıya koymadan önce onun önüne geçti. "Hey," dedi. Kapüşonunu başından çıkarıp sık, parlak saçlarını ortaya çıkardı. "Seni arıyorlar."

"Evet, biliyorum."

Kim'in elinde enstrüman kutusu vardı. Claire bunun hangi enstrümana ait olduğunu bilmiyordu ama kocaman, siyah bir kutuydu. Kim enstrümanı yere koydu. "Bunu Monica mı yaptı?" dedi Claire'in yüzündeki yaraları işaret ederek. Claire bir şey demeden başını salladı. "Onun bir kaltak olduğunu biliyordum. Ee? Buradan çıkman mı gerekiyor?"

Claire yine başını sallayıp yutkundu. "Bana yardım eder misin?"

"I-ıh." Kim birden sırıttı. "Resmi olarak olmaz. Çok akıllıca değil."

Korku dolu birkaç saniye içinde ayarladılar. Claire, kızın tişörtünü giyip kapüşonunu iyice öne çekti. Enstrüman kutusunu da sapından tuttu.

"Daha yukarı," dedi Kim. "Yüzün görünmesin. Evet, öyle. Başını eğ."

"Çantalarım ne olacak?"

"Birkaç dakika sonra ben onları getiririm. Dışarıda bekle. Çellomu sakın bir yere götürme. Ciddiyim. Canına okurum."

"Götürmem, yemin ederim," dedi Claire. Kim kapıyı onun için açtı. Claire derin bir nefes alıp provaya geç kalmış gibi görünmeye çalışarak acele etti.

O geçerken Jennifer ona şöyle bir baktı, sonra da dikkatini merdivene çevirdi. Claire bedenini saran kızgın adrenalinin yüzünü kavuracağını hissetti. Yolun kapıya kadar olan kısmını koşmamak için kendini zor tuttu. Lobiden cam kapılara ilerlemek bir asır sürmüştü sanki.

Claire tam kapıyı açarken Monica'nın sesini duydu. "O ezik buradan çıkamaz! Bodrumu kontrol edin. Belki aptal çamaşırları gibi çöpü boylamıştır."

"Ama..." diye karşı çıktı Jen. "Ben oraya inmek istemiyorum..."

Ama inecekti. Claire yüzünde vahşi bir gülümsemeyle –büyük ölçüde gülümserken hala canı yandığı için– yurttan çıktı.

Kızgın günışığı muhteşemdi. İnsana güven veriyordu.

Claire sıcak havadan derin bir nefes alıp Kim'i beklemek için köşeye yürüdü. Duvarlardan tüten sıcaklık nefes almayı zorlaştırıyordu. Gözlerini kısıp Eve'in otoparkın ucunda

park eden arabasının parıltısına baktı. Orası daha da sıcaktı herhalde. Eve'in gotik bir zorunluluk olan o deri ceketi çıkarıp çıkarmadığını merak etti.

Tam bunu düşünürken arkasında bir gölge gördü. Biraz dönünce artık çok geçti. Yumuşak ve karanlık bir şey gözlerini, ağzını ve burnunu kapadı, başının etrafındaki baskı dengesini kaybetmesine neden oldu. Bağırdı, ya da bağırmaya çalıştı. Ama biri karnına yumruğu indirince bağırmak ve nefes almak artık imkansız oldu. Yüzündeki bezin hafif dalgalanmasından incecik gölgeler gördü, sonra her şey karardı.

Güneşin kızgın ateşi kayboldu, Claire karanlık ve sessiz bir yere sürüklendi.

Sonra merdivenlerden indiler.

Durduklarında Claire birkaç kişinin nefes alıp verişlerini ve fısıldaşmalarını duydu. Biri onu sertçe itince dengesini kaybedip soğuk betona düştü. Başına geçirilmiş çantadan –belli ki siyah bir sırt çantasıydı– kurtulunca etrafının bir sürü kızla çevrili olduğunu gördü.

Bu odanın nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bodrumda depo gibi bir yerdi belki de. Her yerde eşyalar; valizler, üzerinde isimler yazılı kutular vardı. Açılan bazı kutuların içinden eski giysiler dökülmüştü. Etraf küf ve pas kokuyordu. Claire çaresizce hapşırırken tozlar ağzına burnuna girdi.

Kızlardan birkaçı kıkırdadı. Çoğu bir şey yapmadı, orada olmaktan pek memnun oldukları söylenemezdi. Ona boyun eğdiler herhalde diye düşündü Claire. Yerde yatan kişi kendileri olmadığı için seviniyorlardı.

Monica köşeden çıkıp geldi.

"Vay vay," dedi ellerini beline koyarak. "Bakın kediler ne yakalamış." Diğerleri orada değilmiş gibi, Claire'e diş macunu reklamlarındakilere benzer soğuk gülümsemesiyle sırıttı. "Kaçıp gittin küçük fare. Eğlenmeye daha yeni başlamıştık ama."

Claire kendini zorlayarak hapşırıyormuş gibi yaptı. Monica iğrenerek geri çekildi. Hapşırıyormuş gibi yapmak o kadar da kolay bir şey değildi, insanın canı yanıyordu. Ama Claire'in cep telefonunu cebinden çıkarıp vücuduyla sakladığı telefonda deli gibi *2'ye basması için zaman ve fırsat kazandırmıştı.

'Ara'ya bastıktan sonra telefonu iki kutunun arasına attı ve tuşların mavi ışığının Monica'nın dikkatini çekmemesi için dua etti. *Ne olur Shane müzik dinliyor olmasın, ne olur oyun oynuyor olmasın, ne olur telefonu duysun. Ne olur...*

Sadece dua ediyordu.

"Ah, Tanrı aşkına. Kaldırın şunu!" diye emretti Monica. Kızlar hemen atıldılar. Jen Claire'in bir kolundan, Gina da diğer kolundan tutup onu doğrulttular.

Monica şapkayı Claire'in yaralı yüzünden çekti ve verdiği zarara bakıp gülümsedi. "Vay be, berbat görünüyorsun ezik. Acıyor mu?"

"Ben sana ne yaptım?" dedi Claire birden. Korkmuştu, ama aynı zamanda öfkeliydi de. Hırsla doluydu. Etrafında yedi kız vardı. Korktukları için bir şey yapamıyorlardı. Neyden korkuyorlardı, Monica'dan mı? Monicalara dünyayı yönetme hakkını kim veriyordu?

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun sen. Beni komik duruma düşürmeye çalıştın," dedi Monica.

"Çalıştım mı?" deyiverdi Claire. Aptalca bir tepkiydi ama kendine engel olamadı. Bu ona yüzüne yediği bir yumruğa mal oldu. Sert bir yumruk hem de. Tam da ilk yaranın üstüne. Kor gibi ıstırabın gücüyle nefesi kesildi. Bütün dünya altüst olmuş, anlamını kaybetmişti. Claire kollarındaki baskıdan kızların onu tuttuğunu anladı. Bacaklarını biraz sabitleyip gözlerini açtı ve Monica'ya baktı.

"Nasıl oluyor da Howard'da yaşıyorsun?" diye sordu.

İncindi mi diye ellerini inceleyen Monica şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne?"

"Ailen zengin, öyle değil mi? Bir villada yaşayabilirdin. Ya da bir dairede. Ya da öğrenci birliğiyle. Nasıl oldu da Howard'a gelip biz eziklerle yaşıyorsun?" Monica'nın gözle-

rindeki soğuk alevi görünce nefesini tuttu. "Tabii sen de ezik değilsen? Kendinden daha güçsüz olanların canını yakan bir ezik. Ailesinin ondan utandığı bir ezik. Onu görmek istemedikleri için buraya gizledikleri bir ezik."

"Kapa çeneni," diye tısladı Jennifer, Claire'in kulağına. "Aptallaşma! Seni öldürecek, anlamıyor musun?"

Claire başını savurdu. "Koleje gittiğini duydum," diye devam etti. Midesi deli gibi bulanıyordu. Kusup öleceğini düşünüyordu, tek yapmaya çalıştığı bu süreyi biraz daha uzatmaktı. Shane gelecekti. Eve gelecekti. Belki de Michael. Michael'ın kapıda dikilip buz gibi gözlerini ve meleklere benzeyen yüzünü Monica'ya diktiğini hayal edebiliyordu. Evet, bu süper olacaktı. Monica o zaman o kadar da büyük görünmeyecekti. "Ne oldu? Dilin mi tutuldu? Şaşırmadım, II. Dünya Savaşı'nın Çin'le yapıldığını sanan birinden ne beklenir..."

Claire bu kez yumruğun geldiğini görüp elinden geldiğince kaçmaya çalıştı. Monica'nın yumruğu alnına isabet etti, çok canını yakmıştı. Ama Monica'nın canı daha da çok yanıyordu. Küçük bir çığlık atıp sağ elini sol avcuna alarak geri çekildi. Bu da Claire'in başındaki dayanılmaz zonklamayı unutturdu.

"Aman dikkat et," dedi Claire neredeyse kıkırdayarak. Dudağındaki yarık yine açılmıştı. Kanları dudağından yaladı. "Tırnağın kırılmasın. Buna değmem, unuttun mu?"

"İyi bildin!" dedi Monica öfkeyle. "Şu sürtüğü bırakın. Ne bekliyorsunuz? Bırakın dedim! Bu pısırığın canımı yakacağını mı sanıyorsunuz?"

Kızlar birbirlerine baktılar. Kraliçe arılarının aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyorlardı. Sonra Claire'i bırakıp geri çekildiler. Jen üst üste yığılmış kutulara çarparak bir sürü tozu ve eski kağıtları yere devirdi. Claire ona baktığında Jennifer kutuların arasındaki bir noktaya bakıyordu.

Claire'in telefonu gizlediği noktaya. Jen telefonu görmüş olmalıydı. Claire'in nefesi tıkandı. Birden düşündüğünden daha çok korkmaya başladı.

"Sen neye bakıyorsun öyle?" diye çıkıştı Monica, Jen'e. Jen de kasıtlı olarak arkasını telefona dönüp kollarını kavuşturarak telefonun görünmesini engelledi. Claire'e hiç bakmıyordu. Vay be. Bu da neydi böyle. Şans değil de neydi? Jennifer bazı çatlakları belli etmişti. Belli ki Birinci Monica Kilisesi'ne bağlılığı tam değildi.

Belki de Monica onu fazla kızdırmıştı. Kim bilir, belki de yakında Claire'in tarafına geçebilirdi.

Claire dudağındaki kanı silip diğer kızlara baktı. Huzursuz ve kararsızlıkla dikilen kızlara. Monica kendisine meydan okunmasına rağmen herkesin –Claire dahil– beklediği darbeyi vurmamıştı. Gerçekten de biraz tuhaftı. Tabii Claire, Monica'nın elindeki sinirlerden bazılarını tamamen devre dışı bırakmadıysa.

Monica elini ovuşturup Claire'e, onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Onu değerlendiriyordu. "Kimse sana hayatın gerçeklerini öğretmemiş Claire," dedi. "Birden ortadan yok olsan ne olur mesela biliyor musun?" Güzel, sivri çenesiyle tozlu kutuları işaret etti. "Hademe dışında kimsenin haberi olmaz. Annenle babanın üzüleceğini mi sanıyorsun? Belki üzülürler. Ama son kuruşlarını resmini süt kartonlarının üstüne bastırmak için kullanırken senin başka birinin sevgilisiyle kaçtığını duysalar mesela ne hissederler? Seni düşünmekten bile nefret ederler. Morganville insanları ortadan yok etmeyi bilime dökmüştür. Burada asla yok olmazlar. Her zaman başka bir yerde olur."

Monica dalga geçmiyordu. İşin korkutucu tarafı buydu. Birbirine denk iki kişi olarak arkadaşça sohbet ediyorlarmış gibi sessiz ve sakince konuşuyordu.

"Neden Howard'da yaşadığımı mı merak ediyorsun?" diye devam etti. "Çünkü bu şehirde istediğim yerde, istediğim gibi yaşayabilirim. Ama sen... Sen sadece yürüyen bir organ bağışçısısın. Bu yüzden beni dinle Claire. Yüzünü bir daha görmeyeyim, çünkü görürsem bir daha bir yüzün olmayacak. Anlaştık mı?"

Claire yavaşça başını salladı. Ona bakmaya cesareti yoktu. Monica ona vahşi bir köpeği hatırlatıyordu. Zayıflığınızı belli ettiğiniz anda saldıracak köpekleri. "Anlaştık," dedi Claire. "Sen psikopatın tekisin. Anladık."

Monica, "Olabilir," deyip kötü bir kahkaha attı. "Sen küçük, akıllı bir eziksin. Şimdi kaç seni küçük aptal! Yoksa fikrimi değiştirip seni şu eski valizlerden birine koyarım, yüz yıl sonra bir arkeolojist gelir bulur."

Claire gözlerini kırptı. "Arkeolog."

Monica'nın gözleri buz gibi oldu. "Kaçmaya başlasan iyi olur."

Claire, Jennifer'ın durduğu yere gidip kutuların arasındaki telefonu almak için onun arkasına geçti. Telefonu Monica'ya uzattı. "Mikrofona konuş. Arkadaşlarımın söylediğin her kelimeyi duymalarını istiyorum."

Bir an kimse kıpırdamadı, sonra Monica güldü. "Tanrı aşkına, ezik. Çok komiksin."

Bakışlarını Claire'in arkasına çevirdi. "Ben söylemeden değil."

Claire arkasına baktı. Gina tam arkasında elinde demir bir sopayla duruyordu.

Aman Tanrım. Gina'nın gözlerinde korkunç ve buz gibi bir şey vardı.

"O işini görecek biz seyredeceğiz," dedi Monica. "Ama, hey, neden acele edelim ki? Yıllardır bu kadar eğlenmedim."

Claire'in bacakları birden fazla pişmiş spagettiye döndü. Kusup ağlamak istiyordu ama cesur görünmekten başka bir

şey yapmaya cesareti yoktu. Blöf yaptığını anlasalar onu oracıkta öldürürlerdi.

Gina'yı geçip gözlerini ondan kaçıran iki kızın arasından yürüdü ve elini kapının tokmağına koydu. Bir yandan da telefonun ekranına baktı.

SİNYAL YOK.

Kapıyı açıp dışarı yürüdü. Çantaları kaçırıldığı yerde duruyordu. Telefonu cebine koyup çantaları alarak Eve'in arabasına doğru yürüdü. Korkudan palyaço gibi bembeyaz olan Eve hala sürücü koltuğunda oturuyordu.

Claire çantalarını arka koltuğa atarken Eve, "Ne oldu? seni gördüler mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Claire. "Sorun yok. Dersim var. Seninle sonra görüşürüz. Teşekkürler Eve. Iı... telefonunu da al." Telefonu ona verdi. Eve'in kaşları hala çatıktı. "Karanlık olmadan eve gelirim."

"İyi olur," dedi Eve. "Gerçekten Claire. Biraz garip görünüyorsun."

Claire güldü. "Ben mi? Sen aynaya bak."

Eve ona Shane'e yaptığı gibi hareket çekti. Claire sırt çantasını alıp kapıyı kapattı ve Eve'in kocaman arabasının gidişini izledi. İşe gidiyor herhalde diye düşündü.

Kimya laboratuvarına giderken birden olanlar bütün ağırlığıyla üzerine çullandı. Bir banka oturup ellerini yüzüne kapatarak sessizce ağladı.

Tanrım. Tanrım, eve gitmek istiyorum! Michael'ın evini mi, yoksa anne babasının başında dikildiği kendi odasını mı kastettiğini bilmiyordu.

Vazgeçemem. Gerçekten de yapamazdı. Çoğu zaman yapılacak en akıllıca şey olsa da hayatı boyunca bunu hiç yapamamıştı.

Şişmiş gözlerini silip derse gitti.

O öğleden sonra kimse onu öldürmedi.

Birkaç saat sonra bunu beklemekten vazgeçip dersine odaklandı. Arka arkaya olan laboratuvarları o kadar da kötü değildi, tarihte de soruların cevabını biliyordu. Eminim Monica bilmiyordur diye düşündü. Karanlık sınıfta Monica ya da arkadaşlarından birinin olup olmadığını görmek için suçlu suçlu etrafına bakındı. Büyük bir sınıf değildi. Bodrumdaki kimseyi görmedi Claire.

Dersten sonra öldürülmeden manava gitmeyi de başardı. Marul ve domates seçerken ya da parayı ödemek için kasada sıra beklerken kimse üzerine atlamadı. Kasap reyonundaki çocuğun biraz şüpheli göründüğünü düşündü, o kadar.

Hafiften çökmeye başlayan akşam karanlığından vampir arayarak ve bunu düşündüğü için bile kendini aptal gibi hissederek eve yürüdü. Kocaman sırt çantalarıyla aylaklık

eden diğer öğrencilerden başka kimseyi görmedi. Çoğu, gruplar halinde yürüyordu. Öğrenci kalabalığını geride bırakınca dükkanların kapandığını, ışıkların söndüğünü ve birkaç kişinin de aceleyle yürüdüğünü gördü Claire.

Rüzgar Gibi Geçti ve Adams Ailesi'nin bahçe kapısı açıktı. Claire kapıyı arkasından kapatıp o sabah şifonyerinde bulduğu yeni anahtarla evin kapısını açıp içeri girdi.

Koridorun ucunda bir gölge vardı. Sarı tişörtlü, düşük belli, solmuş bir kot pantolon giymiş, uzun boylu, iri birinin gölgesi. Çıplak ayaklı bir gölge.

Shane.

Shane ona birkaç saniye baktıktan sonra, "Eve eşyalarını odana koydu," dedi.

"Teşekkürler."

"Onlar ne?"

"Akşam yemeği için bir şeyler."

Shane hala ona bakarak başını hafifçe eğdi. "Akıllı bir kıza göre aptalca şeyler yapıyorsun. Bunu biliyor musun?" Umrumda değil. Afedersin." Onu geçip mutfağa girdi ve poşetleri yere bıraktı. Elleri titriyordu. Önce yumruklarını sıktı, sonra da aldıklarını tezgaha koymaya başladı. Kıyma. Marul. Domates. Soğan. Haşlanmış fasulye. Acı sos, Claire'in kendi sevdiğinden. Peynir. Ekşi krema. Taco yufkası.

"Dur tahmin edeyim," dedi Shane kapıdan. "Çin yemeği yapıyorsun."

Claire cevap vermedi. Hala çok öfkeliydi – ve birden çok korkmuştu. Neden korktuğunu kendisi de bilmiyordu. Her şeyden. Hiçbir şeyden. Kendisinden.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Shane'in sesi farklı geliyordu. Daha sakin, yumuşak, neredeyse nazik.

"Soğanları doğra," dedi Claire. Shane'in bunu kastetmediğini biliyordu gerçi. Shane yine de gelip soğanları aldı ve çekmeceden korkunç görünen kocaman bir bıçak çıkardı. "İlk önce soyman lazım."

Shane, Eve'e baktığı gibi ters ters bakıp işe girişti.

"Şey... annemi arasam iyi olur," dedi Claire. "Telefonu kullanabilir miyim?"

"Şehirlerarası konuşmaların parasını ödüyoruz."

"Tabii."

Shane omuzlarını silkti. Uzanıp aldığı kablosuz telefonu aşağıdan Claire'e attı. Claire telefonu neredeyse düşürüyordu ama düşürmediği için kendisiyle gurur duydu. Tezgahın altından kocaman demir bir tava bulup ocağı yaktı. Biraz da yağ çıkardı. Yağ ısınırken dükkandan aldığı küçük tarif kitabını bir kez daha okuyup numarayı çevirdi.

Annesi telefonun ikinci çalışında cevap verdi. "Evet?" Annesi telefonu asla efendim diye açmazdı.

"Anne, ben Claire."

"Claire! Bebeğim, neredesin? Kaç gündür seni arıyorum!"

"Derslerim vardı," dedi Claire. "Afedersin. Yurda pek uğrayamıyorum."

"Uykunu alıyor musun? Bak iyi uyumazsan hasta olursun, biliyorsun nasıl..."

"Anne, ben iyiyim." Claire tezgahta önünde duran tarife bakıp kaşlarını çattı. Sote ne demekti? Kızartma gibi bir şey miydi? Kuşbaşı doğramak malzemeyi küp küp kesmekti herhalde. Shane bunu zaten o an yapıyordu. "Gerçekten. Her şey yolunda."

"Claire. Zor olduğunu biliyorum. Senin birkaç yüz kilometre uzaktaki TPU'ya gitmeni bile istemedik canım. Eve dönmek istersen babanla ben her zaman çok mutlu oluruz!.."

"Gerçekten anne, istemiyorum... ben iyiyim. Her şey yolunda. Derslerim çok iyi..." Gerçeği biraz esnetiyordu. "... burada arkadaşlarım da var. Bana göz kulak oluyorlar."

"Emin misin?"

"Evet, anne."

"Senin için endişeleniyorum. Yaşına göre çok olgun olduğunu biliyorum ama..."

Shane bir şey söylemek için ağzını açtı. Claire telefonu işaret ederek panikle HAYIR, HAYIR, HAYIR diye işaretler

yaptı. ANNEM! dedi sessizce. Shane teslim olmuş gibi iki elini kaldırıp soğanları doğramaya devam etti. Claire'in annesi hala konuşuyordu. Claire konuşmanın bazı kısımlarını kaçırsa da gerçekten önemli olmadığını düşünüyordu. "... erkekler, değil mi?"

Vay be. Annesinin radarları o kadar mesafeden bile çalışmıştı. "Efendim anne?"

"Yurtta erkeklerin odalara çıkmasına izin vermiyorlar, değil mi? Girişte kontrol eden bir görevli vardır herhalde?"

"Evet, anne. Howard Hall'de kötü, iğrenç erkeklerin odamıza çıkmaması için yirmi dört saat nöbet tutan birileri oluyor." Gerçekten de yalan söylemediğine karar verdi Claire. Bu tamamen doğruydu. Esas mesele, o artık Howard Hall'de yaşamıyordu. Bu hemen söylemesi gereken bir şey değildi herhalde?

"Hiç komik değil. Seni çok koruyarak büyüttük Claire, başına bir şey gelmesini..."

"Anne, acelem var. Akşam yemeğimi yiyip tonla dersin başına geçmem lazım. Babam nasıl?"

"Baban iyi tatlım. Selam söylüyor. Kalk, Les, gel de akıllı kızına bir nasılsın de. Bir yerine bir şey olmaz."

Shane bir kaseye doldurduğu doğranmış soğanları ona verdi. Claire telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırıp bir avuç soğanı tavaya attı. Soğanlar anında cızırdamaya

başlayınca Claire panik olup tavayı ocaktan aldı. Telefonu da neredeyse yere düşürüyordu.

"Selam evlat. Dersler nasıl?" Konuşan babasıydı. *Günün nasıldı, ya da arkadaş edindin mi* değil. Onun felsefesi her zaman *gözünü ödüle dik, diğer şeyler yoluna çıkmasın*'dı.

Claire yine de onu seviyordu. "Derslerim harika baba."

"Bir şey mi kızartıyorsun? Yurtta bir şey pişirmenize izin veriyorlar mı? Bizim zamanımızda izin vermezlerdi..."

"Şey... hayır. Kolamı açtım da." Tamam, bu çok kötü bir yalandı. Claire aceleyle tavayı bırakıp buzdolabına yürüdü ve açmak için bir kola çıkardı. İşte. Kısmen doğruydu artık. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Keşke herkes benim için endişelenmeyi bıraksa. Tarihte küçük bir operasyon geçirecek ilk adam ben değilim."

"Biliyorum baba."

"Doktorlar iyi olduğumu söylüyor."

"Harika."

"Gitmem lazım Claire, maç başlıyor. Sen iyisin, değil mi?"

"Evet, iyiyim. Baba..."

"Ne var tatlım?"

Claire dudağını ısırıp kararsızlıkla kolasından içti. "Şey... Morganville'le ilgili bir şey biliyor musun? Tarihiyle falan ilgili?"

"Araştırma mı yapıyorsun? Ödev falan mı hazırlayacaksın? Hayır, pek bir şey bilmiyorum. Üniversite kurulalı neredeyse yüz yıl olmuş, bir tek onu biliyorum. Daha büyük okullara geçmek istediğini biliyorum ama bence birkaç yılını eve yakın yerlerde geçirmelisin. Bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum. Sadece merak ettim... ilginç bir şehir, hepsi bu."

"Tamam o zaman. Öğrendiklerini bize de anlatırsın. Annen hoşçakal diyecekmiş." Babası asla demezdi. Claire, "Hoşçakal baba," dediğinde babası çoktan telefonu annesine vermişti bile. "Tatlım, canını sıkan bir şey olursa hemen bizi ara olur mu? Ne olursa olsun bizi ara. Seni seviyoruz!"

"Ben de sizi seviyorum anne. Görüşürüz."

Claire telefonu kapatıp önce cızırdayan soğanlara, sonra tarife baktı. Soğanlar pembeleşince kıymayı içine koydu.

"Yalanların bitti mi?" diye sordu Shane. Sonra da Claire'in arkasından dolaşıp tezgahın üzerindeki kasede duran rendelenmiş peynirden bir tutam alıp ağzına attı. "Taco. Harika. Eve becerikli birini almak için oy verdiğime çok seviniyorum."

"Dediğini duydum Shane!" diye bağırdı Eve salondan. Kapı arkasından kapandı. Shane irkildi. "Banyon bu hafta kendi kendini mi temizleyecek acaba?"

Shane, "Ateşkes!" diye bağırdı.

tg: kaktusunx

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Eve dışarıdaki sıcaktan kıpkırmızı halde içeri girdi. Terden makyajının çoğu çıkmıştı ve şaşırtıcı derecede genç ve tatlı görünüyordu. "Aman Tanrım, bu gerçek yemeğe benziyor!"

"Taco," dedi Shane gururla, onu yapmak kendi fikriymiş gibi. Claire dirseğini onun kaburgalarına geçirdi, daha doğrusu geçirmeye çalıştı. Onun kaburgaları Claire'in dirseğinden çok daha sertti. "Ah!" dedi Shane canı yanmış gibi numara yaparak.

Claire pencereden dışarı baktı. Gece birden çöküyordu; öfkeli güneş yerini birden ılık bir alacakaranlığa teslim ediyordu. "Michael burada mı?" diye sordu Eve.

"Herhalde," dedi Shane omuzlarını silkerek. "Akşam yemeğinde hep burada olur."

Üçü yemeği hazırlamaya koyuldular. Tam kurdukları üçlü servis ağının ortasında –Claire tako yufkalarının içine kıymayı koyuyor, Eve malzemeleri ekliyor, Shane tabaklara fasulye koyuyordu– aralarına dördüncü bir çift el katıldı. Michael yeni kalkıp duş almış gibi görünüyordu. Saçları ıslak, gözleri uykuluydu ve siyah gömleğinin kollarından sular süzülüyordu. Shane gibi o da kot pantolon giymişti, ama şimdi resmi olmak için ayaklarında ayakkabı vardı.

"Selam," dedi herkese. "İyi görünüyor."

"Claire yaptı," diye atladı Eve, Shane ağzını açınca. "Shane'in kendine pay çıkarmasına aldırma."

"Hiç öyle bir şey yapmayacaktım," dedi Shane alınarak.

"Tabiiii canım."

"Ben doğradım. Sen ne yaptın?"

"Senin arkanı topladım, her zamanki gibi yani."

Michael, Claire'e bakıp suratını astı. Claire gülüp tabağını aldı. Michael da tabağını alıp onun arkasından salona geçti.

Birisi –Claire, Michael olduğunu düşündü– kitaplığın yanındaki büyük, ahşap masayı temizleyip etrafına dört sandalye yerleştirmişti. Orada yığılmış eşyalar –video oyunlarının kutuları, kitaplar, cdler– düzene karşı neşeli bir başkaldırışla başka bir köşeye istiflenmişti. Belki de bu Shane'in fikriydi diye düzeltti Claire düşüncesini. Claire tabağını masaya koydu. Eve de hemen onun yanına kendi tabağını koyup Claire'in önüne soğuk bir kola, bir çatal ve peçete koydu. Michael'la Shane de yerlerine oturup küçük çocuklar gibi yemeklerine yumuldular. Eve lokmalarını azar azar ısırıyordu. O daha birinci tacosunu bitirmeden, ilginç bir şekilde aç olan Claire ikincisine geçmişti.

Shane daha fazla almak için mutfağın yolunu tutmuştu zaten.

Elinde dolu bir tabakla dönerken, "Ahbap, işe ne zaman döneceksin?" diye sordu.

Michael ağzındakini çiğnemeyi bıraktı ve önce Eve'e sonra Claire'e baktı. Lokmasını bitirdikten sonra da, "Hazır olduğumda," dedi.

"Kötü bir gece geçirmişsin Mike. Şu işin ucundan tutman lazım bence." Eve, Shane'e kaşlarını çatıp başını salladı. Shane onu umursamadı. "Ciddiyim dostum. Seni alt etmelerine izin veremezsin."

"Vermiyorum," dedi Michael. "Her şey, kırılana kadar başını duvara vurmanla ilgili değildir."

"Çoğu şey öyle ama," dedi Shane içini çekerek. "Neyse. İnzivadan çıkmaya karar verince bana haber ver."

"İnzivada değilim. Çalışıyorum."

"Sanki yeterince iyi çalmıyorsun. Bırak sen de."

"Karşılığını görmüyorum ama," dedi Michael. Başka bir ısırık almakla meşgul olan Shane, koluyla yalandan gözlerini sildi. "Evet biliyorum durumum çok acıklı," dedi Michael. "Konuyu değiştirelim. Lisa'yla ateşli randevun nasıl geçti? Kiralık ayakkabıların onu baştan çıkardı mı?"

"Adı Laura," dedi Shane. "Evet, çok ateşliydi. Ama ateşi senin içinmiş galiba. Bütün gece, seni geçen yıl Waterhouse'da gördüğünü ve ne kadar harika olduğunu anlattı. Üç kişilik ilişki gibiydi, Tanrı'ya şükür ki sen orada değildin."

Michael kendini beğenmiş görünüyordu. "Çeneni kapa da yemeğini ye."

Shane parmağıyla ona ateş eder gibi yaptı.

Her şeyiyle müthiş vakit geçirdiler.

Yazı turayı kaybeden Michael'la Eve bulaşıkları yıkarken Claire de ne yapmak istediğinden emin olamayarak salonu süpürdü. Ders çalışmak sıkıcı geliyordu, ki bu onun için çok şaşırtıcıydı. Shane çıplak ayaklarını sehpaya dayamış video oyunu seçiyordu. Claire'e bakmadan, "Süper bir şey görmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii," dedi Claire. Onun bir oyun açmasını beklerken Shane kanepeden kalkıp yukarı çıktı. Claire ne yapacağına emin olamadan aşağıda kaldı. Shane merdivenlerin tepesinde durup ona gelmesini işaret etti. Claire de yukarı çıktı.

İkinci kat sessiz ve tabii ki loştu. Shane koridorun yarısına gelmişti bile. Claire'in odasına mı gidiyordu acaba? Claire yatakta oturup onunla öpüşeceğini falan hayal etmiyordu ama... böyle bir fikrin aklına nereden geldiğine şaşırdı. Gerçi Shane oldukça şey sayılırdı...

Shane, Claire'le Eve'in odasının arasında, duvarda asılı bir tablonun yanında durdu ve tablonun altındaki bir düğmeye bastı.

Duvarın öbür tarafında bir kapı açıldı. Bir bölmenin içine yapılmıştı ve Claire'in böyle bir şeyden haberi yoktu. Claire şaşkınlıktan nefesini tutunca Shane tekerleği icat etmiş gibi gururla doldu. "Süper, değil mi? Bu lanet ev böyle

tuhaflıklarla dolu. Güven bana, Morganville'de gizli yerler çok işe yarar." Kapıyı açınca başka bir merdiven göründü. Claire merdivenlerin tozlu olmasını bekliyordu ama hayır, tahtalar temiz ve cilalıydı. Shane yukarı çıkarken çıplak ayak izleri tahtaya çıktı.

Sadece sekiz basamaktan oluşan dar bir yoldu, yarım kat gibi bir şeydi aslında. Tepede bir kapı daha vardı. Shane kapıyı açıp lambayı yaktı. "Bunu ve kilerin arkasındaki odayı ilk gördüğümde anlamıştım. Vampir evi. Ne düşünüyorsun?"

Claire vampirlere inansaydı Shane haklı olabilirdi. Burası küçük bir odaydı, penceresi yoktu ve eskiydi. Sadece odanın içindeki antika ve karanlık eşyalar değil, eski, tuhaf bir his vardı odada, tam olarak doğru olmayan bir şeyler. Ve içerisi soğuktu. Teksas'ta bir yaz gününde bile soğuk.

Claire ürperdi. "Bu odayı herkes biliyor mu?"

"Tabii. Eve buranın hayaletli olduğunu söylüyor. Onu suçlayamam. Beni de çok korkutuyor. Hem de serin zaten. Polisler gelince seni buraya saklardık ama mutfağın penceresinden çıktığını görürlerdi. O pislikler her şeye burnunu sokar." Shane kalın İran halısının üstünden geçip Viktorya stili koyu kırmızı kanepeye oturdu. Toz bulutu yükselince öksürerek tozları uzaklaştırdı. "Ee? Ne düşünüyorsun? Michael'ın ölü olmadığı zamanlarda burada uyuduğunu mu düşünüyorsun?"

Claire gözlerini kırptı. "Ne?"

"Hadi ama. Onun da onlardan biri olduğunu düşünüyorsun değil mi? Gündüzleri hiç ortaya çıkmıyor diye?"

"Ben... ben öyle bir şey düşünmedim!"

Shane gözlerini devirip başını salladı. "Tabii. Sen buraya gönderilmedin."

"Gönderilmek mi? Beni kim göndermiş olabilir?"

"Bir düşüneyim... polisler seni arıyordu, ama belki de seni burada tutmamızı sağlamak için arıyormuş gibi yapıyorlardır. Hangisi? Onlar için mi çalışıyorsun?"

"Onlar mı?" dedi Claire. "Onlar kim?" Shane gözlerini yine ona dikince Claire ürperdi. Shane Monica gibi değildi elbette, ama şakası yoktu. "Shane, ne demek istediğini anlayamıyorum. Buraya okula gitmek için geldim. Dayak yedim ve korktuğum için buraya sığındım. Bana inanmıyorsan... o zaman sanırım gideceğim. Umarım tacolar hoşuna gitmiştir."

Claire kapıya gidip durdu. Kafası karışmıştı.

Kapı kolu yoktu.

Arkasından Shane sessizce, "Bunun bir vampir odası olduğunu bu yüzden düşünüyorum," dedi. "Sırrı bilmiyorsan dışarı çıkamazsın. Kurbanını çiğ çiğ yemek için buraya getireceksen çok işe yarar bir şey."

Claire arkasına dönünce onu elinde soğanları doğrarken kullandığı büyük bıçakla bulacağını hayaletti. Korku filmle-

rinin ilk kuralını çiğnemişti, yoksa ikincisi miydi? Güvenmemesi gereken birine güvenmişti.

Ama Shane kollarını iki yana açmış halde kanepede oturuyordu.

Ona bakmıyordu bile.

"Bırak çıkayım," dedi Claire. Kalbi yerinden çıkacaktı sanki.

"Bir dakika içinde bırakacağım. Ama önce bana doğruyu söyleyeceksin."

"Söyledim zaten!" Claire birden ağlamaya başlayınca kendinden çok utandı. Yine. "Lanet olsun! Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Ya da Michael'a. Nasıl yaparım? *Asıl herkes bana zarar veriyor!*"

Shane ona bakınca Claire onun gözlerindeki sertliğin kaybolduğunu gördü. Sesi çok daha yumuşak çıkıyordu. "Ben Michael'ı öldürecek olsam senin gibi birini görevlendirirdim. Birini öldürmek senin için çok kolay olurdu Claire. Yemeğine zehir koyup sırtından bıçaklayabilirdin... Michael'a sahip çıkmam gerek."

"Michael'ın sana sahip çıktığını sanıyordum." Claire öfkeyle gözlerini sildi. "Neden birinin onu öldürmek istediğini düşünüyorsun?"

Shane kaşlarını kaldırdı. "İnsanlar vampirleri her zaman öldürmek ister."

"Ama o öyle değil. Eve dedi ki..."

"Evet, onun vampir olmadığını biliyorum. Ama gündüzleri kalkmıyor, evden çıkmıyor. Ne olduğunu bana anlatmıyor. O yüzden olabilir de. İnsanlar da öyle düşünmeye başlayacak, er ya da geç. Morganville'dekilerin bazıları koruma altında, bazılarının da konuyla ilgili hiçbir fikri yok. Ama bazıları da onlara karşı savaş veriyor."

Claire gözlerinden taşmaya çalışan gözyaşlarını engelledi. "Senin gibi mi?"

Shane başını eğdi. "Belki de. Ya sen? Sen de bir savaşçı mısın Claire?"

"Ben kimse için çalışmıyorum. Ayrıca Michael bir vampir olsa bile onu öldürmek istemem."

Shane güldü. "Neden olmasın? Öyleyse seni bir dal gibi ikiye bölebilir."

"Çünkü... çünkü..." Claire hissettiklerini tam olarak söze dökemedi. "Çünkü ondan hoşlanıyorum."

Shane onu uzunca bir süre daha izledikten sonra kanepedeki aslanın kolunda bulunan bir çıkıntıya bastı.

Kapı açıldı.

"Benim için yeterli bir neden," dedi. "Tatlı ister misin?"

7

Claire uyuyamadı.

Belki de o tuhaf, küçük, Gotik odayı hatırlaması yüzünden. Eve o odayı çok seviyordur herhalde diye düşündü. Birden güzel, rahat odası gölgelerle dolu gibi geldi. Eski tahtaların çatlaklarının arasından rüzgarla birlikte bir şeyler giriyordu sanki. Karanlıkta tek başına yatmış duvara yansıyan incecik dalların gölgesini izlerken belki de ev insanları yiyordur diye düşündü. Pencereler rüzgardan titrerken biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi hissetti. Eve vampirlerin içeri giremeyeceğini söylemişti. Ama ya girerlerse? Ya Michael?..

Claire yumuşak bir melodi duyunca Michael'ın aşağıda gitar çaldığını anladı. Aniden gölgeler yok oldu, sesler nor-

mal ve sakinleştirici gelmeye başladı. Altı üstü bir evdi ve onlar da evi paylaşan normal çocuklardı. Yanlış bir şeyler varsa bile evin dışındaydı.

Uyuyakalmış olmalıydı, ama öyle gibi gelmedi. Yatağın yanındaki saati kontrol etti. 05:30. Hava aydınlanmamıştı, ama tamamen de karanlık değildi. Yıldızlar sönmüş, gökyüzündeki yumuşak kıvılcımlar laciverte dönmüştü.

Michael'ın gitarı sessizce yumuşak notalar çalmaya devam ediyordu. Hiç uyumamış mıydı acaba? Claire yatağından kalkıp tişörtünün üstüne battaniyeyi aldı ve sessiz, karanlık koridora çıktı. Gizli kapının yanında geçerken ürperdi. Banyoya girip saçını taradıktan sonra sessizce aşağı indi ve battaniyeye sarınıp bir köşede Michael'ı dinledi.

Michael başını eğmiş, kendini işine kaptırmıştı. Claire onun parmaklarının hızlıca tellerin üzerinde gezinmesini, bedeninin ritimle hafiften sallanmasını izledi. Derin bir güven duygusuyla doldu içi. Michael'ın etrafında kötü bir şey olamazdı. Buna emindi.

Onun yanında bir saatin alarmı çaldı. Michael başını kaldırıp irkilerek alarmı kapattı. Ayağa kalkınca gitarını bıraktı. Claire şaşkınlıkla onu izledi. Bir yere mi gitmesi gerekiyordu? Yoksa alarmı yatmak için mi kurmuştu? Vay be, ne takıntıydı ama...

Michael saate düşmanmış gibi bakıp pencereye doğru yöneldi.

Gökyüzü turkuvaza dönmüş, yıldızlar tamamen sönmüştü. Michael eline aldığı şişedeki birayı içti. Şişeyi sehpaya koyduktan sonra kollarını kavuşturup bekledi.

Claire tam ona ne beklediğini soracaktı ki ilk güneş ışığı keskin bir bıçak gibi içeri girince Michael iki büklüm olup karnına bastırdı.

Claire irkilip ayağa kalktı. Michael'ın yüzündeki acı ifadesi onu korkutmuştu. Onun hareketi Michael'ın dikkatini çekti. Michael başını hemen ona doğru çevirince mavi gözleri kocaman açıldı.

"Hayır," diye inleyip nefes nefese ellerini dizlerine koydu. "Git."

Claire onu dinlemeyip hemen yanına koştu. Ama ne yapacağını, ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Michael derin derin nefes alıyor, büyük bir acı çekiyordu.

Claire elini onun sırtına koyunca bedeninin ateş gibi yandığını farketti. Michael hayatında hiç duymadığı bir ses çıkardı.

Ölen biri gibi, diye düşündü Claire. Shane'e, Eve'e ya da herhangi birini yardıma çağırmak için panikle ağzını açtı.

Hemen ona sarıldı. Michael –*şeffaf* Michael– gözlerinde çaresizlikle ona bakınca Claire'in dili tutuldu.

"Tanrım, onlara söyleme." Michael'ın sabah güneşinde solan sesi çok uzaklardan geliyordu.

O da sesi gibi güneş ışığında solmuştu.

Ağzı hala açık olduğu halde tek kelime etmeyen Claire, Michael Glass'ın durduğu yerdeki ince havadan yavaşça elini geçirdi. Önce yavaş, sonra hızlıca. Etrafındaki hava buz gibiydi. Bir klimanın önünde duruyordu sanki. Hava birden inceldi.

Tıpkı Michael gibi.

Claire, "Aman Tanrım," deyip ellerini ağzına kapadı.

Atamadığı çığlık onu boğuyordu sanki.

Bir süre kendini kaybetmiş olmalıydı. Çünkü kendini kanepede, Michael'ın gitar kılıfının yanında otururken buldu. Beyni sıvılaşıp kafatasında çalkalanıyormuş gibi tuhaf hissetti kendini.

Ama gariptir ki sakindi. Uzanıp gitarın deri kılıfına dokundu. Gerçekti. Kılıfın kilidini açıp titreyen ellerini tellerde gezdirince ıslık gibi bir ses çıktı.

O bir hayalet. Michael bir hayalet.

Michael hayalet değildi. Nasıl olabilirdi ki, orada, tam orada, masada oturup yemek yiyebiliyorsa? Hayaletler hiç taco yer miydi? Nasıl bir hayalet...

Claire'in eli onun içinden geçmişti. Tam içinden.

Ama gerçekti. Claire ona dokunmuştu. O...

Eli onun içinden geçmişti.

"Panik yapma," dedi Claire uyuşuk bir halde. "Sadece... panik yapma. Bir açıklaması vardır..." Evet, tabii. Fizik dersinde Profesör Wu'ya sorabilirdi. Ama başına gelebilecekleri tahmin ediyordu. Onu bir ağa sarıp ağzına Prozac sokarlardı.

Tanrım, onlara söyleme demişti. Kime? Kime söylemeyecekti? Gitmiş miydi? Ölü müydü?

Tam paniğe kapılacakken bir şey onu durdurdu. Gerçekten aptalca bir şey.

Kanepenin yanındaki sehpada duran saat. Daha birkaç dakika önce çalan saat.

Günün aydınlandığını Michael'a haber veren saat.

Bu oluyor... her gün. Michael tuhaf bir şey yaşıyormuş gibi davranmamıştı. Sadece... acı çekiyordu.

Shane de Eve de Michael'ın gündüzleri uyuduğunu söylemişti. İkisi de gece kuşuydu. Şu anda da uyudukları belliydi, daha da saatlerce kalkmazlardı. Michael gündüzleri kimsenin dikkatini çekmeden böyle ortadan kayboluyor olabilirdi.

Claire gelip her şeye burnunu sokana kadar.

Onlara söyleme. Ama neden? Böylesine gizli olan neydi?

Claire delirmişti. En mantıklı açıklama buydu. Ama delirdiyse mantıklı olamazdı ki zaten.

Claire kanepede kıvrılıp ürperdi. O soğuk rüzgarı yine üzerinde hissetti. Buz gibi bir serinlik. Doğruldu. "Michael?" deyip kıpırdamadan oturdu. Rüzgar uzaklaşıp tekrar yaklaştı. "Ben... seni hissedebiliyorum galiba. Hala burada mısın?" Rüzgar uzaklaşıp yine yaklaştı. "Öyleyse... bizi görebiliyor musun?"

Sıcak, soğuk döngüsü yeniden tekrar edince Claire cevabı evet olarak kabul etti. "Gündüzleri gitmiyor musun? Şey... olduğun yerde dur olur mu?" Esinti kıpırdamadı. "Vay be. Bu... acayipmiş." Claire biraz neşelenmişti. Tamam, bir esintiyle konuşuyordu belki ama en azından kendini yalnız hissetmiyordu. "Shane'le Eve'e söylememi istemiyor musun?" Kesin bir hayır. Daha da soğumuştu hatta. "Yapabileceğim bir şey... herhangi bir şey var mı?" Yine hayır. "Michael... geri gelecek misin?" Evet. "Bu gece mi?" Yine evet. "O zaman konuşuruz."

Evet.

Esinti tamamen çekildi. Claire kanepeye çöktü. Başı dönüyor, kendini tuhaf ve yorgun hissediyordu. Gitar kılıfının yanında eski bir battaniye vardı. Gitarı dikkatlice masanın üstüne kaldırdı (görünmez Michael'ın onu izlediğini hayal ediyordu). Battaniyeyi üstüne örtüp büyükbaba saatinin sesi ve Michael'ın melodilerinin hayaliyle uykuya daldı.

Ertesi gün Claire derse gitti. Eve onunla tartıştı, Shane'se bir şey demedi. Claire kampüste iki kez Monica'yı görse de bir şey olmadı. Monica'nın etrafı kızlı erkekli hayranlarıyla çevrili olduğundan intikam almaya vakti yoktu. Claire başını yerden kaldırmayıp tenha yerlerden uzak durdu. Vakit öğleden önceydi –laboratuvarı yoktu– eve gidip Michael'ın ortaya çıkmasını beklemek istese de (bunun nasıl olduğunu deli gibi merak ediyordu!) aklını kaçırıp Shane'i de şüphelendireceğinden korkuyordu.

Anayolda yürürken bir kaykay dükkanıyla ikinci el kitapçının arasına sıkışmış küçük kafeyi gördü. Common Ground. Eve'in çalıştığı yer. Uğrayıp bir selam vermek istedi.

Cam kapıyı açınca küçük bir zil şıngırdadı. Sanki kendi evinden içeri girmişti. Burası biraz daha Gotikti gerçi. Siyah deri koltuk ve sandalyeler, renkli kalın halılar, bej ve kan kırmızısı duvarlar, bir sürü kuytu köşe. Beş altı öğrenci masalara ve yere sabit sıralara dizilmişti. Kimse başını kitaplarından ya da bilgisayarlarından kaldırmıyordu. Dükkanın içi durmadan tüten bir sıcaklıkla kahve kokuyordu.

Claire bir an kararsızlıkla dikildikten sonra boş bir sıraya çantasını bırakıp tezgaha gitti. Yüksek tezgahın arkasında iki kişi vardı. Biri tabii ki Eve'di. İki yana ördüğü boyalı saçları, rimelli ve siyaha boyanmış gözleri ve Gotik siyahı dudaklarıyla çok neşeli ve bebek gibi görünüyordu. Kırmızı

bir tişörtün üstüne siyah fileden bir bluz giymişti. Claire'i görünce sırıttı.

Diğeri de omuzlarına dökülen gri, kıvırcık saçlı, ince uzun daha büyük bir adamdı. Hoş, kare bir yüzü, kocaman siyah gözleri ve sol kulağında bir küpesi vardı. Tam bir hippi diye düşündü Claire. Adam da gülümsüyordu.

"Hey, bu Claire!" deyip kolunu Claire'in omzuna doladı Eve. "Claire, bu Oliver, benim patronum."

Claire çekinerek başını salladı. Adam iyi birine benziyordu ama patrondu sonuçta. Patronlar onu ebeveynler gibi gererdi. "Merhaba efendim."

"Efendim mi?" Oliver'ın derin bir sesi ve daha da derin bir kahkahası vardı. "Claire, beni tanıman lazım. Ben efendi falan değilim. İnan bana."

"Bu doğru," dedi Eve bilmiş bilmiş. "O ahbaptır. Onu seveceksin. Hey, bir kahve ister misin? Ben ısmarlıyorum."

"Ben... ıı..."

"Bir şeye dokunma olur mu?" Eve gözlerini devirdi. "Kahve dışında bir içecek geliyor. Sıcak çikolataya ne dersin? Asya çayı? Ya da normal çay?"

"Çay olur sanırım."

Eve tezgahın arkasına geçip bir şeyler yaptı. Birkaç dakika sonra büyük beyaz bir fincan ve bir sütlükle Claire'in karşısına geçti. Çay poşeti fincanın içindeki sıcak suda yü-

züyordu. "Müesseseden, daha doğrusu benden. Çünkü patron burada."

Claire'in cappuccino yapmaya yaradığını tahmin ettiği karışık bir aletin başında çalışan Oliver başını sallayıp kendi kendine gülümsedi. Claire merakla onu izliyordu. Fransa'da yaşayan uzak bir kuzenine benziyordu, kemerli burunları aynıydı. Onun üniversitede hoca mı yoksa daimi bir öğrenci mi olduğunu merak etti. İkisi de mümkün görünüyordu.

"Başının dertte olduğunu duydum," dedi Oliver hala makineyle uğraşarak. "Yurttaki kızlarla."

"Evet," dedi Claire. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Ama her şey yolunda."

"Eminim öyledir. Dinle; böyle bir sıkıntın olursa buraya gelip bana söyle olur mu? Ben çaresine bakarım." Oliver bunu büyük bir güvenle söylemişti. Gözleri birkaç saniye Claire'in üstünde gezindi. "Buralarda sözüm geçer. Eve bana çok yetenekli olduğunu söyledi. Bazı çürük elmaların seni kaçırmasına izin vermeyiz."

"Şey... teşekkürler?" Claire bunun ağzından bir soru gibi çıkmasını istememişti ama öyle oldu. "Teşekkür ederim. Öyle yaparım."

Oliver başını sallayıp kahve makinesini sökme işlemine devam etti. Eve tezgahın arkasından bir sandalye çıkıp Claire'in yanına oturdu ve tükenmez enerjisiyle ona doğru eğil-

di. "Harika değil mi?" diye sordu. "Söylediklerinde ciddidir ha! Şeylerle bağlantısı vardır..." Parmaklarıyla bir v işareti yaptı. Vampirin v'si. "Onu dinliyorlar. Senin tarafında olması iyi olur."

Claire çay poşetini suya daldırıp suya yayılan koyu dalgalara bakarak başını salladı. "Benim hakkımda herkesle konuşuyor musun?"

Eve çok şaşırmıştı. "Hayır! Tabii ki hayır! Ben sadece... şey, çok endişeliydim. Belki Oliver bir şey biliyordur diye... Claire, kendin söyledin, seni öldürmeye çalıştılar. Birinin bu konuda bir şey yapması gerekli."

"Biri dediğin o mu?"

"Neden olmasın?" Eve bacaklarını sinirden titretirken ayakkabılarının kalın topuklarıyla yere vuruyordu. Pantolonu yeşil ve siyah yatay çizgiliydi. "Bu kendi kendime yeterim tavırlarını anlıyorum ama biraz yardımın zararı olmaz."

Haksız değildi. Claire içini çekti, çay poşetini çıkarıp çayından bir yudum içti. Sıcağın etrafı kavurduğu bir günde bile hiç fena değildi.

"Kalsana," dedi Eve. "Burada çalış. Bunun için gerçekten iyi bir yerdir. Ben seni eve götürürüm olur mu?"

Claire başını salladı. Bunun için çok minnettar olmuştu. Monica onu farketmişse eve giderken kaybolacağı bir sürü yol vardı. Her şeyin canlı ve hareketli olduğu öğrenci so-

kaklarıyla şehrin geri kalanının renksiz sessizliği arasındaki üç mahalleyi sevmiyordu. Çayı bir kenara koyup kitaplarını çıkardı. Eve, sipariş almak için üzerinde öğrenci birliği tişörtleri olan, gülüşen üç kızın yanına gitti. Kızlar Eve'e kaba davranıp arkasından gülüştüler. Eve farketmedi, ya da farkettiyse bile umursamadı.

Ama Oliver farketti. Eve içecekleri hazırlarken o elindeki aletleri bırakıp dik dik kızlara baktı. Kızlar bir bir sustu. Oliver bir şey yaptığından değil, sadece onun gözlerini ayırmadan bakması işe yaramıştı.

Eve onlardan hesabı alınca kızlar alçakgönüllülükle teşekkür edip paralarının üstünü aldılar.

Daha fazla oturmadılar.

Oliver hafifçe gülümseyip makinenin söktüğü parçalarından birini aldı ve yerine yerleştirmeden önce silip parlattı. Claire'in izlediğini biliyor olmalıydı, çünkü çok kısık bir sesle, "Kabalığa tahammül etmem. Benim yerimde olmaz," dedi.

Claire bunu kızlar hakkında mı yoksa gözlerini ona diktiği için mi söylediğini bilemediğinden panikle kitaplarına döndü.

İkinci dereceden denklemler öğleden sonrayı geçirmek için harika bir yoldu.

Eve'in kafedeki vardiyası dokuzda, tam da Common Grounds'da gece hayatının başladığı zaman bitiyordu. Gürültü-

ye, gevezeliğe ve müziğe alışkın olmayan Claire dikkatini artık kitaplarına veremiyordu. Eve'in vardiyasını devralan, Shane'in yaşlarındaki asık suratlı çocuk gelince gideceklerine çok sevindi. Eve eşyalarını almaya gidince o da sırt çantasını topladı.

"Claire." Onu öldürmek isteyenler dışında birinin adını hatırlamasına çok şaşıran Claire irkilerek başını kaldırdı ve yurttan Kim Valdez'i gördü.

"Merhaba, Kim," dedi. "Bana yardım ettiğin için sağ ol."

Kim öfkeden delirmiş görünüyordu. Gerçekten çok kızmıştı. "Sakın başlama! Çellomu oraya öylece nasıl bırakırsın? Onun için ne kadar çalıştığımı biliyor musun? Pisliğin tekisin!"

"Ama ben... yapmadım..."

"Yalan söyleme. Tüyüp gittin. Umarım süprüntülerini almışsındır. Senin yaptığın gibi oracıkta bıraktım." Kim ellerini cebine sokup ona parladı. "Benden bir daha iyilik isteme. Tamam mı?"

Kim bir cevap beklemeden tezgaha yöneldi. Claire içini çekti. "İstemem," deyip çantasının fermuarını kapattı. Birkaç dakika daha bekledi ama ortalık iyice kalabalıklaşıyordu, Eve de görünürde yoktu. Oğlan kalabalığının içinden sıyrılıp kuytu bir köşedeki masaya çekildi.

"Hey," dedi bir ses usulca. Arkasına bakınca taşan bir kahve fincanı ve dökülen kahveyi tutan soluk, uzun par-

maklı bir el gördü. El renkli gözlü, esmer bir genç adama aitti (ona oğlan demek yanlış olurdu) ve Claire'in bakmadığı bir sırada masayı o tutmuştu.

"Afedersiniz," dedi Claire. Adam ona gülümseyip soluk diliyle elinin tersindeki kahveyi yaladı.

Claire omuriliğinden aşağı sıcak bir duygunun indiğini hissedip ürperdi. Adam ona daha da gülümsedi.

"Otursana," dedi. "Ben Brandon. Sen?"

"Claire," dediğini duydu ve farkında olmadan oturuverdi. Çantası yerde sürünüyordu. "Şey... merhaba."

"Merhaba." Gözleri sadece açık renk değil, aynı zamanda soluktu. Soluk mavisi neredeyse griye çalıyordu. Korkutucu ama güzeldi yani. "Yalnız mısın Claire?"

"Ben... hayır, ben... ıı..." Claire aptal gibi kekeliyordu. Neyi olduğunu anlayamadı. Adamın ona bakışı kendini çıplak gibi hissettiriyordu. Hem de öyle, "Vay, benden hoşlanıyor" gibi değil, saklanıp kendini örtmesini isteyeceği bir şekilde. "Arkadaşımla beraberim."

"Arkadaş," diye tekrar etti ve uzanıp onun elini tuttu Brandon. Claire elini geri çekmek istedi, gerçekten istedi, ama bir şekilde kendini kontrol edemiyordu. Adam avcunu çevirip öpmek için dudaklarına götürünce Claire ona bakakaldı. Dudaklarının parmaklarındaki ılık, nemli baskısı Claire'in bütün bedenini ürpertti.

Brandon başparmağını Claire'in bileğine götürdü. "Bilekliğin nerede küçük Claire? İyi kızlar bilezik takar. Senin yok mu?"

"Ben..." Claire'in kafasında çok korkunç şeyler oluyordu, gerçeği söylemesine neden olacak kadar kötü şeyler. "Hayır, yok." Brandon'ın ne olduğunu artık anlamıştı. Eve'e güldüğü, bundan şüphe duyduğu için kendini hiç affetmiyordu.

Dersini alacaksın, demişti Monica.

Evet, işte karşısındaydı.

"Anladım." Brandon'ın gözleri iyice soluklaşıp neredeyse bembeyaz oldu. Gözbebeklerinin yerine küçücük siyah noktalar vardı. Claire nefes alamıyordu. Çığlık atamadı. "O zaman tek soru kimin olacağın. İlk ben geldiğime göre..."

Brandon hem elini, hem de aklını bırakınca, nefesi kesilen Claire geriye sendeledi. Sandalyesinin arkasında biri duruyordu. Sağlam bir sıcaklık hissetti Claire. Brandon kaşlarını çatıp arkadaki kişiye baktı.

Oliver, "Misafirperverliğimi kötüye kullanıyorsun," deyip elini Claire'in omzuna koydu. "Arkadaşım Claire'i bir daha rahatsız edersen herkesin izinlerini iptal etmek zorunda kalacağım Brandon. Anladın mı? Bunu açıklamak isteyeceğini sanmıyorum."

Brandon sinirli görünüyordu. Gözleri yeniden maviydi. Ama Claire onları izlerken Brandon, Oliver'a homurdanıp

sivri vampir dişlerini gösterdi. Bir yılanınki gibi ağzının içindeki gizli bir yerde kaybolan, sonra da bir akrebin iğnesi gibi hıphızlı ortaya çıkan sivri, gerçek dişler.

"Boşversene," dedi Oliver sakince. "Hiç etkilenmedim. Git buradan. Amelie'yle senin hakkında bir konuşma yapmaya zorlama beni."

Brandon sandalyesinden kalkıp kalabalığın arasından çıkışa yürüdü. Dışarısı karanlıktı. Brandon karanlığa çıkıp gözden kayboldu.

Oliver hala Claire'in omzunda duran elini hafifçe bastırdı. "Talihsiz bir olaydı," dedi Oliver. "Dikkatli olman gerek Claire. Eve'in yanından ayrılma. Birbirinizi kollayın. Birinize bir şey olmasını hiç istemem."

Claire yutkunarak başını salladı. Eve aceleyle arkadan geldi. Deri ceketi bileklerine çarpıyordu. Claire'in yüzünü görünce gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu?"

"Brandon geldi," dedi Oliver. "Avlanıyor. Claire de ona rastladı."

"Hadi ya," dedi Eve kısık bir sesle. "İyi misin?"

"İyi. Kalıcı bir zarar vermeden onu durdurdum. Hadi Claire'i eve götür Eve. Brandon'a da dikkat edin, kontrol altında durmayı pek beceremez."

Eve başını sallayıp Claire'in kalkmasına yardım etti ve sırt çantasını alıp onu dışarı çıkardı. Büyük Caddy'yi kaldı-

rıma park etmişti. Eve Claire'i arabaya bindirmeden önce arabanın her yerini iyice kontrol etti. Claire emniyet kemerini bağlarken iki şey farketti: Birincisi, Oliver, Common Grounds'ın kapısında onları izliyordu.

İkincisi, Brandon köşede, sokak lambasının tam altında dikilmiş onları gözlüyordu.

Eve de farketti. Öfkeyle, "Lanet olası," deyip parmağını salladı. Fazla akıllıca olmasa da Claire'in içi biraz rahatlamıştı. Eve arabayı çalıştırıp rallide dünya rekoru kıracakmış gibi bir hızla sürdü ve birkaç dakika sonra da evin kapısına geldiler. "Tamam, önce sen," dedi Claire'e. "Kapıya koş. Kilidi açarken de kapıyı yumrukla. Koş Claire!"

Claire nefes nefese yerinden fırlayıp kapıya doğru koştu. Merdivenleri çıkarken bir yandan anahtarlarını çıkardı. Elleri titrediği için ilk denemede anahtar deliğini tutturamadı. Yeniden denerken kapıyı tekmeleyip, "Shane! Michael!" diye bağırdı.

Arkasında arabanın kapısının çarptığını ve Eve'in ayakkabılarının kaldırımdaki sesini duydu... Ayakkabı sesi birden kesildi.

"Şimdi," diyordu Brandon'ın alçak, soğuk sesi, "Kaba olmayalım Eve."

Claire arkasını dönünce, Eve'in verandadan on adım ötede, sırtı eve dönük halde durduğunu gördü. Kızgın rüzgar deri ceketine arkasından kamçı gibi vuruyordu.

Brandon karşısına dikilmişti. Gözleri ise solgun ayışığında tamamen bembeyazdı.

"Küçük tatlı arkadaşın kim?" diye sordu.

"Onun peşini bırak." Eve'in sesi titriyordu. "O daha bir çocuk."

Brandon, "Hepiniz çocuksunuz," deyip omuzlarını silkti. "Kimse sana hamburger veren ineğin yaşını sormuyor."

Korkudan ödü patlayan Claire kapıya konsantre olup anahtarı deliğe soktu ki...

... o sırada Shane kapıyı açtı.

Claire korkuyla, "Eve!" deyince Shane onu itip hışımla merdivenleri indi ve Brandon'la Eve'in arasına girdi.

"İçeri," dedi Michael. Claire onu duymamış, geldiğini görmemişti, ama Michael kapıda içeri girmesini işaret ediyordu. Claire eşikten geçince Michael onu kolundan tutup arkasına sakladı. Claire olanları görmek için Michael'ın arkasından dışarıyı gözledi.

Shane bir şeyler söylüyordu ama ne dediği duyulmuyordu. Eve yavaşça geri geri yürüyordu. Ayakkabıları verandanın basamaklarına değince hızla arkasını dönüp kendini kapıdan Michael'ın kollarına attı.

"Shane!" diye bağırdı Michael.

Brandon, Shane'in üstüne atıldı. Shane fırladı, bağırdı ve vampiri bütün gücüyle tekmeledi. Brandon çitin üzerinden atlayıp sokağa yuvarlandı.

Shane çimlere kapaklandı. Güçlükle kalkıp kapıya koştu. Brandon'ın o kadar hızlı hareket etmesi mümkün değildi ama vampir yolda yatarken birden Shane'in arkasında bitiverdi.

Onu tişörtünden yakalayıp aniden durdurdu. Neyse ki Shane Michael'ın eline uzanmıştı. Michael onu içeri çekiverdi.

Tişört yırtıldı, Shane eşikten içeri düştü. Brandon da peşinden gelmeye çalıştı. Görünmez bir bariyerden sekince, Claire ikinci kez onun ölümcül sivrilikteki dişlerini gördü.

Michael yerinden kıpırdamadı bile. "Bir kez daha denersen uykunda kazığı yersin," dedi. "Bunu unutma. Arkadaşlarına da söyle."

Michael kapıyı çarptı. Eve titreyip nefes nefese duvara yaslandı, Claire de titremesine engel olamıyordu. Kıpkırmızı olan Shane sanki en çok tişörtüne üzülmüştü.

Michael, Eve'i omuzlarından tuttu. "İyi misin?"

"Evet. Evet, o... vay be... Ucuz atlattık."

"Dalga geçme. Claire?"

Claire tek kelime edemeden elini salladı.

"Nereden çıktı bu?" diye sordu Shane.

"Kafede Claire'in kokusunu aldı," dedi Eve. "Üstesinden gelemedim. Özür dilerim."

"Lanet olsun. Bu hiç iyi olmadı."

"Biliyorum."

Michael ön kapının kilitlerini kontrol etti. "Arkayı kontrol edin. Güvende olduğumuza emin olalım Shane. Üst kata da bak."

"Tamamdır." Shane hemen koştu. "Kahretsin, bu benim son Killers tişörtümdü. Karışmam, biri ödesin..."

"Afedersin Michael," dedi Eve. "Denedim, gerçekten denedim."

"Biliyorum. Dördümüz buradayken er ya da geç olacaktı. Sen iyi iş çıkardın merak etme."

"İyi ki Shane'le ikiniz buradaydınız."

Michael tam bir şey söyleyecekken durup Claire'e baktı. Eve farketmemişti. Deri ceketini çıkarıp kapının yanındaki bir askıya astıktan sonra salona yöneldi.

"Saldırıya uğradık," diyebildi Claire sonunda, "hem de bir vampir tarafından."

"Evet, gördüm," dedi Michael.

"Hayır, anlamıyorsun. Saldırıya uğradık. Bir vampir tarafından. Bunun ne kadar imkansız olduğunu biliyor musun?"

Michael içini çekti. "Doğruyu söyleyeyim mi? Hiç de imkansız değil. Ben burada büyüdüm. Eve ve Shane de öyle. Biz alıştık sayılır."

"Bu delilik!"

"Kesinlikle."

Claire o panik ve baskıyla başka bir imkansızı neredeyse unuttuğunu farketti. Shane'le Eve'in etrafta olmadığına emin oldu. "Peki ya şey? Yani sen?" Elini salladı.

"Ben mi?" Michael kaşlarını kaldırdı. "Ha. Tamam. Yukarı gel."

Claire, Michael'ın onu Shane'in gösterdiği gizli odaya götüreceğini düşündü, ama Michael köşedeki kendi odasına çağırdı onu. Bu oda Claire'in odasının iki katı büyüklüğündeydi. İçinde fazla eşya yoktu. Yılın bu zamanı boş olan bir şömine, birkaç sandalye ve bir okuma lambası vardı. Michael koltuklardan birine oturdu. Claire de diğer ağır deri koltuğa oturdu. Onun iki katı kadar olan koltukta kendini ufacık hissediyordu.

Michael dirseklerini dizlerine koyup, "Pekala," dedi. "Bu sabahı konuşalım." Ama nereden başlayacağını bilmiyor gibiydi. Halıya bakarak düşündü.

"Sen öldün," dedi Claire. "Yok oldun."

Michael cevap verecek bir şey olduğu için sevinmişti. "Tam olarak değil, ama evet... ona yakın bir şey. Eskiden müzisyen olduğumu biliyor musun?"

"Hala öylesin!"

"Müzisyenler evleri dışında başka bir yerde de çalar. Yemekte Shane'i duydun. Neden bir yerlerde çalmadığımı merak ediyor. İşin aslı yapamam. Bu evden dışarı çıkamam."

Claire onun yüzü bembeyaz olmuş halde kapıda dikilip Shane'le Brandon'ın kapışmasını izlediğini hatırladı. Bunu tedbir yüzünden yapmamıştı; oraya çıkıp arkadaşının yanında kavga etmek isterdi. Ama bunu yapamıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Claire yumuşak bir sesle. Bunun basit bir hikaye olmadığını tahmin ediyordu.

"Vampir," dedi Michael. "Çoğunlukla sadece beslenirler, yeterince güçlü beslenmişlerse de sonunda seni öldürürler. Böyle şeyleri bazıları seviyor, hepsi değil. Ama... bu farklıydı. Bir iş çıkışında beni takip etti ve beni... şeye çalıştı..."

Claire yüzünün yandığını hissetti ve bakışlarını indirdi. "Ah. Tanrım."

"Öyle değil," dedi Michael. "Beni vampir yapmaya çalıştı. Ama yapamadı. Galiba... beni öldürdü. Ya da neredeyse öldürdü. Beni kendisi gibi yapmayı beceremedi ama neredeyse ikimiz de ölüyorduk. Uyandığımda sabah olmuş, o gitmişti. Bense bir hayalettim. Akşama kadar yeniden canlanabileceğimi anlamadım. Ama sadece geceleri oluyordu." Yavaşça başını sallayıp bir lekeyi çıkarmak istercesine ellerini ovuşturdu. "Galiba beni bu ev hayatta tutuyor."

"Ev mi?" dedi Claire.

"Burası çok eski. Ve bir tür..." Michael omuzlarını silkti. "Bir tür gücü var. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ailem burayı satın aldı ve sadece birkaç ay burada yaşayıp

New York'a döndü. Pek ısınamadılar. Ama ben seviyorum. Sanırım o da beni seviyor. Sonuçta buradan çıkamam, denedim."

"Gündüz de mi? Yani burada değilken?"

"Önemli değil," dedi Michael. "Herhangi bir kapıdan, pencereden ya da çatlaktan çıkamıyorum. Buraya kısılıp kaldım."

Michael ona anlattığı için rahatlamış görünüyordu. Shane'le Eve'e anlatmadıysa büyük ihtimalle kimseye anlatmamıştı. Bu sırrın koruyucusu olmak çok tuhaf bir şeydi, çünkü sır çok büyüktü. Bir vampirin saldırısına uğrayıp ölüme terkedileceksin, sonra hayalet olup bir evin içinde hapis kalacaksın? Kaç sırdan ibaretti bu?

Claire'in aklına bir şey geldi. "Dedin ki... vampir... senin kanını içti mi?"

Michael başını salladı. Onunla göz göze gelmiyordu.

"Peki sen... öldün mü?"

Yine başını sessizce salladı.

"Peki şeye ne oldu... yani... bedenine?"

"Onu hâla kullanıyor sayılırım." Kendine işaret etti. Claire kendine hakim olamadan uzanıp ona dokundu. Gerçek, sıcak ve canlı geliyordu. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum Claire, gerçekten bilmiyorum. Sadece bunun benden değil, evden kaynaklandığını düşünüyorum."

Claire derin bir nefes aldı, "Kan içiyor musun?"

Michael şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, tabii ki içmiyorum. Dedim ya, beni kendisi gibi yapamadı."

"Eminsin yani."

"Shane'in sarımsaklı fasulyesini yiyorum. Sence vampirler böyle bir şey yapar mı?"

Claire düşünceli düşünceli omuzlarını silkti. "Bugüne kadar vampirin ne demek olduğunu biliyorum sanırdım. Pelerinler, sahte Romen aksanı falan. Peki ya haçlar? Onlar işe yarıyor mu?"

"Bazen. Onlara güvenmemek lazım. Daha eski olanları böyle şeylerle durdurmak mümkün değil."

"Peki ya Brandon?" Claire'in asıl ilgi alanı şu anda oydu.

Michael dudağını büktü. "Brandon serserinin teki. Kutsal olduğunu söylersen onu musluk suyu dolu bir su tabancasıyla bile eritebilirsin. Tehlikeli ama vampirlere göre gıda zincirinin en altında. Dişlerini gösterip seni kaldırımdan kaçırmaya çalışmayanlardan korkacaksın esas. Ve evet, bir haç taşı, giysilerinin altında kalsın. Yanında yoksa yapman gerekecek, çünkü bu şehirde artık haç satmıyorlar. Kutsal su ve ekmek şarap gibi şeyler bulursan da kaçırma. Vampirler şehirdeki kiliselerin çoğunu elli yıl önce kapadılar. Yeraltında hala işleyen birkaç tane var. Yine de dikkatli ol. Duyduğun her şeye inanma ve asla ama asla yalnız dolaşma.

Bu, Claire'in Michael'dan duyduğu en uzun konuşmaydı. Yoğunluk ve sinirle hızlıca dökülüvermişti sözcükler. *Michael hiçbir şey yapamıyordu. Kapının dışına çıktığımızda bize yardım etmek için hiçbir şey yapamıyor.*

"Neden bu eve taşınmamıza izin verdin?" diye sordu Claire. "Yani... sana olanlardan sonra?"

Michael gülümsedi. Bir şekilde doğru görünmüyordu. "Kendimi yalnız hissettim," diye cevapladı. "Evden çıkamadığım için yapabileceğim bir şey yoktu. Alışveriş falan konusunda birinin yardımına ihtiyacım vardı. Bir de... hayalet olmak faturaları ödeme konusunda pek işe yaramıyor. Shane... Shane kalacak bir yer arıyordu. Kira karşılığında yardım edebileceğini söyledi. Harikaydı bu. Sonra Eve... lisede arkadaştık. Ailesi onu dışarı attıktan sonra öylece dışarıda kalmasına izin veremezdim."

Claire, Eve'in söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Bu konuda bir şey söylememişti aslında. "Neden evden attılar?"

"On sekiz yaşına girince korumayı kabul etmedi. Ayrıca senin yaşlarındayken Gotik şeyler giymeye başladı. Ne olursa olsun hiçbir vampirin kıçını öpmeyeceğini söyledi." Michael eliyle çaresizliğini gösteren bir hareket yaptı. "On sekizine girince onu evden attılar. Buna mecbur kaldılar çünkü bütün ailenin korumasına mal olacaktı. Böylece tek başına kaldı. Ama üstesinden iyi geldi, burada güvende, kafe-

de de öyle. Sadece geri kalan zamanlarda dikkatli olması gerekiyor."

Claire'in aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Bakışlarını Michael'dan odaya doğru yöneltti. Yatağı yapılmıştı. Aman Tanrım, onun yatağı. Michael'ı burada uyurken hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Aklına başka şeyler gelse de bunları düşünmemeliydi çünkü bütün yüzünü utançtan ateş basıyordu. "Claire," dedi Michael usulca. Claire ona baktı. "Brandon karanlıktan önce dışarı çıkamayacak kadar genç, bu yüzden gündüzleri güvendesin. Ama karanlık olunca dışarıda kalma. Anladın mı?"

Claire başını salladı.

"Diğer konuya gelince de..."

"Söylemeyeceğim," dedi Claire. "Söylemeyeceğim Michael. İstemiyorsan böyle bir şey yapmam."

Michael yavaşça iç çekip nefesini verdi. "Teşekkür ederim. Aptalca geldiğini biliyorum ama... onların henüz öğrenmesini istemiyorum. Nasıl anlatacağımı bulmam lazım önce."

"Bu seni ilgilendirir," dedi Claire. "Bir şey daha... Michael... Canın şu kırmızı şeyden istemeye başlarsa..."

"İlk sen bileceksin," dedi Michael. Bakışları buz gibiydi. "Ve o zaman beni durdurmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum."

Claire ürperip evet, gerekiyorsa onun kalbine kazık saplayacağını söyledi, ama bunda ciddi değildi.

Yani ciddi olmadığını umdu.

8

Shane, yemek sırası geldiğinde acılı sosisli sandviç yaptı, epey de iyi iş çıkardı. İki tane yiyen Claire, dörder taneyi midelerine indiren Michael ve Shane'i ve bir taneyi iki saat kemirerek yiyen Eve'i hayretle izledi. Eve, Shane'e gülümseyip ikide bir ona iğneleyici laflar gönderip karşılığını alıyordu, ama Claire başka bir şey daha farketti.

Eve gözlerini Michael'dan alamıyordu. Claire önce *bir şey biliyor* diye düşündü. Ama sonra onun solgun makyajının altında bile kızaran yanaklarını ve gözlerindeki parıltıyı görünce anladı.

Tabii ya. Michael onu tehlikeden çekip kurtardığından beri oldukça çekici görünüyordu. Claire geriye baktığında da birlikte oldukları her defasında Eve'in onu süzdüğünü hatırladı.

Eve sonunda tabağındakini bitirip banyo sırasını kaparak uzun, sıcak, köpüklü bir banyo yapacağını söyledi. Keşke ben önce düşünseydim diye düşündü Claire. Shane videoda zombi öldürme becerisini gösterirken Michael'la Claire bulaşıkları yıkadılar.

Claire son tabağı durularken, "Eve senden hoşlanıyor," dedi Michael'a. Michael neredeyse elindeki tabağı düşürüyordu.

"Ne?"

"Öyle."

"Kendisi mi söyledi?"

"Hayır."

"O zaman yanlış anlamışsındır."

"Sen ondan hoşlanmıyor musun?"

"Tabii ki hoşlanıyorum!"

"O anlamda mı?"

"Ben ondan bahsetmiyorum." Tabağı bulaşıklığa koydu. "Tanrım, Claire!"

"Hadi ama. Sen de ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Öyle olsa bile..." Michael durup kapıya baktı. "Öyle olsa bile, sence de bazı sorunlar yok mu?"

"Herkesin sorunu var," dedi Claire. "özellikle de bu şehirde. Ben altı haftadır buradayım ama şimdiden bunu öğrendim."

Ellerini kurulayıp mutfaktan çıktı. Claire onun Shane'le konuştuğunu duydu. Birkaç dakika sonra da video oyununa dalıp her sayı için birbirlerini dirsekleyerek oynamaya başladılar.

Oğlanlar işte.

Claire tam odasına gitmek için banyonun yanından geçerken Eve'in ağladığını duydu. Kapıyı hafifçe çaldı ve Eve gözlerini kurularken içeri baktı. Kapı kilitli değildi.

Eve, üzerinde siyah, bol bir gecelikle tuvalet masasında oturuyordu. Makyajını çıkarmış, saçlarını salmıştı. Fazla büyük kıyafetler içindeki küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Kırılgandı. Claire'e gülümseyip yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Kusura bakma," deyip boğazını temizledi. "Pek iyi bir gün olmadı."

"O çocuk. O vampir. Seni tanıyormuş gibiydi," dedi Claire.

"Evet... aileme koruma sağlayan kişi o. Ben teklifini geri çevirdim. Çok mutlu olmadı." Hafifçe güldü. "Reddedilmeyi kimse sevmiyor galiba."

Claire onu inceledi. "Ama iyisin, değil mi?"

"Tabii. Süperim." Eliyle ona dışarı çıkmasını işaret etti. "Sen dersini çalış hadi. Bu şehrin dersini verecek kadar akıllı ol. Ben biraz keyifsizim o kadar. Merak etme."

Sonra, Michael gitarını çalmaya başlayınca Claire Eve'in yine ağladığını duydu.

Gidip bakmadı, Michael'ı da kaybolurken izlemedi. Bunları kaldırmaya cesareti yoktu.

Ertesi gün Shane onunla birkaç kıyafet almaya geldi. Şehrin cansız, ucuz giysi dükkanları sadece üç mahalle ötedeydi. Onun eşlik etmesine gerek yoktu, ama Shane onu tek başına göndermedi.

Shane kanepeye oturmuş ayakkabılarını giyerken, "Ama Eve'i yalnız gönderiyorsun," dedi Claire.

"Evet, ama onun arabası var. Ayrıca daha kalkmamıştım. Senin koruman var. Buna alışsan iyi olur."

Claire içten içe buna sevindi. Biraz yani. Yine sıcak ve güneşli bir gündü, kaldırımlardan dumanlar tütüyordu. Etrafta fazla yaya yoktu. Shane elleri cebinde uzun adımlarla yürüdüğünden Claire ona yetişmek için koşturmak zorunda kalıyordu. Bir şeyler söylemesini bekledi, ama Shane konuşmadı. Bir süre sonra Claire kendisi konuşmaya başladı. "Burada büyürken çok arkadaşın var mıydı?"

"Arkadaş mı? Evet, galiba. Birkaç tane vardı. Michael. Eve'i de tanıyor sayılırdım ama farklı gruplarla takılıyorduk. Birkaç çocuk daha vardı."

"Onlar ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Shane. "Büyüdüler, işe girdiler, koruma altına girip gayet güzel hayatlarına devam ettiler. Mor-

ganville'de işler böyle yürüyor. Ya kalırsın, ya da kaçarsın."

"Onlarla görüşüyor musun?" Claire evdeki arkadaşlarını, özellikle de Elizabeth'i ne kadar özlediğini farketmişti. Kendini hep yalnız sanıyordu ama belki de öyle değildi. Belki de kimse yalnız değildi.

"Hayır," dedi Shane. "Şimdilerde ortak bir şeyimiz kalmadı. Benim gibi biriyle takılmak istemiyorlar."

"Düzene ayak uydurmak istemeyen biriyle yani." Shane ona bakıp başını salladı. "Afedersin."

Shane omuzlarını silkti. "Kimsenin hatası değil. Peki ya sen? Arkadaşın var mıydı?"

"Evet. Elizabeth en yakın arkadaşımdı. Hep konuşurduk. Ama... benim uzak bir okula gideceğimi öğrenince..." Claire bunu anlatmak için en iyi yolun omuz silkmek olduğuna karar verdi.

"Onu aradın mı?"

"Evet, ama birbirimizi artık tanımıyor gibiyiz. Biliyor musun? Ne konuşsak diye düşünür olduk. Bu çok garip."

"Ne dediğini çok iyi anlıyorum." Shane birden durup ellerini cebinden çıkardı. Mahallenin ortasında, iki dükkanın arasındaydılar. Claire önce Shane'in bir vitrine bakacağını düşündü, ama Shane gergin bir ifadeyle, "Arkanı dön ve yürü," dedi. Gördüğün ilk mağazaya girip saklan.

"Ama..."

"Çabuk Claire. Hemen."

Claire arkasını dönüp elinden geldiği kadar hızlı hızlı yürüdü ve önünden geçtikleri bir mağazaya girdi. Alışveriş etmeyi pek istemeyeceği, döküntü bir ikinci el dükkanıydı. Ama kapıyı açıp arkasına bakarak içeri girdi.

Bir polis arabası kaldırıma, Shane'in yanına yanaştı. Shane elleri yanlarında, itaatkar ve saygılı görünüyordu. Polis bir şey söylemek için arabanın penceresinden ona uzandı.

Kapı aniden açılınca Claire nerdeyse düşüyordu. Eşiğe takılıp karanlık, küf kokan dükkana adımını attı.

Ona kapıyı açan polis, "Merhaba," dedi. Sarışın, seyrek saçlı, gür bıyıklı, yaşlıca bir adamdı. Buz gibi mavi gözleri ve çarpık dişleri vardı. "Claire, değil mi?"

"Ben..." Claire'in aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Hayatı boyunca polise yalan söylememesi gerektiği öğretilmişti, ama... "Evet, efendim." Ona zaten bildiği bir şeyi söyleyebilirdi.

"Adım Gerald. Gerald Bradfield. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzattı. Claire yutkunup terli elini uzatarak adamın elini sıktı. Adamın bileklerine kelepçeyi geçireceğini düşünmüştü ama o, bileğini yukarı aşağı çevirmekten başka bir şey yapmadı. "İnsanlar seni arıyor, biliyorsun."

"Ben... ben bilmiyordum efendim."

"Bilmiyordun." Ne kadar gülümsese de gözleri buz gibiydi. "Tahmin edemezsin küçük kız. Belediye Başkanı'nın kızı nereye gittiğin konusunda çok endişelenmiş. Bizden seni bulmamızı istedi. İyi olduğunu öğrenmek için."

"Ben iyiyim efendim." Claire zorla konuşabiliyordu. Ağzı kurumuştu. "Başım belada değil... öyle değil mi?"

Adam güldü. "Başın neden belada olsun Claire? Hayır, merak etmene gerek yok. Aslında nerede olduğunu biliyorduk. Kiminle kaçtığını da. Daha dikkatli olmalısın tatlım. Burada çok yenisin ve bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun. Arkadaşların da bu şehirde sana huzurlu bir hayat sağlayabilecek insanlar değil. Hepsi belayı çeken tipler. Sen bana belalı biri gibi gelmiyorsun. Bak, yurduna dönüp iyi bir kız gibi derslerine gidersen bir şey olmayacağını ben garanti ediyorum.

Claire başını sallamak, kabul etmek, bu adamdan kurtulmak için herhangi bir şey yapmak istedi. Mağazaya bakındı. Başka insanlar da vardı. Ama kimse ona bakmıyordu. Sanki orada değilmiş gibiydi.

"Bunu yapamayacağımı sanıyorsun," dedi polis. "Yapabilirim, emin ol."

Claire ona baktı. Gözleri bembeyaz olmuştu ve gözbebekleri küçük, siyah noktalardan ibaretti. Gülünce sivri dişlerinin parıltısı Claire'in gözüne çarptı.

Claire nefesini tutup geri geri yürüdü ve kapının koluna yapıştı. Kendini sokağa atıp koşmaya başladı. Shane olduğu yerde duruyor, polis arabasının kaldırımdan çekilmesini izliyordu. Dönüp kendisine çarpan Claire'i tuttu. "Vampir!" dedi Claire nefes nefese. "Eve-vampir polis! Mağazada!"

"Bradfield olmalı," dedi Shane. "Uzun boylu biri mi? Kel gibi, bıyıkları var."

Claire titreyerek başını salladı. Shane hiç şaşırmış görünmüyordu. "Bradfield'dan bir şey olmaz. Şehirdeki en kötü adam değil kesinlikle. Sana bir şey yaptı mı?"

"O... sadece elimi sıktı. Ama bildiğini söyledi! Nerede yaşadığımı biliyor!"

Shane yine şaşırmış görünmedi. "Doğrudur, sadece zaman meselesiydi zaten. Beni de tam adını öğrenmek için durdurdular. Deftere işlediler."

"Defter mi?"

"Öyle diyorlar. Nüfus sayımı gibi bir şey. Evlerde kaç kişi yaşadığını biliyorlar. Tamam, sadece yürü olur mu? O kadar korkmuş görünme. Güpegündüz üstümüze saldıracak değiller."

Shane kendine çok daha güvenli görünüyordu. Claire de titremesine hakim olup onun peşinden başka mahalledeki bir ikinci el dükkanına gitti. Burası çok daha aydınlık ve dost canlısı görünüyordu, içeriden de vampir fırlaması ihti-

mali diğerine göre daha düşüktü. "Burası Bayan Lawson'ın dükkanı, annemin arkadaşıydı. Güvenilir yani." Shane bir beyefendi gibi Claire için kapıyı açtı. Annesi öğretmiştir herhalde diye düşündü Claire. İçerisi güzel kokuyordu – tütsü galiba diye düşündü – her yerde lambalar vardı. Karanlık köşeler yoktu. Shane kapıyı kapatırken hoş, küçük bir çil şıngırdadı.

"Shane!" Rengarenk boyalı bir tişörtle tezgahın arkasında hışırdayan kabarık bir etek giymiş iri bir kadın Shane'e sarıldı. "Burada ne işin var evlat? Bir haltlar karıştırıyorsun galiba."

"Bir haltlar karıştırıyorum efendim. Her zamanki gibi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Aferin sana." Kadının siyah gözleri Claire'e çevrildi. "Küçük arkadaşın kim?"

"Bu Claire, Claire Danvers. Üniversitede okuyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum Claire. Şimdi... Buraya sadece hatırımı sormak için geldiğini sanmıyorum evlat. Söyle senin için ne yapabilirim?"

"Giysi," dedi Claire. "Birkaç bir şey almak istiyorum."

"Elimizdekiler bunlar. Otuz altı bedensin herhalde. Benimle gel tatlım. Tam senin bedenine göre güzel şeylerim var. Shane sen de yeni bir şeyler alsan fena olmaz. O pantolon çok eskimiş."

"Özelliği öyle."

"Tanrım. Modayı artık hiç anlamıyorum."

Belki anlamıyordu ama Bayan Lawson'da her çeşit güzel bluz, pantolon ve aksesuar vardı. Ucuzdu da üstelik. Claire kollarında bir sürü kıyafetle onun arkasından kasaya gitti. Tümü kdv dahil yirmi iki dolar tuttu. Bayan Lawson hesap yaparken Claire onun arkasındaki duvara baktı. Duvarda resmi görünen, çerçeveli ve üzerinde bir mühür olan bazı ruhsatlar asılıydı... hayır, mühür değildi o, bir semboldü. Bayan Lawson'ın bilekliğindeki sembolün aynısı.

Bayan Lawson giysi dolu poşeti verirken, "Dikkatli olun," dedi. "İkiniz de. Shane'e bir an önce kendini düzeltmesi gerektiğini söyle. Yaşadıkları yüzünden ona karşı ipin ucunu biraz gevşek bırakıyorlar ama bu hep böyle gitmeyecek. Geleceğini düşünmesi lazım."

Claire başını çevirip pencereden dışarısını seyreden Shane'e baktı. Sıkılmış görünüyordu, gözleri yarı kapalıydı.

"Söylerim," dedi şüpheyle.

Shane'in başka bir şey düşündüğünü sanmıyordu zaten.

Günler gelip geçiyor, Claire bir şeye müdahale etmiyordu. Dersleri için endişelense de elinden geleni yapıyordu. Morlukları sarıya dönmüştü. Yapmak istediği son şey insanların dikkatini çekmekti. Evde çalışıp daha iyi olduğundan okula gitmesinin en doğru şey olduğu konusunda Shane onu

ikna etmişti. Böylece olayların üstünün kapanması için Monica'ya da zaman vermiş olacaktı.

Bir hafta geçip gitti. Claire normal rutine ayak sağladı. Geceleri geç vakte kadar Michael, Shane ve Eve'le oturuyor, öğlene kadar uyuyor, banyo sırası için biriyle tartışıyor, yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, ders çalışıyor ve bütün bunları tekrar yapıyordu. Her şey iyi gidiyordu. Yurt hayatının olmadığı kadar gerçekti.

Pazartesi gelince kalkıp kahvaltı etti. Kahvaltıyı iki kişilik hazırlamıştı çünkü Shane uyanık ve huysuzdu. Claire yumurtaları yaparken o da domuz pastırmasını pişirdi. Birkaç sabah önce Eve'le Shane'in arasındaki gibi şakalaşma ya da bir sohbet olmadı. Claire konu açmaya çalışsa da Shane pek sohbet edecek havada değildi. Claire onun kahvaltısını yapmasını bekledi. (Tezgahın köşesindeki küçük bir kahve makinesinde yapılmış bir fincan kahve de dahildi buna) "Bu kadar erken ne işin var?" diye sordu.

Shane sandalyesini geriye doğru iki ayağının üstünde kaldırdı. "Michael'a sor."

Bunu yapmam mümkün değil... "Onun için bir şey mi yapacaksın?"

"Evet." Sandalyesini düzeltip ellerini hala karışık görünen saçlarında gezdirdi. "Giyinip kuşanmamı falan bekleme."

"Ne?"

"Ne görüyorsan onunla yetineceksin." Claire kaşlarını çatıp onun ne demek istediğini düşündü. "Seni okula götürüyorum. Bugün gidecektin, değil mi?"

"Şaka yapıyorsun," dedi Claire. Shane omuzlarını silkti. "Şaka yapıyorsun. Ağabeyinin okula götürmesi gereken altı yaşında bir çocuk değilim! Asla olmaz Shane!"

"Michael yanında bir koruma olması gerektiğini düşünüyor. Brandon çok sinirlendi. Kendi başına yapamasa da seni ele geçirmenin bir yolunu bulabilir. Onun bir lafıyla dersini verecek sürüyle insan var." Shane gözlerini devirdi. "Monica gibi mesela."

Lanet olsun. "Monica Brandon'a mı ait?"

"Bildiğim kadarıyla bütün Morrell ailesi. Onun en üst yağmacı falan olduğunu sanmıyorum ama o ailenin özel saldırganı. Bu yüzden..." Ellerini ovuşturdu. "Bugün hangi heyecanlı derslerimiz var?"

"Benimle derse gelemezsin!"

"İyi, beni alt edip durdurmakta serbestsin. Yoksa bugünlük kavalyen benim. Ee? Hangi dersler var?"

"Kalkülüs II, ses fiziği, kimya III, kimya laboratuvarı ve biyokimya."

"Vay anasını. Sen harbiden zekisin. Tamam, ben yanıma birkaç çizgiroman falan alayım. Ya da iPod'umu."

Claire ters ters ona bakmaya devam etti. Bir faydası olmayacaktı, yaptığı her şey Shane'i keyiflendiriyordu o kadar.

"Hep kampüste büyük bir adam olmayı hayal etmiştim. Galiba fırsat ayağıma geldi."

Claire ellerini başının arasına alıp, "Ben öldüm," dedi.

"Daha değil. Esas derdimiz de o zaten."

Claire, Shane'in bunu büyüteceğinden korkuyordu, ama öyle olmadı. Hatta Shane saçını tarayıp Claire'in farketmekten çekindiği (özellikle de bütün gün birlikte olduklarında) o çekici halini aldı. Düz, beyaz bir tişörtle en güzel kot pantolonunu ve basit spor ayakkabılarını giymişti. "Biraz spor yapmamız gerekirse diye," şeklinde açıkladı bunu da. "Ayrıca ayağında terlik varken birini tekmeleyince canın acıyor."

"Ama kimseyi tekmelemeyeceksin, değil mi?" diye sordu Claire hemen.

"Hak etmeyen kimseye vurmam," dedi Shane. "Başka ne yapmalıyım?"

"Sırt çantası." Claire yedek çantasını bulup ona verdi. Shane çantanın içine biraz müsvedde kağıt, bir PSP, iPod ve kulaklıklarını koydu. Sonra da dolapta hazır kek ve bir şişe su buldu. "Issız adaya gitmiyoruz Shane. Her şeyi almana gerek yok. Bir şeyler alabileceğin makineler var."

"Hadi ya? Ben bu programda öğle yemeği falan görmedim. Sonra bana teşekkür edeceksin."

Aslında Shane yanında olduğu için Claire kendini daha iyi hissediyordu. Gölgeleri, karanlık sokakları, boş binaları, her şeyi kontrol ediyordu Shane. Çantaya iPod'unu koysa da dinlemiyordu. Claire birden kendi iPodunu özleyip acaba şimdi Monica'da mıdır, diye düşündü.

Kampüse olaysız vardılar. Tam ilk derse giderken Claire aniden bir şey hatırlayıp durdu. Shane birkaç adım daha attıktan sonra dönüp arkasına baktı.

"Monica," dedi Claire. "Monica buralarda olacak. Genelde olur yani. Seni görecek."

"Biliyorum." Shane sırt çantasını daha rahat bir yere yerleştirdi. "Hadi gidelim."

"Ama... *Monica!*"

Shane ona bakıp yürümeye devam etti. Claire olduğu yerde durdu. "Hey! Benim yanımda olman gerekiyor, beni bırakman değil."

"Monica meselesi beni ilgilendiriyor," dedi Shane. "Sen boşver." Claire istemeye istemeye onun yanına gitti. "O bize bulaşmazsa ben de ona bulaşmam. Bu nasıl?" diye sordu Shane.

Umarım öyle olur dedi Claire içinden. Bir iki yıl önce Monica, Shane'e kızıp kardeşini öldürecek kadar ileri gittiy-

se, Claire, Shane'in bir şey yapmadan yürüyüp gideceğini hayal edemiyordu. Shane yürüyüp gidebilecek biri değildi.

Mimarlıkla Matematik bilimleri binalarının arasındaki beton avlu derse koşturan öğrencilerle doluydu. Artık neye bakacağını bilen Claire elinde olmadan herkesin bileklerine bakıyordu. Kaçının deri, metal, hatta örgüden bileklikleri-nin üstünde sembol vardı...

Ve kaç öğrencinin bilekliği yoktu.

Sembol taşıyanlar havalı, kendine güvenli olanlardı. Öğrenci birliği kızları, erkekleri. Sporcular. Popüler çocuklar... Yalnızlar, yancılar, sıkıcı, donuk, vasat olanlar koruma altında olmayanlardı.

Sıradan insanlardı.

Shane kalabalığı tarıyordu. Claire hızlıca matematik binasına yürüdü. Monica'nın böyle ezik bir binaya gelmeyeceğinden, gelse de kimseyi öldürmeyeceğinden emindi. Tek sorun avludaki üçüncü binanın işletme binası olmasıydı. Monica vaktinin çoğunu burada zengin erkek arayarak geçirmeyi çok seviyordu.

Neredeyse varmışlardı...

Claire tam matematik binasına giren merdivenlerdeyken Shane'in arkasında duraksadığını duydu. Shane avlunun tam ortasına bakıyordu. Claire etrafı hayranlarıyla dolu olan Monica'nın da gözlerini dikmiş ona baktığını gördü. İkisi de

etrafta başka kimse yokmuş gibi davranıyordu. Birbirlerine aşık olan insanların sahip olduğu bakışlardı bunlar; ya da birbirlerini öldürmek üzere olanların.

"Kaltak," dedi Shane dişlerini sıkarak. Sesi titriyordu.

Claire onun dirseğini tutup, "Gel hadi," dedi. Shane'in ona karşı koymasından korkuyordu ama o, aklı başka yerdeymişçesine Claire'in kendisini götürmesine izin verdi. Sonunda ona bakınca gözleri iyice donuklaşmıştı.

"Buraya gelmez," dedi Claire.

"Neden?"

"Utanır çünkü."

Shane cevabı mantıklı bularak başını salladı ve onun peşinden sınıfa girdi.

Claire aklını monoton bir ses tonuyla anlatılan derse vermekte zorlanıyordu. Zaten konuyu önceden okuduğu için biliyordu. Aklı yanında sessizce oturan Shane'deydi. Shane ellerini sıraya koymuş boş boş bakıyordu. iPod'unu dinlemiyordu. Claire onun gerginliğini hissedebiliyordu. Sanki birine vurmak için fırsat kolluyordu.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Arada on beş dakika bir molayla bir buçuk saat süren dersin sonunda Shane ayağa kalkınca Claire de aceleyle onun peşinden gitti. Shane cam kapılara gidip avluya baktı.

tg: kaktusunx

"Gitti," dedi Claire'e bakmadan. "Benim için endişelenmeyi bırak. Bir şeyim yok."

"O... Eve dedi ki evini yakmış." Cevap yok. "Kardeşin?.."

"Onu dışarı çıkaramadım," dedi Shane. "On iki yaşındaydı ve ben onu evden çıkaramadım. Onu kollamak benim görevimdi."

Hala Claire'e bakmıyordu. Claire ne diyeceğini bilemedi. Bir süre sonra o erkekler tuvaletine Claire de kızlar tuvaletine girdi. Sıranın ilerlemesi için iyice sabırsızlanıyordu. Geri döndüğünden Shane'i bulamadı.

Lanet olsun.

Ama dersin olduğu sınıfa dönünce onu olduğu yerde otururken buldu. Bu kez kulaklarında iPod'un kulaklığı vardı.

İkisi de bir şey demedi.

Claire'in hatırladığı en uzun ve en zevksiz ders oldu.

Fizik dersi de aynı binadaydı. Monica o güneşte avluda bekliyorsa gerçekten de iyi bronzlaşacaktı. Shane bir heykel gibi oturuyordu. Tabii kulaklık takan bir heykel yaydığı öfkeli titreşimle insanların tüylerini tiken diken edebilirse. Claire kendini patlamamış bir bombanın yanında oturuyor gibi hissetti. Fizik bilgisiyle bunun ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Potansiyel enerji diye bir şey vardı...

Fizik dersi yavaşça ilerledi. Shane suyla sesi açıp Claire'le paylaştı. Kimya yan binadaydı. Ama Claire avluya çıkmamak için özellikle yan kapıyı kullandı. Monica'dan eser yoktu. Bir buçuk saat boyunca daha kimya ve gerilime katlandı. Shane yavaş yavaş gevşeyip PSP'siyle oynamaya başladı. Onunla birlikte Claire de gevşemişti. Umarım zombileri öldürür dedi Claire içinden. O zaman keyfi yerine geliyor.

Aslında kimya laboratuvarı epey neşeli geçti. Shane deneyle ilgilenip bir sürü sorular sorunca, daha önce Claire'in masasına hiç gelmek zorunda kalmayan öğrenci asistanı bütün ders boyunca dolaşıp Shane'in orada ne aradığını anlamaya çalıştı.

"Selam dostum," deyip elini uzattı Shane. "Shane Collins. Ben... ıı, nasıl derler? Dersi inceliyorum. Arkadaşlımla geldim. Claire."

"Ha, anladım," dedi, Claire'in adını bir türlü öğrenemediği öğrenci asistanı. "İyi o zaman. Sen de katıl."

Shane tamam anlamında başparmağını kaldırıp sırıttı. "Hey," dedi kısık bir sesle Claire'e, "bu şeyler patlar mı?"

"Ne? Hımm... evet, yanlış yaparsan patlar herhalde."

"Bazı uygulamalar düşünüyorum. Bomba mesela. Böyle şeyler."

"Shane!" Gerçekten insanın dikkatini dağıtıyordu. Ve güzel kokuyordu. Kız kokusundan farklı bir koku. Daha ba-

haratlı, insanı ürperten bir erkek kokusu. Hadi ama, alt tarafı Shane yani, dedi kendi kendine. Ama bir faydası olmadı. Özellikle de yan yan güldüğünde ve kızları on metreden öldürecek o bakışları fırlattığında. Tembelin teki. Ayrıca... o kadar da zeki değil. Ama belki de zekiydi. Sadece Claire'den farklı alanlarda. Bu Claire için yeni bir şeydi, ama hoşuna gitti.

Shane ayıraçlara uzanınca Claire onun eline vurup deneyin ayrıntılarına konsantre oldu. Claire çok konsantre olmuştu, Shane de bütün dikkatiyle onu izliyordu. İkisi de arkalarındaki ayak sesini duymadılar. Claire sırtında bir yanma hissetti. Elindeki deney şişesini bırakıp çığlık attı, canı çok yanmıştı. Shane hemen arkasına dönüp kaçmak üzere olan birini yakasından yakaladı.

Monica'nın Gina'sı. Homurdanıp tokat atsa da Shane onu bırakmadı. Acıyla nefesini tutan Claire sırtına ne olduğunu anlamak için arkasına bakmaya çalışıyordu. Shane mahkumunun oraya buraya çarpmaması için büyük çaba harcıyordu. Öğrenci asistanı hemen yanlarına koştu. Öğrenciler de dersten daha ilginç bir şeyler olduğunu farketmişti. Claire taburesinden kalkıp sırtına bakmaya çalıştı. Sırtı çok yanıyordu ve korkunç bir şey kokuyordu.

"Aman Tanrım!" dedi asistan. Shane'in sırt çantasındaki suyu alıp Claire'in sırtına boşalttı. Yan taraftaki dolaptan he-

men karbonat getirdi. Karbonat sırtına deyince ortaya çıkan cızırtıları duyan Claire neredeyse bayılacaktı. "Gel. Otur. Otur şuraya. Sen, koş bir ambulans çağır!" nefes alamayan Claire daha alçak bir sandalyeye oturunca asistan bir makasla tişörtünün arkasını kesip sırtını açtı. Sutyenini de kesmişti. Claire'in aklı, sutyen tamamen aşağı düşmeden kendini örtecek kadar çalışmıyordu o sırada. Tanrım çok yanıyor, çok acıyor... ağlamamaya çalıştı. Karbonat etkisini gösterdikçe yanma biraz hafifliyordu. Asitin pH'ı düşük, karbonatınki yüksek... Neyse ki o anda bile aklına biraz kimya bilgisi geliyordu.

Başını kaldırınca Shane'in Gina'yı hala tuttuğunu gördü. Kolunu arkaya doğru büküp elindeki deney tüpünü bırakmasını sağlamıştı. Claire'in sırtına döktüğü asitten kalanlar camın içinde su kadar masum görünüyordu.

Gina, "Kazaydı!" diye bağırıp duruyordu. "Ayağım takıldı. Özür dilerim! Bak, bilerek olmadı!"

"Bugün H_2SO_4 ile çalışmıyoruz," dedi asistan. "Elinde onunla dolaşman için bir neden yok. Claire? Nasılsın şimdi?"

"Ben... iyi. İyiyim." Gerçekten de iyi olup olmadığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Başı dönüyor, üşüyor ve midesi bulanıyordu. Şoktaydı herhalde. Ayrıca çok utanıyordu. Bütün kimya laboratuvarının ve Shane'in önünde yarı çıplaktı çünkü. "Üstüme bir şey giyebilir miyim efendim?"

"Hayır, oraya bir şey değmemesi lazım. Yanık derinin birkaç tabakasına işler. Tedavi ve antibiyotik gerekecek. Sen kıpırdamadan otur." Asistan Gina'yla Shane'e döndü ve Gina'ya parmağını salladı. "Sen kampüs polisine ifade vereceksin. Dersimde böyle şeylere izin vermem. Arkadaşlarının kim olduğu umrumda değil!"

Demek onu tanıyordu. Ya da yeterince şey biliyordu. Shane, Gina'nın kulağına Claire'in duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler fısıldıyordu. Ama kızın yüzündeki ifadeye bakılırsa pek iyi bir şey olamazdı bu.

"Efendim?" dedi Claire hafifçe, "deneyi telafi etmem mümkün mü? Ayrıca..."

Karışıklık için özür dilerim diyemeden bayıldı.

9

Claire uyandığında yan tarafına yatıyordu. Biraz ateşi vardı sanki. Uykuluydu. Yanında bir oğlan oturuyordu. Birkaç kez gözlerini kırpıştırınca Shane olduğunu anladı. Shane onun odasındaydı. Ama bir dakika, burası onun odası değildi, başka bir yerdeydi...

"Acildesin," dedi Shane. Şaşkınlığı yüzüne yansımıştı herhalde. "Lanet olsun Claire. Bir dahakine yeri boylayacağında yanındaki erkeği uyar. Seni tutup kahraman gibi görünebilirdim."

Claire gülümsedi. Sesi yavaş ve uyuşuk çıkıyordu. "Gina'yı yakaladın ya." Çok komikti, o yüzden bir daha söyledi. "Giiiina'yı yakalaaadın yaaa."

"Ha ha ha, kafan acayip iyi, biliyor musun? Ailene haber verdiler."

Shane'in söylediğini algılaması biraz sürdü. "Aileme mi?" deyip başını kaldırmaya çalıştı. "Ah. Oo. Hiç iyi değil."

"O kadar da değil. Bir laboratuvar kazası geçirdiğini duyunca annenle babanın ödü koptu. Kampüs polisi Gina'nın asidi bilerek sırtına döktüğü kısmını atlamış galiba. Bunun bir eşek şakası olduğunu düşündüler herhalde."

"Öyle miydi?" dedi Claire. "Kaza mıydı?"

"Tabii ki hayır. Canını yakmak istedi."

Claire üstündeki çirkin mavi hastane elbisesine baktı. "Tişörtümü mahvetti."

"Evet, öyle oldu." Shane solgun ve gergin görünüyordu. "Michael'ı aramaya çalıştım ama nerede bilmiyorum. Seni burada yalnız bırakmak istemedim, ama..."

"O iyi," dedi Claire usulca. "Ben de iyiyim," deyip gözlerini kapadı.

Saçında Shane'in elini hissettiğini sandı. Yumuşak, tatlı bir dokunuş. "Tabii," dedi Shane. "İyisin. Uyandığında burada olacağım."

Claire uykulu uykulu başını salladı ve sonra her şey güneşin altında yatıyormuşçasına limon sarısı bir gölgenin içinde kayboldu.

Ah! Uyanmak hiç de eğlenceli değildi. Hiç de sarı güneşin altında falan yatmıyordu. Sanki kaynak yaparken kullanılan

o alev makinesini kürek kemiğinin altında çalıştırıyorlardı. Claire inleyip acıdan kaçmaya çalışarak yastığına gömüldü. Ama keskin ağrı peşini bırakmıyordu.

İlaçların etkisi geçmişti.

İnceleyerek yavaşça doğruldu. O sırada koridordan geçen bir hemşire gelip onun durumunu kontrol etti. "Bakalım. İyi görünüyor. Yanık bir süre acıyacak ama antibiyotikleri alıp yarayı temiz tutarsan iyileşeceksin. Yanında tepkimeyi nötralize eden biri olduğu için şanslısın. Eti kemiğe kadar yakan asit yanıkları gördüm."

Claire kusmadan konuşup konuşamayacağına emin olmadığı için başını salladı. Yan tarafı ateş gibi yanıyor ve ağrıyordu.

"Yatmak ister misin?"

Claire yine başını salladı. Hemşire yatmasına yardım edip Claire'in isteği üzerine giysilerinden kalanları ona verdi. Ortadan kesilmiş sutyen artık işe yaramazdı. Tişörtten de pek bir şey kalmamıştı. Hemşire kayıp eşya odasından siyah bol bir tişört bulup ona getirdi. Bir ara doktor da gelip yarayı kontrol etti. Onunla üstünkörü ilgilenmelerine bakılırsa, küçük bir sülfürik asit yanığı pek uğraşmaya değer bir şikayet değildi, en azından Morganville'de.

Shane, Claire'i tekerlekli sandalyeyle çıkışa götürürken, "Ne kadar kötü?" diye sordu Claire. "Yani... çok iğrenç mi?"

"İnanılmaz iğrenç. Korku filmlerindeki gibi."

"Aman Tanrım." Shane insafa geldi. "O kadar da kötü değil. Bozuk para kadar. Senin öğretmen iyi iş becerdi. İyi ki giysilerini kesip yanığı etkisiz hale getirdi. Çok acıdığını biliyorum ama çok daha kötü olabilirdi."

Gina'nın elindeki şişede daha çok asit vardı. "Sence... o... şey mi yapacaktı..."

"Hepsini üzerine döküp dökmeyeceğini mi soruyorsun? Tabii ki evet. Sadece yeterince zamanı olmadı."

Vay be. Bu hiç de iyi değildi. Claire bir yandan üşürken bir yandan da terledi. Bu defakinin şokla ilgisi yoktu. "Monica intikamını almış oldu herhalde."

"Evet, kısmen. İstediği gibi gitmediği için şimdi iyice sinirlenecek."

Monica'nın gerçekten sinirlendiğini düşünmek o günü sona erdirmek için iyi bir yol değildi. Shane onu otomatik cam kapılardan geçirirken günün bittiğini biliyordu.

Hava kararmıştı.

"Ah!" dedi Claire ağzını kapatarak. "Olamaz."

"Evet, ama en azından ulaşım imkanımız var. Hazır mısın?"

Claire başını sallayınca Shane aniden tekerlekli sandalyeyi bütün hızıyla itmeye başladı. Claire sandalyenin kollarına tutunarak sabit durmaya çalıştı. Rampadan aşağı inip hızlıca tam Eve'in siyah akrabasına birkaç santimetre kala

durdular. Eve kapıyı açtı. Claire kendisi binmeye çalıştıysa da Shane onu belinden tutup çabucak koltuğa oturttu. Saniyeler sürmüştü. Shane sandalyeyi rampadan yukarı çıkarıp hastanenin içine itti.

Gelip arka koltuğa atladıktan sonra, "Yürü!" dedi. Eve arabayı çalıştırdı. Claire ağrıdan gözyaşlarına neden olmayacak bir emniyet kemeri pozisyonu bulmaya çalıştı. Eve otoparktan çıkıp karanlık sokağa çıkınca o da ahşap torpidoya doğru eğilip sırtını açıkta bıraktı. Sokak lambaları birbirinden fazla ayrık görünüyordu. Bu kasıtlı mı yapılmıştı acaba? Vampirler ışıkların hangi aralıklarla yanacağını kontrol mü ediyorlardı? Yoksa Claire korkudan aklını mı kaçırıyordu.

"O orada mı?" diye sordu Shane arka koltuktan uzanarak. Eve ona baktı.

"Evet. Orada. Ama beni arada bırakma. Orada çalışmam lazım biliyorsun."

"Söz veriyorum patronunu kızdırmayacağım"

Eve'in ona inanmadığı belliydi ama sonraki ışıktan sola döneceğine sağa döndü ve iki dakika sonra arabayı Common Grounds'ın önündeki kaldırıma park etti. İçerisi ışıl ışıl ve kalabalıktı. Claire kaşlarını çattı. Ama o daha bir şey soramadan Shane arabadan atlayıp kafenin içine daldı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Eve'e.

"Aptalca bir şey. Yanık nasıl? Acıyordur, değil mi?"

Claire omuzlarını silkecekti ama acıyı düşününce bile irkildi. Cesurca, "O kadar kötü değil," deyip gülümsemeye çalıştı. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Bence de," dedi Eve. "Derse gitmenin tehlikeli olduğunu sana söylemiştim. Bunu kontrol altına almalıyız. Böyle şeyler oluyorsa geri dönemezsin."

"Bırakamam!"

"Tabii ki bırakırsın," dedi Eve neşeyle. "İnsanlar hep yapıyor. Sadece senin gibi insanlar değil... ah, lanet olsun."

Eve kafenin içine bakınca siyaha boyalı dudaklarını ısırdı ve gözleri korkudan kocaman oldu. Birkaç saniye sonra Claire onun neden endişelendiğini anladı. Hippi müdür Oliver pencerede durmuş onları izliyordu, arkasında ise Shane karanlık bir gölgenin oturduğu uzak bir köşeye sandalye çekiyordu.

"Brandon'la konuşmadığını söyle," dedi Claire.

"I... tamam. Brandon'la konuşmuyor..."

"Yalan söylüyorsun."

"Evet. Brandon'la konuşuyor. Bak, izin ver Shane bu işi görsün. Çoğu zaman göründüğü kadar aptal değildir."

"Ama o... koruma altında değil."

"O yüzden Common Grounds'da konuşuyor. Burası bir tür ateşkes noktası. Vampirler burada avlanmıyor, ya da avlanmalarına izin verilmiyor. Bütün anlaşmalar falan orada yapılıyor. Bu nedenle Shane güvende."

Ama hala endişeyle dudağını ısırıyordu Eve. "Ne olmazsa?" diye tahmin etti Claire.

"Önce Shane saldırmazsa. Kendini savunma sayılmaz çünkü."

Claire'in görebildiği kadarıyla Shane kendine hakimdi. Elleri masanın üstündeydi, başını eğip bir şey söylese de kimseye yumruk atmıyordu. Bu iyi bir şeydi. Gerçi Brandon'a ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu Claire'in. Sırtına asit döken Brandon değildi ki.

Shane'in söyledikleri pek işe yaramamış görünüyordu. Sonunda sandalyesini çekip kalktı ve başıyla Brandon'a dışarıyı işaret etti. Brandon kuytu köşesinden kalkıp Shane'in peşinden kapıya yürüdü. Uzansa yakalayabileceği kadar dibindeydi. Claire tam onu uyarmak için bağıracakken bunun bir akıl oyunu olduğunu farketti. Brandon onu korkutmak istiyordu, canını yakmak değil.

Shane kafasını çevirip ona baktı ve omuzlarını silkip kafeden çıktı. Brandon da çıkacakken Oliver kolunu uzatıp onu durdurdu. Brandon ona bir şeyler homurdanırken Shane arabadaydı, Eve de arabayı kaldırımdan çekmişti bile.

"Korkmamız gerekiyor mu?" diye sordu Eve. "Resmi terör alarmı çalmadan önce haberim olsun isterim."

"Hayır. Sorun yok." Shane'in sesi yorgun, biraz da tuhaf çıkmıştı. "Claire'in bedava geçiş hakkı var. Kimse peşinden gelmeyecek. Monica ve kuklaları dahil."

"Ama... ne? Neden?" dedi Claire. Belli ki Eve cevabı biliyordu. Sinirli ve mutsuz görünüyordu.

"Bir alışveriş yaptık," dedi Shane. "Vampirlerin tek derdi vardır."

"Gerizekalının tekisin!" diye tısladı Eve.

"Ben yapmam gerekeni yaptım! Michael'a soramadım çünkü o..." Shane söyleyeceklerini yutup sesindeki öfkeyi kontrol altına aldı. "O etrafta yoktu. Yine. Bir şey yapmam gerekiyordu. Claire şaka yapmıyordu. Onu öldürecekler, ya da canını öyle yakacaklar ki bunun bitmesini isteyecek. Buna izin veremem."

Claire bu cümlenin aslında, "*Bunun bir daha olmasına izin veremem,*" olduğunu düşündü. Dönüp ona bakmak istedi ama canı çok yanıyordu. Aynadan onunla göz göze gelmeye çalıştı.

"Shane, ne söz verdin?" diye sordu.

"Kaybetmekten çok çekinmeyeceğim bir şey."

"Shane!"

Ama Shane cevap vermedi. Eve birkaç kez dudaklarını açsa da bir şey demeden kapattı. Yolun geri kalanına sessizce devam ettiler. Eve arabayı kaldırıma çekip kapıyı açmak için eve koştu. Claire kapıyı açıp çıkmaya çalıştı ama Shane yine ondan önce davranıp çıkmasına yardım etti. Tanrım, çok güçlüydü. Kocaman, sıcak elleri vardı. Claire

ürperince hemen, "Üşüdün mü?" diye sordu. Ama hayır, ürpertinin nedeni soğuk değildi. Hiç değildi hem de.

"Shane, ne söz verdin?" deyip onun kolunu yakaladı Claire. Shane kolunu istese çekebilirdi ama çekmedi. Sadece ona baktı. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. O kadar yakınlardı ki Claire'in bedenindeki bütün sinirler çalkalanmış bir kutu kolanın kabarcıkları gibi vızıldıyordu. "Şey yapmadın... yani..."

"Aptalca bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorsun herhalde?" Shane onun eline baktı ve kendi eliyle ona dokundu. Bir saniye sonra elini yanmış gibi hızla geri çekti. "Evet. Aptalca şeyler yapmak konusunda iyiyimdir. Evde iki büyük beynin olması karışıklık yaratırdı." Claire bir şey söylemeye çalışınca Shane yıldırım gibi bir hızla onu eve götürdü. "Boynuna *bu damar satılık* tabelası asmak istemiyorsan yürü!"

Claire yürüdü. Ön kapı açıktı. Shane de arkasından gelip o merdivenleri çıkınca kapıyı kapattı.

Claire arkasından onun ayak seslerini duymasınca dönüp baktı. Shane kapının önünde dikilmiş yolu izliyordu.

Köşede, bir sokak lambasının altında bir vampir duruyordu. Brandon. Kollarını kavuşturmuş her gün yaptığı bir şeymiş gibi sokak lambasına dayanmıştı.

Onlara öpücük gönderip arkasını döndü.

Shane ona ortaparmağını gösterip Claire'i yukarı yolladı. "Sakın durayım deme!"

"Ama bedava geçiş hakkım olduğunu söylemiştin!"

"Yazılı bir garanti belgesi vermiyorlar!"

"*Ona ne söz verdin?*" diye bağırdı Claire.

Shane kapıyı çarpıp onu koridora çıkardı, tam o sırada Michael karşılarına çıktı. Çok sinirli görünüyordu.

"Ona cevap ver," dedi. "Ne halt yedin Shane?"

"Şimdi mi aklına geldi? Neredeydin? Seni aradım! Gelip seni aradım, lanet olası, odanın kilidini bile açtım!"

Michael'ın mavi gözleri Shane'den Claire'e geçti. "Yapacak işlerim vardı."

"Yani bugün yapacak işin çıktı. Neyse. Sen ortada olmadığın için konuşmayı ben yapmak zorunda kaldım. Yaptım da."

"Shane." Michael uzanıp onu kolundan yakaladı. "Bir cevabı hak ediyor bence. Hepimiz hak ediyoruz." Eve onun arkasında kollarını bağlayıp duvara yaslanmıştı.

Shane kısa bir kahkaha attı. "Kızlarla bana karşı birlik mi oluyorsun? Hadi ama dostum. Erkek gücüne ne oldu?"

"Eve, Brandon'la konuştuğunu söyledi."

Claire, Shane'in arkasından olanları izliyordu. "Evet, konuştum. Konuşmam gerekiyordu. Yani... *kızın sırtına asit attılar*, polisler hiç oralı olmadı bile. İşin kaynağına gitmem gerekiyordu. Bunu sen öğretmiştin."

"Brandon'la bir anlaşma yaptın," dedi Michael. Claire sesindeki korkunç titremeyi farketmişti. "Lanet olsun Shane. Böyle bir şey yapmadın, değil mi?"

Shane omuzlarını silkti. Michael'ın gözlerine bakmıyordu. "Dostum, olan oldu. Büyütme. Sadece iki kez. Beni kurutacak değil ya."

"Kahretsin!" Michael arkasını dönüp elini ahşap kapı çerçevesine vurdu. "Onu daha tanımıyorsun bile. Kendini böyle feda edemezsin!"

"Etmiyorum zaten!"

"O *Alyssa* değil!" diye bağırdı Michael. Claire'in hayatında duyduğu en yüksek ses tonuydu bu. Claire irkilip geri çekildi, Eve'in de aynı şeyi yaptığını gördü.

Shane kıpırdamadı. Yere çivilenmişti sanki. Başı önde öğlece dikildi.

Sonra başını kaldırıp Michael'ın öfkeli gözlerine baktı.

"Alyssa olmadığını biliyorum," dedi sakin, soğuk bir sesle. "Biraz geri çekilmen lazım Michael. O zamanlar tanıdığın o mahvolmuş çocuk değilim. Ne yaptığımı biliyorum, sen de benim babam değilsin."

"Burada sana en yakın kişi benim!" Michael artık bağırmıyordu ama sesindeki öfkeden bir şey eksilmemişti. "Ve kahramanı oynamaya izin vermiyorum. Bu kez değil."

"Bana arka çıksaydın buna mecbur kalmazdım."

Shane bu kez onu geçip merdivenleri çıktı ve odasının kapısını çarparak kapattı. Michael durup onun arkasından baktı. Claire bir adım atmıştı ki, Michael'ın bakışlarını görünce olduğu yerde kaldı. Onun kendisine daha da çok kızmasından korkuyordu. Sonuçta bunlar onun hatasıydı...

"Gel, otur," dedi Michael. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Yemeyeceğim..."

"Evet, yiyeceksin. Otur. Eve gerekiyorsa onu zorla oturt." Michael Claire'in elini tutup bir süre sıktı, sonra da onu kanepeye oturttu. Claire kendini bırakıp alnını ellerinin arasına aldı. *Tanrım, ne berbat bir gün. Oysa sabah öyle... Shane... ama...*

"Shane'in ne yaptığını anladın, değil mi?" dedi Eve. "Yani anlaşmayı nasıl yaptığını?"

"Hayır." Claire kendini berbat hissediyordu, yemek yemeye de hiç hali yoktu. Ama Michael şu an itiraz kabul edecek durumda değildi. "Ne olup bittiği konusunda bir fikrim yok."

"Shane seni rahat bırakmasına karşılık Brandon'a iki kez teklif etmiş."

"Ne teklif etmiş?" Claire şaşkınlıkla başını kaldırdı. Shane eşcinsel miydi? Bu ihtimal aklına bile gelmemişti.

"Yani işte, iki ısırık." Eve sivri dişleri varmış gibi yaptı. "Yani anlaşmaya göre Brandon onu iki kez ısırabilecek. Onu öldüremez. Gıda için değil, zevk için. Ve güç." Eve pli-li eteğini düzeltip kısa, siyah tırnaklarına bakıp kaşlarını çattı. "Michael kızmakta haklı. Birini öldürmemek ona zarar vermemek anlamına gelmiyor. Brandon da anlaşma yapma konusunda çok deneyimli. Shane değil ama."

Bir şekilde bunu biliyordu; Shane'in davranışından, Brandon'ın onları izleyişinden, Michael'ın bu kadar kızmasından. Shane, Brandon'a geri çekilmesini söylememişti. Onun için kendi hayatını teklif etmişti, ya da en azından hayatını riske atıyordu.

Claire korkudan aklını kaçırmak üzereydi. "Ama ya ısırılınca... o... şey olmayacak mı?"

"Vampir mi?" Eve başını salladı. "Öyle olmuyor, yoksa şimdiye kadar Morganville Zombiler başkentine dönerdi. Hayatım boyunca kimsenin bir ısırıkla vampire dönüştüğünü ne gördüm ne de duydum. Kan emiciler çok yaşlı. Gerçi Shane sivri dişleriyle bayağı yakışıklı olurdu..." Eteğinin plileriyle oynadı. "Çok aptalca. Neden ben değilim ki? Şey... tam olarak istiyor sayılmam -yani artık- ama erkekler için daha kötü."

"Daha mı kötü? Neden?"

Eve omuzlarını silkti, ama Claire onun soruyu geçiştirdiğini farketti. "Shane, kesinlikle bunun altından kalkamaya-

cak. Erkekler mısır sevmese bile kasesindeki son mısırı asla başka birine kaptırmaz. Shane de tam bir kontrol manyağı. Ve... onun için korkuyorum," dedi usulca.

Michael içeri girince Eve kalkıp bir şeylerle oyalanıyormuş gibi yaptı. Az sonra da dışarı çıkması için bir uyarı aldı. Claire'in duymadığı bir şeyleri bahane ederek odasına çıktı.

Michael Claire'e bir kase uzattı. "Meksika fasulyesi. Kusura bakma. Başka bir şey yoktu."

Claire başını sallayıp bir kaşık aldı. Fasulye diline değdiği anda karnının ne kadar aç olduğunu farketti. Neredeyse çiğnemeden yutup ne yaptığını anlayamadan kaşıkları arka arkaya ağzına tıkıştırdı. Shane'in kesin Meksika fasulyesi işine girmesi gerekiyordu.

Michael deri koltuğun soluna oturup gitarını aldı. Shane'le arasında hiçbir şey geçmemiş gibi sakince çalmaya başladı. Claire arada sırada ona bakıp yemeğine devam etti. "Kızmadın değil mi?" diye mırıldandı.

"Neden kızayım?" Kıvırcık, sarı saçlarını gitardan kaldırmadı. "Birisi otoyolda sana hareket çekerse kızarsın. Ben korktum. Bu konuda ne yapabileceğimi düşünüyorum."

Claire bir-iki saniye çiğnemeyi kesti ve yediklerini çiğnemeden yutmanın pek iyi bir şey olmadığına karar verdi.

"Shane çok dikbaşlı," dedi Michael. "İyi biri ama düşünmüyor. Burada kalmana izin verirken onu da düşünmeliydim."

Claire yutkundu. Ağzındaki yemek birden ekşidi. Kaşığını kenara bıraktı. "Benim yüzümden."

Michael'ın parmakları gitarın tellerindeydi. "Kızkardeşini biliyorsun, değil mi?"

Alyssa. Michael'ın söylediği, Shane'i inciten isim. "Ölmüş."

"Shane karmaşık bir çocuk değil. Birini önemsiyorsa onlar için savaşır. Basit. Lyssa... Lyssa tatlı bir çocuktu. Shane de bütün ağabeylik görevlerini yapıyordu. Onun için canını bile verirdi." Michael başını salladı. "Neredeyse veriyordu da. Neyse, yaşasaydı senin yaşında olacaktı. Şimdi de sen geldin, Shane'i yakalamaya çalışırken onu öldüren pislikler sana zarar veriyor. O yüzden bunu tekrar yaşamamak için her şeyi, ama her şeyi yapabilir. Sen Lyssa olmayabilirsin, ama seni seviyor, dahası Monica Morrell'den nefret ediyor. Gerçi..." Michael devamını getiremedi. Birkaç saniye boşluğa bakıp devam etti. "Bu şehirde vampirlerle anlaşma yapmak seni dışarıda canlı tutar, ama içini yer bitirir. Bunun tanıdıklarıma olduğunu gördüm. Eve'in ailesine. Kızkardeşlerine. Shane bunu yaşarsa ölür."

Claire ayağa kalktı. "Bunu yaşamayacak," dedi. "Ona izin vermiyorum."

"Onu nasıl durduracaksın? Beni dinlemesine rağmen –yani çoğu zaman– ben bile onu durduramıyorum."

"Bak, Eve dedi ki... Eve dedi ki bu şehrin sahibi vampirlermiş. Bu doğru mu? Gerçekten mi?"

"Evet. Burası var olduğundan beri onlar burada. Burada yaşıyorsan onlarla birlikte yaşamayı öğrenirsin. Öğrenemezsen de gidersin."

"Ama ortalıkta dolaşıp insanları ısırmıyorlar."

"Bu çok kabalık olurdu. Buna gerek yok. Şehirdeki herkes –burada ikamet edenler yani– vergi ödüyor. Kan vergisi. Ayda iki ünite, hastaneye."

Claire bakakaldı. "Ama benden istemediler!"

"Üniversitedeki çocuklar vermiyor. Onların vergisi başka bir şekilde alınıyor." Michael çok üzüntülü görünüyordu. Claire duyacaklarının tüylerini diken diken edeceğine emin oldu. "Vampirlerin okulla bir anlaşması var. Her sene üst sınıfların yüzde ikisini alıyorlar. Aslında daha fazlaydı ama endişelendiler galiba. Medyada birkaç haber çıktı. Televizyonda güzel bir üniversiteli kızın kaybolması kadar dikkat çekici başka bir haber yoktur. Claire, ne düşünüyorsun?"

Claire derin bir nefes aldı. "Vampirler bütün bunları planladıysa, o zaman ortada bir yapı var demektir. Öyle değil mi? Ortada dolaşıp kendi şovlarını yapıyor olamazlar. Başta biri olmalı."

"Doğru. Brandon'ın bir patronu var. Ve büyük ihtimalle onun da bir patronu vardır."

"O zaman tek yapmamız gereken onun patronuyla bir anlaşma yapmak," dedi Claire. "Shane'in ısırılması dışında bir anlaşma."

"Tek yapmamız gereken mi?"

"İstedikleri bir şey olmalı. Sahip olduklarının dışında bir şey. Bunu ne olduğunu bulmalıyız."

Merdivenlerde bir çıtırdı oldu. Michael'la Claire arkalarına dönünce Eve'i gördüler.

"Geldiğini duymadım," dedi Michael. Eve omuzlarını silkip merdivenlerden indi. Ayakkabıları çıkarmıştı. Siyah beyaz çoraplarının burunlarında bile kurukafa resmi vardı.

"Ben ne istediklerini biliyorum," dedi. "Ama bulabileceğimiz bir şey değil."

Michael uzunca bir süre ona baktı. Eve bakışlarını kaçırmadı, ona doğru geldi. Claire birden kendini fazla özel bir şeyin ortasında buldu. Belki Michael'ın ona bakışı, belki de Eve'in ona gülümsemesi yüzünden Claire huzursuz olup sehpanın üzerindeki kitapları incelemeye başladı.

"Buna bulaşmanı istemiyorum," dedi Michael ona. Claire göz ucuyla bakınca Michael'ın Eve'in elini tuttuğunu gördü.

"Shane bulaştı. Claire bulaştı. Hey, sen bile bulaştın." Eve omuzlarını silkti. "Dışlanmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Ayrıca bunu Brandon'a ödetmenin bir yolu varsa kesinlikle ben de varım. O herif gözünün ortasına sağlam bir yumruğu hak ediyor."

Hala el ele tutuşuyorlardı. Claire boğazını temizleyince Michael onun elini bıraktı. "Neymiş? İstedikleri ne?"

Eve sırıttı. "Ah! Buna bayılacaksın. Bir kitap istiyorlar. Ve bunu senden daha iyi becerebilecek birini düşünemiyorum kitap kurdu."

Morganville'de Claire'in hiç farketmediği bir sürü kural vardı. Kan bağışı mesela. Claire Michael'ın bağıştan nasıl yakasını kurtardığını merak ediyordu. Kan veriyor olamazdı, değil mi? Yani evden çıkamadığına göre?

Yere bağdaş kurup kucağına koyduğu defterde temiz bir sayfa açtı ve bir başlık attı. VAMPİRLERİN AVANTAJLARI. Başlığın altına, KAN BAĞIŞI, KORUMA, İYİLİKLER, ANLAŞMALAR, yazdı.

"Sokağa çıkma yasağını da yaz," dedi Eve.

"Sokağa çıkma yasağı mı var?"

"Evet, tabii ki. Okul dışında. Öğrencilerin gece dolaşmalarına bir şey demiyorlar, çünkü bilirsin..." Eve sivri dişlerle birinin boynunu dişliyormuş gibi yaptı. Claire yutkunup başını salladı. "Ama yerliler için? Evet, var."

"Bu onlar için nasıl bir avantaj oluyor?"

"Kimi ısırmak güvenli, kimi değil, düşünmek zorunda kalmıyorlar. Etrafta dolanıyorsan yemeksin anlamına geliyor."

Claire SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI yazdı. Sonra da sayfayı çevirip VAMPİRLERİN DEZAVANTAJLARI yazdı.

"Nelerden korkarlar?"

"Avantajların bittiğini sanmıyorum," dedi Michael. Yere iki kızın yanına –Eve'e daha yakın– oturdu. "Daha bir sürü şeyi yazmadınız."

"Bırak kız kendini biraz iyi hissetsin," dedi Eve. "O kadar da korkunç değil. Gündüzleri sevmiyorlar mesela..."

Claire yazdı.

"Ve sarımsak... gümüş, ıı... kutsal su..."

"Buna emin misin?" dedi Michael. "Öyleymiş gibi davrandıklarını düşünmüşümdür hep."

"Neden öyle yapsınlar ki?"

Claire başını kaldırmadan cevap verdi. "Çünkü böylece onlara esas zarar veren şeyi gizleyebiliyorlar. Yine de yazıyorum ama doğru olmayabilir."

"Ateş doğru," dedi Michael. "Ben küçükken bir vampirin öldüğünü gördüm. İntikam olaylarından biriydi."

Eve derin bir nefes aldı. "Evet. Bende duymuştum galiba. Tom Sullivan."

Claire'in gözleri kocaman oldu. "Vampirin adı..."

"Hayır öldürdüğü adam. Tommy Sullivan. Ayyaşın tekiydi, ki buralarda çok anormal bir şey değil. Bir kızı vardı, öldü. O da vampirleri suçladı. Bir tanesinin üzerine gaz döküp bir restoranın orta yerinde yaktı."

"Bunu gördün mü?" dedi Claire. "Kaç yaşındaydın?"

"Morganville'de çabuk büyüyorsun. Daha önemlisi ertesi gün mahkeme vardı. Tommy'nin fazla şansı yoktu tabii. Sabah olmadan öldü. Ama... havai fişekler. Sakın yakalanma."

Claire ATEŞ yazdı. "Peki ya kazıklar?"

"Brandon'ı gördün," dedi Eve. "Kalbine kazık saplayacak kadar yaklaşmak ister misin ona? Evet, ben de istemem."

"Ama işe yarıyor mu?"

"Sanırım. Vampirler bahçede bile tahta çit kullanmamızdan hoşlanmazlar. Odun alırken bir form doldurman gerekiyor."

Claire bunu da yazdı. "Haçlar?"

"Kesinlikle."

"Neden?"

"Kötü, ruhsuz, kan emici yaratıklar oldukları için mi?"

"Altıncı sınıftaki beden eğitimi öğretmenim de öyleydi, ama haçlardan korkmuyordu."

"Çok komik," dedi Eve, kinaye yaparak. "Çünkü hiç kilise yok, ayrıca benim bildiğim kadarıyla kendin yapmazsan bir yerde haç da bulamıyorsun. Bu adamlar büyürken --onların büyüdüğünü düşünmek komik değil mi– din sadece pazar günleri yaptığın bir şey değildi. Her dakika, her gün, senin *olduğun* bir şeydi. Tanrı küçücük bir şeyde bile kötünün cezasını veriyordu."

"Yapma," dedi Michael. "Tanrı buralara pek uğramıyor."

"Koca Adam'a darılma Michael, kendi isteğiyle uğramıyor," dedi Eve. "Kaç gece yatağımda *Tanrım, ne olur bütün kötülerin canını al* diye yalvardım biliyor musun? Evet, işe yarıyor." Michael bir şey söylemek için ağzını açtı. "Lütfen Tanrı'nın beni sevdiğini söyleme. Tanrı beni sevseydi kucağıma Austin'e giden bir otobüs bileti atardı, ben de buradan sonsuza kadar kurtulurdum."

Eve'in sesi sinirli geliyordu. Claire kimseyle göz göze gelmeden kalemini kağıda vurdu.

"İnsanların gitmesine nasıl engel oluyorlar?" diye sordu.

"Olmuyorlar. Bazı insanlar gidiyor. Yani, Shane gitmişti," dedi Michael. "Bence aradığın soru, 'insanların konuşmasına nasıl engel oluyorlar' olacak. İşin tuhaf yanı da bu zaten."

"Hangisi?" diye mırıldandı Claire. Eve güldü.

"Ben şehirden çıkmadığım için bilmiyorum, ama Shane dedi ki Morganville'in on kilometre dışına çıkınca korkunç bir baş ağrısı tutuyormuş ve her şeyi unutmaya başlıyormuşsun. Önce şehrin adını, sonra da oraya nasıl gidileceğini hatırlayamıyormuşsun, sonra da şehirde vampirler olduğunu. Ya da kuralları. Senin için artık var olmuyormuş. Şehre dönünce her şey geri geliyor. Ama dışarıdayken koşturup herkese Morganville'i anlatamıyorsun, çünkü hiçbir şey hatırlamıyorsun."

"Söylentiler duydum," dedi Eve. "Bazı insanlar hatırlamaya başlıyormuş, ama onları..." eliyle boğaz kesme hareketi yaptı. "Suikast timi."

Claire böyle bir hafıza kaybına neden olabilecek şeyleri düşündü. Belki ilaç veriyorlardır. Ya da... bir tür bölgesel enerji alanı falan olabilir miydi? Ya da... tamam, hiçbir fikri yoktu. Ama büyü gibi bir şeye benziyordu, büyü de Claire'in sinirlerini bozuyordu. Vampirlerin de büyüyle alakalı bir şey olduğunu sanıyordu, ama buna alışınca... bu onu daha da geriyordu. Büyü diye bir şey yoktu. Olmamalıydı. Bu sadece... yanlıştı. Onun bütün bilimsel eğitimiyle alay ediyordu.

"Ee? Nerede kalmıştık?" dedi Michael. Mantıklı bir soruydu.

Claire başka bir sayfa çevirip GERİYE DOĞRU HAFIZA KAYBI. AYRILMA yazıp, "Emin değilim," dedi. "Bir plan yapacaksak doğru bir yaklaşımımızın olduğunu bilmek için temelde mümkün olduğunca çok şey bilmemiz lazım. Bu nedenle konuşmaya devam edin. Başka?"

Bu şekilde saatlerce sürdü. Büyükbaba saati dokuzun, onun, on birin, gelişini ve gidişinin haber verdi sırayla. Neredeyse geceyarısı olmuştu ve Claire defterin çoğunu doldurmuştu. Michael'la Eve'e bakıp başka bir şey var mı sorununa olumsuz cevap alınca, "Tamam o zaman," dedi. "Kitabı anlat."

"Çok bir şey bilmiyorum," dedi Eve. "On yıl kadar önce onu aradıklarına dair bir yazı yayınlamışlardı. Bütün şehirde insanları kütüphanelere, kitapçılara, onun saklı olabileceği bütün yerlere gönderdiklerini duymuştum. Ama işin tuhaf kısmı vampirler bu kitabı okuyamıyor."

"Başka bir dilde mi yani?"

Michael kaşlarını kaldırdı. "O kadar basit olduğunu sanmıyorum. Bu adilerin hepsi en az birkaç dil konuşmak zorunda."

"Ölü dilleri," dedi Eve. İkisi de ona bakınca Eve sırıttı. "Ne? Hadi ama! Komikti!"

"Belki insanların şehir dışına çıkınca burayı hatırlayamamalarının nedeniyle vampirlerin kitabı okuyamamasının nedeni aynıdır," dedi Claire usulca. "Bir şey buna izin vermiyor."

"Fena bir atlayış değildi, ama Rus hakem sana artistik puanlarda dokuz nokta beş verdi, yani idare eder," dedi Eve. "Esas önemli olan kitabın nasıl göründüğünü biliyoruz."

"Nasıl?" Claire kalemi kağıdın üstüne koydu.

"Kahverengi deri kaplı bir kitap. Önünde bir sembol var."

"Nasıl bir şey? Çünkü kahverengi deri ciltli kitaplar seçenekleri pek daraltmıyor."

Eve dar, siyah file üstünün kollarını sıvayıp kolunu uzattı. Burada, .mavi mürekkeple çizilmiş dövmesinde Omega'ya benzer bir sembol vardı. Tek farkı ortasında fazladan çizgileri olmasıydı. Basit ama Claire'in daha önce gördüğünü hatırlamadığı bir şey. "Onu uzun zamanadır arıyorlar. Ne aradığımızı hatırlayalım diye koruma altındaki ailelerde yetişen herkese bu dövmelerden yaptılar."

Claire birkaç saniye düşündü. Eve'e dövme yapıldığından kaç yaşında olduğunu sormak istediyse de cesaret edemedi. Sembolü deftere çizdi. "Ve kimse bulmadı. Burada olduğundan emin misin?"

"Öyle düşünüyorlar. Ama bahse girerim bütün dünyada bunu aratıyorlardır. Onlar için çok önemli görünüyor."

"Neden olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Kimse bilmiyor," dedi Michael. "Ben de sorarak büyüdüm, inan bana. Kimsenin bir fikri yok. Vampirlerin bile."

"Böyle canla başla aradıkları şeyin sebebini nasıl bilmezler?"

"Kimse bilmiyor demiyorum. Ama vampirlerin de rütbeleri vardır, benim şimdiye kadar gördüklerim pek de yetkili değildi. O nedenle bulamayız, bence kendimizi boşuna yormayalım."

"Bildiğimiz iyi oldu." Claire kitabın sembolünün yanına İÇERİĞİ BİLİNMİYOR ve DEĞERLİ!!!! Yazdı. Altına da üç

çizgi çekti. "Öyleyse bu kitabı bulursak buna karşı Monica'nın yakamdan düşmesi ve Shane'in anlaşmasının da geçersiz sayılması için bir anlaşma yapabiliriz."

Michael'la Eve birbirine baktı. "Vampirlerin bu kitabı bulmak için Morganville'in altını üstüne getirdikleri kısmını kaçırdın mı?" diye sordu Eve.

Claire içini çekip bir sayfayı çevirdi ve yazdığı notu işaret etti. Eve'le Michael notu okudu.

VAMPİRLER BUNU OKUYAMAZ.

İkisi de bir şey anlamamış gibiydi.

"Kütüphanede biraz zaman geçirmem gerekecek," dedi Claire. "Ayrıca bazı şeylere ihtiyacımız olacak."

"Ne yapmak için?" Eve hala ne olup bittiğini anlamamıştı, ama Michael biliyordu.

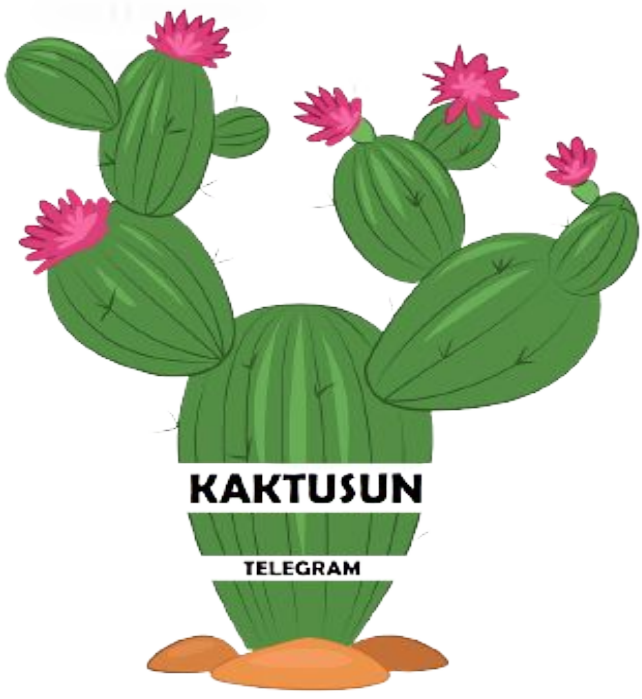
"Kitabın sahtesini mi yapacağız?" dedi Michael. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun? Ya hile yaptığımızı anlarlarsa ne olacak?"

"Kötü fikir," dedi Eve. "Çok kötü fikir gerçekten."

"Arkadaşlar," dedi Claire sabırla. "Yeterince dikkatli olursak böyle bir şey yapacak kadar zeki olduğumuzdan asla şüphelenmezler. Yeterince cesur demiyorum bile. Bu nedenle onlara sahte bir kitap götüreceğiz, bu herkesin elindekinden bir fazla değil mi? Kızabilirler ama bunu yapan başkalarına kızacaklar. Biz sadece onu bulmuş olacağız."

Michael da Eve de Claire'i daha önce hiç görmemiş gibi bakıyorlardı. Michael başını sallayıp, "Kötü fikir," dedi.

Belki de öyleydi, ama Claire yine de bunu deneyecekti.

10

Claire uyuyamayacak kadar yorgundu ve sırtı da çok ağrıyordu. Başlamak için bir gece daha bekleme düşüncesine bile dayanamıyordu. Brandon intikam almak için bekleyecek birine benzemiyordu. Shane de anlaşmadaki payından vazgeçecek biri değildi.

Isırılmak isteyecek kadar aptalsa kendisi bilir, ama beni bahane olarak kullanmasın.

Shane bütün gece odasından çıkmamıştı. Claire dikkatlice odasını dinlediğinde bile bir şey duymadı. Eve kulaklık takmış gibi yapıp görünmez bir müziğin sesini açmıştı. Claire onu anlayabiliyordu, kendisi de saatlerini dünyadan kaçmak için kulak zarlarını patlatmaya çalışarak geçirmişti.

Eve ona laptopunu ödünç verdi – üzerinde tehlike sembolü olan, kocaman, hantal bir şeydi. Claire bilgisayarı fişe takınca, masaüstü grafiğinin bir Azrail karikatürü olduğunu gördü. Azrailin elinde orak yerine üzerinde MORGANVILLE yazan bir yol tabelası vardı ve yazının altında da aşağı doğru bir ok çıkıyordu.

Claire birkaç klasörü açtı, kendini suçlu hissetse de merakına engel olamamıştı. Klasörlerin içinde şiirler vardı. Eve ölümü seviyordu – en azından onunla ilgili bir şeyler yazmayı. Hepsi öfke, kan, ayışığındaki mermerlerle dolu gösterişli romantik şeylerdi. Claire tarihleri farketti. Son şiir üç yıl önce yazılmıştı. Eve o zaman on beş yaşındaydı. O zamanlar vampirler konusunda gözü dönmüştü ama bir şey değişmişti. Son üç yılda hiç şiir yoktu.

Eve açık kapıdan içeri girip, "Çalışma nasıl gidiyor?" diye sordu. Claire suçlulukla irkildi ve yolunda anlamında başparmağını kaldırarak internet bağlantısını açtı. "Illinois'deki kuzenimi aradım. PayPal hesabını kullanmamıza izin verecek, ama nakit parayı ona yarın göndermem lazım. Hesap şurada." Ona bir kağıt uzattı. "Bizim yüzümüzden ölmeyecek, değil mi?"

"Hayır. Her şeyi tek bir yerden almayacağım. Bir sürü insan deri gibi malzemeler alır. Kağıda gelince de... bu kitabın ne kadar eski olması gerekiyor."

"Bayağı eski."

"Parşömen üzerine miydi?"

"O ne? Kağıt mı?"

"Parşömen, kitaplarda kullandıkları en eski kağıt türü," dedi Claire. "Koyun derisinden."

"Ha, anladım. Bayağı eski."

Parşömen zor olacaktı. Bulabilirdiniz ama peşine düşmesi kolaydı. Ama etrafta böyle şeyler bulamıyorsan o kadar aşırı dikkatli davranmak da bir işe yaramazdı. Bu araştırmayı başka birine daha yaptırmalıydı. İzi sürülünce ipin ucunda 'Cam Ev'in çıkmaması için bir şeyler düşünmeliydi. Yoksa çok tehlikeli olurdu.

Claire işine döndü. Eve'in çıkıp kapıyı arkasından kapattığını farketmedi bile.

Claire üç gün boyunca çalıştı. Dolu dolu üç gün. Eve yukarı çorba, ekmek, sandviç gibi şeyler çıkardı, Shane ara sıra uğrayıp ona deli olduğunu, işine burnunu sokmamasını söyledi. Claire umursamadı. Kendini tamamen bir şeye kaptırınca gözü başka bir şeyi görmezdi. Söylenenleri duyup, cevap verirdi, ama asla dinlemezdi. Ailesi gibi Shane de sonunda pes edip yolundan çekildi.

Michael onu görmeye geldi. Claire onu daha önce salon ve kendi odası dışında bir yerde görmemişti. Bu nedenle,

bu değişiklik onu bir süre için işinden alıkoyabildi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Michael.

"Görevimiz Shane'i kurtarmak mı? Evet, iyi gidiyor. Çok çalışmam gerek. İz bırakmamak için. Merak etme. Vampirler sinirlense bile bizim bir şey yaptığımızı kanıtlayamayacaklar. Sadece aradıkları şeyi bulduğumuzu düşünecekler."

Michael hoşnut ama endişeli görünüyordu. Hem de çok endişeli. Claire bu şekilde eve hapsolduğu için elinden başka bir şey gelmiyor diye düşündü. İçeride onları üzebilecek her şey için savaşırken dışarıdakiler için sadece endişelenebiliyordu. Berbat bir şey olmalıydı.

"Hey, Eve bugün işe kaçta gidiyor?" diye sordu Claire.

"Dörtte."

"Ama..."

"Gece vardiyası. Biliyorum. Ama güvende olduğunu sanıyorum. Hiçbir vampir o arabanın önüne atlayacak kadar aptal değildir. Kamyon ezmişten beter olur. Bana söz verdi, Oliver onu arabaya kadar geçirecek. Shane de kapıda karşılayacak."

Claire başını salladı. "Ben de onunla gidiyorum."

"Kafeye mi? Neden?"

"Çünkü orası belirsiz bir yer. Yani, oradaki her öğrencinin bir dizüstü bilgisayarı var. Kafenin de bedava kablosuz

ağ bağlantısı. Dikkatli olursam kimin bir kitap nasıl kopyalanır diye araştırdığını öğrenemezler."

Michael çaresizce ona baktı. Ona bu ifade bile yakışıyordu. Tanrım. Claire hala farkediyordu. Gerçekten bunu yapmaktan vazgeçmeliydi. Ama elinden ne gelirdi ki. On altı yaşındaydı ve daha kimseyle öpüşmemişti...

"Eve'in gece orada olması zaten hoşuma gitmiyor. Sen de kesinlikle gitmiyorsun."

"Ama ben burada yaparsam herkes tehlikeye girer. Eve dahil."

Michael gözlerini devirdi. "Ne yani, hayatını riske atıp oraya gitmene ve kafede Brandon'la oturup, orası daha güvenliymiş gibi davranmana izin mi vereyim? Claire, orası kesinlikle daha güvenli değil."

"Vampirler en çok istedikleri şey konusunda onları kasıtlı olarak kandırdığımızı öğrenirlerse, bu evdekilerin başına geleceklere oranla çok daha güvende orası. Oyun oynamıyoruz, değil mi? Yani, istiyorsan bunu burada kesebilirim, ama Shane'in anlaşmasına karşı önerebileceğimiz hiçbir şey yok elimizde. Yeterince büyük bir şey yok yani. Ben Brandon'a... biliyorsun işte... izin verirdim, ama..."

Michael, "Cesedimi çiğnemeden..." derken durdu ve gülmeye başladı. "Cesedimi çiğnemeden olmaz diyecektim ama..."

Claire irkildi.

"Hayır," dedi Michael.

"Sen benim babam değilsin," deyince birden... hatırladı Claire.

Hastanede, uyuşturulduğunda, Shane ailene haber verdiler demişti. Ayrıca annenle babanın ödü koptu sözlerini çok net hatırlıyordu Claire.

Lanet olsun!

"Baba," dedi yüksek sesle. "Ah! Hayır... ıı, telefonu kullanabilir miyim?"

"Aileni mi arayacaksın? Tabii. Şehirlerarası..."

"Evet, biliyorum ödeyeceğim. Teşekkürler."

Claire kablosuz telefonu alıp evin numarasını çevirdi. Beş kere çaldıktan sonra telesekretere bağlandı. *Merhaba, Les ve Katharine Danvers'la kızları Claire'i aradınız. Lütfen mesaj bırakın!* Annesinin canlı, resmi sesiydi bu. Bip sesi duyulunca Claire aniden panikledi. Belki de sadece alışverişe çıkmışlardır. Yoksa...

"Alo, anne, baba... Merhaba, ben Claire. Nasılsınız demek için aramıştım. Galiba daha önce aramam gerekirdi. Şu laboratuvar kazası... Aslında hiç de önemli bir şey değildi. Sakın endişelenmeyin, her şey yolunda. Gerçekten."

Kapıya yaslanan Michael yüzünü şekilden şekle sokarak onu güldürmeye çalışıyordu. Bu daha çok Shane'e göre bir işti aslında. Claire ona dil çıkardı.

"Yalnızca... bunları bilmenizi istedim. Sizi seviyorum. Hoşça kalın."

Kapattı. "Gelip seni götürmelerini istemelisin," dedi Michael.

"Sizi bu kargaşanın ortasında mı bırakayım? Benim yüzümden bu işe bulaştın. Shane de öyle. Monica artık onun döndüğünü de biliyor..."

"Ah, inan bana, başımızdaki dertleri küçümsemiyorum ama gidebilirsin. Gitmelisin de. Shane'i de gitmesi için ikna etmeye çalışacağım. Eve... O gitmez. Ama gitmeli."

"Ama..." *O zaman yalnız kalırsın,* diye düşündü Claire. *Yapayalnız.* Michael için gitmek söz konusu bile olamazdı.

Michael pencereden dışarı baktı. Şafak sökmek üzereydi. "Zamanım doldu," dedi. "Bu gece Eve'le gitmeyeceğine dair söz ver bana."

"Verememem."

"Claire."

"Verememem," dedi. "Özür dilerim."

İstemesine rağmen bunu tartışacak vakti yoktu Michael'ın. Odasına girip kapıyı kapattı. Claire bir an onun yerinde olduğunu düşündü. Bununla nasıl başa çıkacağını hiç bilemezdi. Nasıl acı çektiği belliydi. Ama en kötüsü, hayatta olsa, Shane'i durdurabileceğini bilmekti herhalde.

Bana arka çıksaydın buna mecbur kalmazdım, diye bağırmıştı Shane. Bu, Michael için ölmekten beter olmalıydı.

Claire çalışmaya devam etti. Gözleri yanıyor, kasları sızlıyordu ama sonunda sadece kendini değil, başkalarını korumak için de bir şeyler yaptığı için mutluydu.

Bir de işe yarasaydı.

Tuhaftı ama yarayacağını biliyordu.

Gerçek bir ucube olduğundan şüphesi kalmamıştı.

Claire üç buçukta acı içinde uyanıp temiz bir tişört ve yıkansa iyi olacak bir kot pantolon giydi. Bir gün daha, dedi içinden. Saçları biraz da olsa şekle girsin diye kafasını musluğun altına sokmak zorunda kaldı.

Laptopu çantaya koyup alt kata koşunca Eve'in kapıya gittiğini duydu.

"Bekle!" diye bağırdı ama kapı kapandı. "Of..."

Eve kilidi çeviremeden Claire kapıyı açmayı başardı. Eve suçlu suçlu bakıyordu. "Beni bırakacaktın," dedi Claire. "Gelmek istiyorum demiştim sana!"

"Evet ama... gelmemelisin."

"Michael dün gece seninle konuştu, değil mi?"

"Evet, yatmadan önce biraz konuştuk."

"Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Yardım etmeye çalışıyorum!"

"Anlıyorum," dedi Eve. "Olmaz deyip. gitsem ne yapacaksın?"

"Yürürüm."

"Ben de ondan korkuyordum." Eve omuz silkti. "Arabaya bin."

Common Grounds sohbet eden, kitap okuyan, çay, mocha ve latte içen öğrencilerle doluydu. Bazılarının da laptoplarıyla çalıştığını görünce Claire çok sevindi. Bir çay sipariş edip çalışmaya uygun bir yer aramaya başladı. Sırtını duvara verebileceği bir yer.

Çayını bizzat Oliver getirdi. Claire tarayıcısının penceresini hemen küçülttü. Sahtecilik teknikleriyle ilgili araştırma yapıyordu. Oliver'ı sevmediğinden değil, ama vampirlere söz geçirebilen birine o kadar da güvenemezdi.

"Merhaba, Claire," dedi Oliver. "Oturabilir miyim?"

"Elbette," dedi şaşırarak. Biraz da huzursuz olmuştu. Babası olacak yaşta bir hippiydi o. Gerçi kendisi de paspalın teki olduğu için, o kısmı pek umursamıyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Bugün yoğun," dedi otururken. "Seninle Eve'le ilgili konuşmak istiyordum."

"Peki," dedi Claire yavaşça.

"Onun adına endişeliyim," dedi Oliver. Dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. Claire hemen laptopun kapağını kapattı. "Eve'in aklı başka yerde ve bu çok tehlikeli. Nedenini anladığını sanıyorum."

"Şey..."

"Shane mi? Evet. Bence de öyle. Başını çok derde soktu ama pırıl pırıl bir kalbi var."

Claire'in kalbi hızla atıyordu. Otorite sahibi insanlarla konuşmayı gerçekten hiç sevmiyordu. Michael başkaydı, ağabey gibiydi o. Ama Oliver...

"Yardımım dokunabilir," dedi Oliver. "Elimde değiş tokuş edecek bir şey olsa... Ama Brandon senin ya da Shane'in verebileceği ne ister ki? Bariz olan şey dışında tabii." Oliver parmağının ucuyla dudaklarına vurdu. "Sen çok akıllı bir kızsın, Claire. Eve hep öyle söylüyor. Morganville'in akıllı kızlara ihtiyacı var. Birlikte Brandon'ı atlatıp başkalarıyla bir anlaşma yapmayı başarabiliriz."

Onlar da bunu konuşmuşlardı zaten, Oliver kısmı hariç tabii. "Kiminle?" diye sordu. Mantıklı bir soruydu bu. Oliver gülümseyerek keskin bakışlarını ona dikti.

"Claire. Sana söyleyeceğimi mi umuyorsun gerçekten? Burasıyla ilgili ne kadar şey bilirsen, o kadar tehlikedesin demektir. Burada kendi huzurlu dünyamı yaratabildim, çünkü ne yapıp ne yapmayacağımı çok iyi biliyorum. Ama sen... Yapacağın ilk hatanın son hatan olabileceğinden korkuyorum."

Claire yutkunamayınca hemen çayından bir yudum aldı.

"Ama ben zaten..."

"Yapma," dedi Oliver. Şimdi sesi o kadar da kibar değildi. "Yoksa Brandon'ın her an ortaya çıkabileceğini bile bile buraya neden gelesin? Shane'i kurtarmak için onunla anlaşma yapmak istiyorsun. Bu kadarı kesin."

Gelme sebebi bu değildi aslında, ama yine de suçluymuş gibi görünmeye çalıştı. İşe yaramıştı herhalde, çünkü Oliver rahatlamış gibi arkasına yaslandı.

"Akıllısın," dedi. "Shane de öyle. Ama bunun ters tepmesine izin vermeyin. Bırakın yardım edeyim."

Sesinden rahatladığının anlaşılmasından korkarak başını sallamakla yetindi.

"Anlaştık o zaman," dedi Oliver. "Brandon'la ve birkaç kişiyle daha konuşup sorunu halletmek için ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler," dedi Claire zayıf bir sesle. Oliver kalktı ve eski günlerden kopamamış, zavallı bir hippi gibi uzaklaştı.

Claire yetişkinlere güvenemezdi. Morganville'de olmazdı bu.

Laptopunu açıp tarayıcısını büyüttü ve çalışmaya döndü.

Kafasını kaldırdığında hava kararmıştı. Eve barda birileriyle konuşup Gotik bir kız ne kadar neşeli olabilirse o kadar neşeli görünüyordu.

Brandon gelip en kuytu masaya oturunca Eve sessizleşti. Oliver ona içecek bir şey getirdi ve masasına oturdu. *Tanrım, kan falan olmasa bari* diye düşündü Claire.

Uzunca bir araştırmadan sonra, düşündüğünü yapmanın on altı yaşındakilerin (neredeyse on yedi) değil, uzmanların

işi olduğunu anladı. Nadir kitaplardan anlayan biri ilk bakışta farkı anlayabilirdi. Ayrıca deri işçiliği ve kitap ciltleme yeteneklerini de geliştirmesi gerekiyordu.

Sonuçta yine aynı noktaya dönüyordu: Shane ısırılacak. Mümkün değildi.

Kafasının içinde bir cümle yankılandı. Filmler için neredeyse her şey yaratılabilir, eski kitapların taklitleri de dahil, çünkü taklidin tek bir organı kandırması gerekiyor: Göz...

Hollywood'dan bir uzman getirecek ne zamanı, ne de parası vardı ama bu düşünce ona bir fikir vermişti.

Çok iyi bir fikir.

Ya da çok kötü bir fikir. İşe yaramaması durumunda tabii.

Filmler için neredeyse her şey yaratılabilir.

Ona kitap lazım değildi, yalnızca bir fotoğraf lazımdı.

Geceyarısı olup da son kafein bağımlısı da Common Grounds'u terkederken Claire bu işi kıvırabileceğinden emin olmuştu. Kıvıramazsa ne olacağını düşünemeyecek kadar da yorgundu zaten. Laptopu kaldırıp çalışan Eve'i seyretmeye başladı.

Brandon yürüyen atıştırmalıklarının peşinden gitmemiş, Eve'le Claire'e tuhaf tuhaf gülümseyerek orada oturmaya devam etmişti.

Fincanları silen Oliver ona baktı. "Brandon," dedi havluyu omzuna atarak. "Kapatıyoruz."

"Son bir kadeh bile ısmarlamadın, ihtiyar," dedi gülümsemesini Oliver'a çevirerek.

Ama Oliver'a bakınca hemen toparlanıp kalktı.

"Dur," dedi Oliver, sessizce. "Bardak."

Brandon ona kulaklarına inanamayarak baktı, sonra bardağını alıp –tek kullanımlık kağıttandı– çöpe attı. Yıllardır ilk kez kendi bulaşığını temizliyordu herhalde.

"Başka?" dedi ters ters.

"Aslına bakarsan önce hanımların ayrılmalarını tercih ederim."

Claire gölgelerin içinden bile onun ağzını hafifçe açarak dişlerini gösterdiğini farketti ama Oliver etkilenmemişe benziyordu.

"Bir mahsuru yoksa," diye ekledi. Brandon omuz silkip kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

"Bekleyeceğim," dedi. "Ama benden endişelenmelerine gerek yok. Çocukla bir anlaşma yaptık."

"Ben de ondan korkuyorum," dedi Oliver. "Eve, Claire, hadi siz gidin."

Eve bulaşık makinesinin kapağını kapattı, tezgahın arkasından çantasını aldı, Claire'in elini tutup onu kapıya götürdü. Kapıdaki tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirip kilidi aç-

tıktan sonra Claire'i dışarı çıkardı, çıkıp kapıyı tekrar kilitledi ve arabaya koştular. Eve arabanın kapısını rekor bir sürede açtı ve içeri girer girmez kapıları kilitlediler. Ancak arabayı kaldırıp kaldırımdan uzaklaştıktan sonra rahat bir nefes aldılar.

Ama tam o anda bir araba köşeden dönüp onları sıyırarak yanlarından geçti ve az önce durdukları yere park etti. "Ne oluyor be!" dedi Eve yavaşlayarak. Claire dönüp o tarafa baktı.

"Bu bir limuzin," dedi. Morganville'de bir limuzin olduğundan hiç haberi yoktu. Ama sonra aklına yüzlerce cenaze evi ve cenaze gelince ürperdi. Belki de Morganville Teksas'ın en çok limuzin olan kasabasıydı.

Claire üniformalı bir sürücünün inip arka kapıyı açtığını gördü.

"Kimmiş?" diye sordu Eve. "Görebiliyor musun?"

Limuzinden kısa boylu bir kadın indi. Saçları sokak lambasının ışığında beyaz ya da sarı gibi görünüyordu. Kadın çok uzaktaydı ama Claire onun ... çok üzgün olduğunu hissetti. Üzgün ve soğuk.

"Pek uzun değil. Beyaz saçlı galiba. Zarif bir kadın."

Eve omuz silkti. "Tanımıyorum ama çoğu vampir cücelere dokunmaz. Hiltonların pazardan alışveriş yapmaması gibi."

Claire güldü. Köşeden dönerlerken Claire kadının kafenin kapısında durduğunu ve Oliver'ın ona kapıyı açtığını gördü. Brandon'dan iz yoktu. "Oliver bunu nasıl yapıyor?" diye sordu. "Yani, neden onu da öylece..."

"Öldürmüyorlar mı? Keşke bilseydim. Çok cesur olduğu kesin. Brandon'a nasıl davrandığını gördün mü? İnanılmaz. Başkası çoktan ölmüş olurdu. Ama Oliver... Ona hiçbir şey olmuyor."

Claire bunun nasıl mümkün olduğunu çok merak ediyordu. Ona bir şey olmuyorsa, belki başka insanlara da bir şey olmayabilirdi. Ama bunu deneyip kendini organ bağışçısı konumunda bulanlar da olmuş olabilirdi.

Claire önce yorgunluktan hayal gördüğünü sandı, ama sokak lambasının ışığında hızla hareket eden bir şey vardı. Solgun bir şey.

"Takip ediyorlar," dedi Eve. "Lanet olsun."

"Brandon mı?" Claire kaldırıma bakmaya çalışıyordu ama Eve gaza bastı.

"Brandon değil. Kendi dişlerini kirletmeden işini bir sürü başka vampire yaptırabilir..."

On beş metre ötelerinde biri yolun ortasına çıktı.

Eve bağırarak frene abandı. Emniyet kemerine yapışan Claire, yanık sırtı koltuğa sürtünce acıdan öleceğini düşün-

dü ama korkusu her şeye baskın gelmişti. Karanlık bir sokakta durmuşlardı ve karşılarında bir vampir vardı.

Sayısız dişini göstererek gülüyordu vampir.

"Claire!" diye bağırdı Eve. "Ona bakma! Sakın bakma!"

Çok geçti. Claire kafasının içinde bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Korkusu geçmiş, duyuları çalışmaz olmuştu. Kapının kilidine uzanınca Eve hemen onun kolunu tuttu. "Hayır!" diye haykırarak arabayı çevirdi ve yolda lastik izleri bırakarak gaza bastı. Ama fazla uzağa gidemedi. Karşılarında başka bir vampir duruyordu. Uzun boylu, çirkin ve yaşlıydı. "Tanrım..."

Claire kilide ulaşmaya çalışıyordu. "Claire, tatlım, biraz canın yanacak..." dedi Eve ve onu öne çekerek sırtına hızla vurdu.

Claire avazı çıktığı kadar bağırdı, neredeyse bayılacaktı. Arabadan çıkmaya çalışmayı hemen kesti. Birden kapıda beliren vampirler bile onun sesiyle irkilmişti.

Eve yeniden gazladı. "Claire? Claire?" Onu daha sağlam olan omzundan sarsıyordu. "Ah, Tanrım, özür dilerim! Sana kapıyı açtırtmaya çalışıyordu ve ben... Özür dilerim!"

Claire hala dehşet içindeydi ama başını hafifçe sallamayı başardı. Anlıyordu. Korku filmlerinde olmadık yerde olmadık şeylere kapı açan aptalları hiç anlayamamıştı, ama artık biliyordu. Kesinlikle!..

Bazen başka seçeneğiniz olmuyordu.

Eve nefes nefeseydi. "Bundan nefret ediyorum," dedi, direksiyona vurarak. "Bu kasabadan nefret ediyorum! Hepsinden nefret ediyorum!"

Claire anlıyordu. O da nefret etmeye başlıyordu.

11

Eve arabayı park ettiğinde Shane kapıda bekliyordu. Eve ona kıpırdamamasını söyleyerek etrafı kolaçan etti.

Claire kapıyı açtı, dışarı fırladı ve kaldırıma koştu. Eve'in kapısının kapandığını ve ayak seslerini duyunca, *Déjà vu* diye düşündü. Şimdi tek gereken Brandon'ın ortaya çıkıvermesiydi.

Kapıdan geçerken neredeyse Shane'e çarpacaktı. Eve de içeri girdikten sonra Shane kapıyı çarparak kapattı ve hemen kilitledi.

"Daha iyi bir iş bulmalısın," dedi Shane. Eve mahvolmuş makyajını elinin tersiyle sildi ve ona ters ters baktı.

"En azından benim bir işim var!"

"Neymiş, profesyonel kan bağışçılığı mı? Çünkü böyle giderse..."

Claire döndü, bir vampirle yüz yüze geldi ve çığlığı bastı.

Tamam, bir vampir değildi o. Claire'in bunu anlaması için Shane'in yarım dakika boyunca gülmesi, vampirin korkuyla çığlık atarak kendini korumaya çalışması ve Eve'in "Miranda! Tatlım, ne işin var burada?" diye sorması gerekti.

Vampir –bir vampirden farksızdı gerçekten, ama yüzünün makyaj olduğunu anlayınca Claire'in kalbi yarış arabalarıyla kapışmaktan vazgeçmişti– yavaşça kollarını indirdi ve kapkara kirpiklerinin arasından Claire'e baktı. "Gelmek zorundaydım," dedi. Sanki sahnedeymiş gibi konuşuyordu. "Ah, Eve! Geleceği gördüm! Korkunç bir şeydi! İçinde ölüm vardı ve seninle ilgiliydi!"

Eve etkilenmemiş gibiydi. İç çekerek Shane'e döndü. "Onu içeri mi aldın? Ondan nefret ettiğini sanıyordum!"

"Onu dışarıda bırakamazdım ya. Sonuçta nabzı atıyor. Ayrıca senin arkadaşın."

Eve'in bakışlarını görünce, *arkadaş* biraz zorlama bir kelime gibi duruyordu.

Uzun boylu ve zayıf kızın deri eteği, bacaklarını açıkta bırakıyordu. Yüzü aşırı makyajlıydı. Siyaha boyanmış saçları beyaz, ince yüzüne düşüyordu.

tg: kaktusunx

Miranda birden başını kaldırıp tavana baktı. Dehşet içinde elini ağzına götürdü –ama rujunu bozmamaya gayret ettiği Claire'in gözünden kaçmadı. "Bu ev," dedi. "Tanrım... Çok tuhaf. Hissetmiyor musunuz?"

"Mir, beni bir konuda uyarmak istiyorsan telefon da edebilirdin," dedi Eve, onu salona sürükleyerek. Şimdi seni evine nasıl götüreceğimizi bulmak zorundayız. Bunu hiç mi düşünmedin?"

Miranda kanepeye otururken Claire onun boynunda morluklar olduğunu gördü. Morluğun ortasında da iki küçük, kırmızı delik. Eve de aynı şeyi görüp Claire'e ve sonra da Shane'e baktı. "Mir?" dedi nazikçe, onun çenesini yana çevirerek. "Ne oldu sana?"

"Hiç," dedi Miranda. "Çok şey oldu. Mutlaka siz de denemelisiniz. Hep hayalini kurduğum şey, bir an... Sadece bir an..."

Eve eli yanmış gibi bıraktı onu. "Birinin seni ısırmasına izin mi verdin?"

"Sadece Charles'ın," dedi Miranda. "Beni seviyor. Ama Eve, çok ciddiyim! Telefon etmeyi denedim ama kimse çıkmadı. Korkunç bir hayal gördüm..."

"Geleceği gördüğünü sanıyordum," dedi Shane. Claire'in yanında duruyordu ama o yokmuş gibi davranıyordu. *Evet, Claire, daha gidecek çok yolun var. Sana salondaki bir mo-*

bilyaymışsın gibi davranıyor. Belki sen de dudağına fahişelerinkine benzeyen rujlar sürüp sutyenine kağıt doldurmalısın.

"Yapma, Shane. Berbat şeyler yaşamış." Eve bir yolunu bulamazlarsa Miranda'nın yaşadıklarını Shane'in de yaşayacağını geç de olsa hatırladı. "Ne gördün, Mir?"

"Ölüm." Miranda bunu öne arkaya sallanarak söylemişti. "Karşı koydu, istemedi, ama... kan. Bir sürü kan. Sonra öldü. Tam burada." Miranda parmağıyla zemindeki bir noktayı gösterdi.

Claire birden onun büyük olasılıkla Michael'dan bahsettiğini anlayarak dehşete kapıldı.

"Shane mi? Shane'in geleceğini mi görüyorsun?" diye sordu Eve.

"Geleceği gördüğü falan yok," dedi Shane. "Uyduruyor. Değil mi, Mir?"

Miranda yanıt vermedi. Başını kaldırıp tekrar tavana baktı. Claire ürpererek onun tam gizli odaya doğru baktığını farketti. Yoksa biliyor muydu? Ama nasıl?

"Bu ev," dedi tekrar. "Bu evde bir tuhaflık var..."

Merdivenlerden bir gıcırtı gelince o tarafa bakıp Michael'ın her zamanki gibi yalınayak geldiğini gördüler. "Evet," dedi. "Ama sen buradayken tuhaf olan tek şey ev değil. Eve, onun ne işi var burada?"

"Bana sorma! Onu içeri alan Shane!"

"Merhaba, Michael," dedi Miranda. Gözü hala tavandaydı. "Bu yeni." Claire'i gösterdi.

"Evet. O Claire." Claire bağırdığında onun neden yardıma gelmediğini merak etti. Miranda'dan uzak durmaya çalışıyor olabilirdi.

Michael, Miranda'nın onun ölümünü tarif edişini duymamıştı. Belki de en iyisiydi bu.

"Claire," diye fısıldadı Miranda, birden ona dönerek. Garip, soluk mavi gözleri vardı. "Hayır, o değil. Başka bir şey. Tuhaf olan başka. Yolunda olmayan bir şeyler var. Kartlara bakmalıyım."

"Ne?" dedi Shane. Miranda, Eve'i kolundan tutup merdivene sürükledi. "Ama bu da fazla oldu artık. Eve?"

"Şey... Tamam, sorun yok!" diye seslendi Eve, Miranda onun kolunu yerinden çıkarmak üzereyken.

"Tarot kartlarına falan bakmak istiyor herhalde. Sorun değil! Onu geri getireceğim!"

Üçü bir süre birbirlerine baktıktan sonra Shane eliyle kafasına vurup ıslık çaldı.

Michael başını salladı. "Eskiden bu kadar kötü değildi," dedi.

"Bu bahsettiği Charles denen herif yüzünden herhalde," dedi Shane. "Zaten kan emicilerden biriyle Miranda'dan

başka kim çıkmak ister ki? Onu eve yürümeye zorlamalıyım."

"O daha çocuk, Shane," dedi Michael. "Ama onu buradan ne kadar erken çıkarırsak kendimi o kadar iyi hissedeceğim. Eve'i biraz geriyor."

Eve mi? Eve bunlara inanıyor muydu yoksa? Claire o görüntünün altında Eve'in sıradan bir kız olduğunu düşünmüştü hep. Yoksa tarot falan gibi şeylere gerçekten inanıyor muydu? Sihir, bilimin yanlış anlaşılmış halidir yalnızca, diye hatırlattı kendi kendine. Ya da saçmalıktır.

"Ha, bu arada ben iyiyim. Sorduğunuz için sağ olun. Vampirler falan kovaladı ama her zamanki şeyler işte," dedi Claire.

"Sana çıkma demiştim," dedi Shane ona sarılarak. "Miranda'yı gitmeye kim ikna edecek?"

İkisi de ısrarla ona bakınca Claire ihalenin nedense kendisine kaldığını anladı. Herhalde yeni olduğu, Miranda'yı tanımadığı ve kız olduğu içindi. Michael ondan gitmesini isteyemeyecek kadar kibardı. Shane'se... Claire, Shane'in onu evde istememesi dışında Miranda'yla ilgili ne düşündüğünü bilemiyordu.

"İyi," dedi. "Ben giderim.

"Çok akıllı bu kız," dedi Shane, Michael'a ciddi bir ifadeyle.

"Evet," dedi Michael. "Onu o yüzden seviyorum."

Eve'inki dışında bütün kapılar kapalıydı. Claire kibrit kokusu duydu, mum yakıyorlardı.

Bunu yapmayı gerçekten istemiyordu. Yürümeye devam edip odasına girse, kapıyı da kilitlese ne olurdu?

Derin bir nefes aldı ve zorlama bir gülümsemeyle kapıdan içeri baktı. Eve mumları yakıyordu. Sayısız, çeşit çeşit mum vardı içeride. Yatak örtüsü siyah satendi. Her taraf korsan bayrakları, kurukafa ve çapraz kemiklerle doluydu.

"Girsene, Claire. Miranda'yla doğru dürüst tanışamadınız, değil mi?"

Çığlık atıp kaçmak sayılmıyorsa, doğruydu bu. "Merhaba," dedi beceriksizce. Ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Miranda'nın elleriyse havadaydı, görünmez bir kediyi seviyordu sanki. Tuhaf. Yanında durdukça kız ona daha küçük gelmeye başlamıştı. Eve'den küçük olduğu kesindi. Claire'den bile küçük olabilirdi.

"Şey... Eve. Seninle bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu Claire. Eve başını salladı, siyaha boyanmış şifonyerin çekmecesini açıp içinden siyah, parlak bir kutu çıkardı. Kutudaki paketin içinden bir deste kart çıktı.

Tarot kartlarıydı bunlar.

Eve desteyi birkaç kere kesip Miranda'ya uzattı. "Hemen dönerim," diyerek Claire'le koridora çıktı. Claire bir şey di-

yemeden Eve elini kaldırdı. Claire'in yüzüne bakmıyordu. "Seni onlar mı yolladı?" Claire başını sallayınca mırıldandı. "Korkaklar. İyi. Onun gitmesini mi istiyorlar?"

"Galiba öyle." Claire rahatsızca öne arkaya sallanıyordu. "Biraz... tuhaf bir kız."

"Evet, öyledir. Ama doğuştan bir yeteneği var," dedi Eve. "Bazı şeyler görüyor. Biliyor. Shane'in bunu iyi bilmesi gerekir. Ona yangını önceden söylemişti..." Eve başını salladı. "Boşver. Karanlıkta onca yoldan gelmişse, ters giden bir şey vardır. Öğrenmeye çalışacağım."

"Şey... Ona hemen sorsan olmaz mı?"

"Miranda'nın psişik güçleri var. O kadar basit değil. Öyle pat diye söyleyemez. Onunla birlikte anlamak zorundasın."

"Ama geleceği gördüğüne inanmıyorsun, değil mi?" Çünkü inanıyorsan, seni ilk gördüğümde düşündüğümden daha da deliymişsin, dedi Claire içinden.

Eve sonunda onun gözlerine baktı. Kızgındı. "Evet. Evet, buna inanıyorum ve akıllı bir çocuk olarak bilimin kusursuz olmadığını göremiyorsan yazık. Bazı şeyler olur. Bazı şeyleri laboratuvarda ölçerek açıklayamazsın. İnsanlar yalnızca kanunlar ve kurallar değildir, Claire. İnsanlar... kıvılcım gibidir. Güzel ve büyük bir şeyin kıvılcımlarıdırlar. Bazı kıvılcımlar diğerlerinden daha parlaktır. Miranda gibi." Eve yine

gözlerini kaçırdı. Huzursuz olduğu anlaşılıyordu. Ama Claire'in yarısı kadar bile huzursuz olmuş olamazdı. Çünkü bu... vay canına... "Bizi bir süre yalnız bırakın, yeter."

Tekrar odaya girip kapıyı kapattı. Tam çarpmış sayılmazdı. Claire güçlükle yutkundu. Keşke bu işe girmeseydim, diye düşünerek merdivenlerden indi. Michael ve Shane kanepede oturmuş, bir video oyunu oynuyorlardı. Önlerinde açılmış bira şişeleri vardı. Ekrandaki arabalar virajları alırken birlikte sağa sola yatıyorlardı.

"Bu yasal değil," dedi basamaklara oturarak. "Biraları diyorum. Burada yirmi bir yaşında kimse yok."

Michael ve Shane şişeleri tokuşturdular. "Suça içelim," dedi Shane, şişeyi kafasına dikerken. "Doğum günü hediyesiydi bunlar. İki tane altılık. Daha birer tane içtik. O yüzden bizi rahat bırakabilirsin. Bahse girerim Morganville yeryüzünde en yüksek alkoliklik oranına sahip yeridir."

Michael oyunu durdurdu. "Hala gitmiyor mu?"

"Hayır."

"Uzun boylu bir yabancıyla tanışacağımı falan söylemeye kalkarsa ben giderim," dedi Shane. "Kabalık etmek istemiyorum ama çocuk kafayı sıyırmış. Bunlara gerçekten inanıyor. Eve'i de inandırdı sayılır."

Sayılırı falan yoktu bunun, ama Claire bunu söylemeyecekti. Fazla düşünmemeye çalışarak orada oturdu. Shane'i

kurtarmak için kafede yaptığı ve şimdi gözüne o kadar da sağlam görünmeyen planı... Sırtındaki acıyı... Eve'in gözlerindeki çaresizliği... Eve korkuyordu ve Claire ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu, çünkü kendisi ondan beter durumdaydı.

"Gizli odaya bakıyordu," dedi Claire. "Orada dururken tam oraya bakıyordu."

Michael'la Shane huzursuzca ona baktı. Sonra omuzlarını silkip biralarına uzandılar. "Tesadüf," dedi Michael.

"Tamamen tesadüf," dedi Shane, ona katılarak.

"Eve, onun seninle ilgili bir şey gördüğünü ve..."

"Yine başlamayın! Bak, evin yandığını gördüğünü söyledi ama iş işten geçtikten sonra söyledi, zaten önce söyleseydi bile bir faydası olur muydu sanki?" Shane dişlerini sıktı. Bir düğmeye basıp oyunu başlatınca içeriyi tekrar araba sesleri doldurdu.

Claire içini çekti. "Ben yatmaya gidiyorum."

Ama gitmedi. Yorgundu, her yeri ağrıyordu ve sinirliydi ama beyni fazlasıyla meşguldü. Sonunda kanepede Shane'in yanına oturdu.

"Claire. Uyan." Claire başının Shane'in omzunda olduğunu ve Michael'ın ortalarda olmadığını farketti. *Eyvah, salyam aktı mı acaba* oldu ilk düşüncesi. İkincisiyse, ona bu kadar yakın durduğunu farketmemiş olduğuydu.

Üçüncü olarak da, kanepede Michael'ın oturduğu yer boş olmasına rağmen, Shane'in o tarafa kaymamış olduğunu düşündü.

Ah, bu güzeldi işte.

Utanarak doğruldu. "Biraz uyumalısın," dedi Shane, gırtlağını temizleyerek. "Çok yorgunsun."

"Evet," dedi Claire. "Saat kaç?"

"Sabahın üçü. Michael atıştırmalık bir şeyler hazırlıyor. İster misin?"

"Yok, sağ ol." Ayağa kalktı ama Shane hala gülümsediği için oradan ayrılmak istemiyordu. Aptallar gibi dikilip kalmıştı orada. "Kim kazandı?"

"Hangi oyunu?"

"Ah. Tahminimden çok uyumuşum desene."

"Merak etme. Zombilerin sana ulaşmasına izin vermedik." Claire o gülümsemenin bir battaniye gibi tenini sardığını hissediyordu. "Oturmak istiyorsan onu rezil etmeme yardım edebilirsin."

Shane'in önünde bir değil, tam üç boş şişe duruyordu. Michael'ın oturduğu yerin önünde de üç tane yardı. Shane'in bu kadar gülümsediğine şaşmamak gerekirdi. "Duruma göre değişir," dedi. "Ben de bira alabilir miyim?"

"Hayatta olmaz."

"On altı yaşında olduğumdan mı? Hadi, Shane."

"İçmek beyin hücrelerini öldürür, aptal. Ayrıca sana bir tane verirsem, benim payım eksilir." Alnına vurdu. "Matematikten o kadar anlıyorum."

Onun yanında oturacaksa biraya ihtiyacı vardı, çünkü aptalca bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyordu. İşin içinde alkol olursa, hata onda olmazdı, değil mi? Ama tam onu ikna etmek için ağzını açacağı sırada Michael elinde sandviçlerle çıkageldi. Shane kendi sandviçini alıp hemen ısırdı. "Claire bira istiyormuş," diye mırıldandı.

"Claire yatağına gitmek istiyor bence," dedi Michael otururken. "Kenara kay be adam. Seni o kadar da sevmiyorum."

"Hain. Dün gece öyle demiyordun ama."

"Defol."

"Ben bir bira daha istiyorum."

"Onlar benim doğum günü hediyem, senin değil."

"Alçaklık bu. Sırf bu yüzden seni mahvedeceğim."

"Vaatler, vaatler." Michael göz ucuyla Claire'e baktı. "Hala buradasın. Sana bira yok. Reşit olmayan birini yoldan çıkaramam."

"Ama alkol konusunda sen de reşit değilsin," dedi Claire.

"Doğru. Birini öldürünce yetişkinim ama bira isteyince değilim. Saçmalığa bak," diye atıldı Shane. "Bunların hepsi manyak."

"Dostum, amma dayanıksızmışsın. Üç birayla sarhoş olunur mu? Ortaokuldaki sevgilim bile içkiye senden daha dayanıklıydı."

"Ortaokuldaki sevgilin..." Shane cümlenin sonunu getiremedi ama her ne diyecekse, sağlam bir laf edeceği belliydi. "Claire, lütfen gider misin artık? Beni geriyorsun."

"Aptal!" diye çıkıştı Claire ve Shane kaptığı yastığı ona nişanlayamadan merdivenlere koştu. Basamakların tepesinde iki gölge görünce kahkahası yarıda kaldı.

Eve ve her zamankinden de tuhaf görünen Miranda.

"Miranda gidiyor!" diye seslendi Claire. Bu pek de iyi bir fikir değildi. Eve üzgün görünüyordu, Shane sarhoştu ve vampir delisi psişik bir çocuğu o saatte eve yürüyerek göndermek... en basit ifadeyle kötü bir şeydi.

"Miranda gitmiyor," dedi Eve, peşinde siyah beyaz bir hayalet gibi süzülen Miranda'yla merdivenden inerken. "Miranda bir seans yapacak."

Claire, Michael'ın dehşet içindeki sesini duydu. "Ah, olamaz!"

12

Eve o kadar istekliydi ki, üç bira içmiş olmasına rağmen Shane bile hayır diyemedi. Michael bir şey demeden, Shane'le aynı miktarda içmiş birine göre fazlasıyla canlı gözlerle bakıyordu. Eve yemek masasının üstünü boşaltıp ortasına siyah bir mum koyarken Claire, Michael'ın dikkatini çekmeye çalışarak elini salladı. Michael sonunda ona bakınca Claire ağzını hareket ettirerek sordu: *Ne yapacağız?*

Michael omuz silkti. Galiba hiçbir şey, diye geçirdi Claire içinden. Zaten Eve dışında kimse inanmıyordu. Herhalde bir zararı olmazdı.

"Evet," dedi Eve ve Miranda'yı bir sandalyeye oturttu. "Shane, Michael, Claire, oturun."

"Bu saçmalık," dedi Shane.

"Lütfen... Benim için." Eve gergin, korkmuş görünüyordu. Üst katta Miranda'yla birlikte tarot kartlarıyla yaptıkları onu korkutmuştu.

Michael masanın diğer ucuna, Miranda'dan olabildiğince uzağa oturdu. Claire onun yanına geçti. Shane de Michael'ın diğer tarafına oturarak fenalık geçirecekmiş gibi titreyen Miranda'dan uzak durdu.

"El ele tutuşun," dedi Eve, Miranda'nın sol elini, Shane'in sağ elini tutarak. Onun yaptığını yapana kadar Claire'e dik dik baktı. Geriye Shane'le Michael kalmıştı.

"Her neyse," dedi Michael ve Shane'in elini tuttu.

"Ah, çocuklar, homofobiniz mi tuttu? Olayın erkeklikle ilgisi..."

"Ölmüş! Görüyorum!"

Miranda'nın haykırışı Claire'i irkiltti. Masada donakaldılar. Shane bile. Ama sonra gülmemek için kendini zor tuttu. Shane'in omuzlarının sarsıldığını gören Claire ise bunu başaramadı. Dudaklarını ısıran Eve'in gözleri dolmuştu.

"Bu evde biri ölmüş! Onu görüyorum, cesedi yerde yatıyor..." Miranda inleyerek oturduğu yerde kıvranmaya başladı. "Bitmedi. Asla bitmeyecek. Bu ev... Bu ev buna izin vermez."

Kendini tutamayan Claire, kısık gözlerle Miranda'yı süzen Michael'a baktı. Bir şey söylemeye yeltenince Michael onun elini iyice sıktı. Peki, Claire çenesini kapalı tutacaktı.

Miranda'nınsa buna niyeti yoktu. "Bu evde bir hayalet var! Huzursuz bir ruh!"

"Huzursuz ruh mu?" dedi Shane. "Kafası bozulmuş demenin kibar hali mi bu?"

Miranda gözlerini açıp kaşlarını çattı. "Biri zaten ölmüş," dedi. "Tam burada. Bu odada. Ruhu buraya dadanmış. Hem de çok güçlü bir ruh."

Hepsi birbirine baktı. Michael'la Claire daha fazla göz göze gelmekten kaçınıyordu ama Claire nefesinin kesildiğini hissetti. Kız Michael'dan bahsediyordu! Biliyordu! Bu nasıl olabilirdi?

"Tehlikeli mi?" diye sordu Eve nefes nefese.

"Göremiyorum... Orası bulanık."

"Tabii. Ortalıkta bir hayalet dolanıyor ama tehlikeli olup olmadığını bilemiyoruz. Neden? Çünkü bulanık. Başka derdin?" Claire bir kez daha kahkahasını son anda tuttu.

Miranda'nın yüzünde acılı bir ifade oluştu. "Yangın," dedi. "Bir yangın görüyorum. Biri alevlerin arasında bağırıyor."

Shane elini Eve'le Michael'dan kurtarıp ayağa kalktı. "Tamam, buraya kadar. Ben gidiyorum. Psişik eğlencenize başka yerde devam edin."

"Hayır, dur!" dedi Eve onu tutarak. "Shane, bekle, aynı şeyi kartlarda da görmüştü..."

Shane kendini çekip kurtardı. "O sen ne istersen onu görüyor!"

"Shane, lütfen! Hiç değilse dinle!"

"Yeterince dinledim. Cadı tahtası falan getirirseniz bana haber verin. Öyle şeyler daha eğlenceli oluyor. Sonra ne yapacağımızı bize öğretsin diye on yaşında bir çocuk falan da buluruz."

"Shane, dur! Nereye gidiyorsun?"

"Yatmaya," dedi merdivenlerden çıkarken. "İyi geceler."

Claire hala Michael'la Miranda'nın elini tutuyordu. İkisini de bırakıp Shane'in peşinden gitti. Daha merdivenlerden çıkamadan kapının çarptığını duydu. Koridoru koşarak geçip kapıyı yumrukladı. Cevap gelmedi, içeride hiç kıpırtı yoktu.

Sonra duvardaki tablonun eğik durduğunu farkedip altındaki düğmeye baktı. Yoksa?

Elbette haklıydı.

Bir an tereddüt etti, sonra düğmeye bastı. Koridoru kesen bölme çıtırdayarak açıldı ve içeri soğuk bir hava dalgası doldu. Claire hemen içeri süzülüp bölmeyi kapattı ve basamaklardan yukarı yöneldi.

Shane bir koluyla gözlerini kapatmış, kanepede yatıyordu.

"Git buradan," dedi. Sesi hiç de iyi gelmediği için Claire onun yanına oturdu. Shane'in eli titriyordu. "Ciddiyim, Claire. Git."

"Beni ilk gördüğünde ağlıyordum," dedi. "Utanmana gerek yok."

"Ben ağlamıyorum," dedi kolunu çekerek. Doğru söylüyordu. Öfkeli gözleri alev alev ama kuruydu. "Biliyormuş gibi yapmasına katlanamıyorum. Lyssa'nın arkadaşıydı. Biliyorsa, gerçekten biliyorsa... daha iyisini yapabilirdi."

Claire dudağını ısırdı. "Yoksa..." Aklındakini söyleyemedi bile. Yoksa sana anlatmaya çalıştığını mı söylüyorsun? Öyleyse bile buna fırsat vermemişti. Eğer o kadarına izin verse, kızkardeşi hayatta olacaktı belki de.

Hayır, Claire bunu söyleyemezdi. Shane de dinlemeye katlanamazdı.

Onun yerine, uzanıp onun elini tuttu. Shane kenetlenen parmaklarına baktı, içini çekti ve gözlerini kapattı. "Sarhoş ve kızgınım," dedi. "Pek iyi bir ikili sayılmaz. Tanrım, ailen bunları duysa hepimizi öldürürdü."

Claire bir şey demedi çünkü bu kesinlikle doğruydu. Ayrıca bunu düşünmek de istemiyordu. Tek istediği, zamanın donduğu bu sessiz, huzurlu odada, onun yanında oturmaktı.

"Claire..." Sesi uykulu geliyordu. "Bunu bir daha yapma."

"Neyi?"

"Bu gece yaptığın gibi sokağa çıkma."

"Sen çıkmazsan ben de çıkmam."

Shane gözlerini açmadan gülümsedi. "Bu ne be? Biri Bizi Gözetliyor evi mi burası? Neyse, Morganville'e saklanmak için dönmedim."

"Neden döndün peki?"

"Michael. Söyledim ya. O çağırdı, ben geldim. O da benim için aynısını yapardı." Shane'in gülümsemesi yok oldu. Herhalde Michael'ın yanıtsız bıraktığı telefonu, hastaneye gelmeyişini düşünüyordu. Onun arkasını kollamamıştı.

"Başka bir şey daha olmalı," dedi Claire. "Yoksa şimdiye gitmiş olurdun."

"Belki de," diyerek içini çekti Shane. "Boşver, Claire. Karşına çıkan her sırrı kurcalayamazsın. Hiç güvenli bir şey değil bu."

Claire, Michael'ı düşündü. Masada Miranda'ya nasıl baktığını... "Doğru," dedi. "Güvenli değil."

Saatlerce, özellikle hiçbir şeyden bahsetmeden konuştular. Özellikle de vampirlerden, yangında ölen kızkardeşlerden ya da Miranda'nın gördüklerinden... Shane, Claire'in erkeklerden hep duyduğu, Süpermen mi güçlü, Batman mi gibi konuları açtı. Sevdikleri, sevmedikleri filmlerden konuştular. Claire kitaplardan da bahsetti. Shane klasikler konusunda biraz zayıftı ama kim değildi ki? (Claire değildi, ama o

bir ucubeydi zaten) Shane korku öykülerini seviyordu, bu, ortak bir noktaydı.

O küçük odada zaman hiç geçmiyordu sanki. Sohbet kendiliğinden uzadıkça uzuyordu, saatler sonra yavaşlayıp bitti. Uykusu gelen Claire omzuna bir örtü alıp yere oturdu ve Shane'in uyuduğu kanepeye dayandı.

Kanepe gıcırdayınca uyandı, Shane kalkıyordu. Esnedi, gerindi, saçını kurcalayıp şekilden şekle soktu ve saatine baktı.

"Tanrım, daha erkenmiş," diye söylendi. "Neyse, hiç değilse banyoyu ilk ben kapabilirim."

Claire ayağa fırladı. "Saat kaç?"

"Dokuz," deyip yine esnedi Shane. Claire uzanıp düğmeye bastı ve hızla Shane'in yanından geçip kapıya koştu. "Hey! Banyo benim!"

Claire'in asıl derdi banyo değil, yakalanmamaktı. Bütün geceyi bir erkekle geçirmişti. Hem de *sarhoş* bir erkekle. Evin kurallarına aykırıydı bu, Michael duysa çıldırırdı. Ama belki Miranda'nın söyledikleri Michael'ın dikkatini dağıtmış olabilirdi. Ne de olsa, kabul etmek gerekirdi ki, kız ne dediğinin farkındaydı.

Ama kimden bahsettiğinin farkında değildi.

Gündüz olduğu için Michael'a rastlama olasılığı yoktu en azından. Ama okul konusunda bir karar vermek zorunday-

dı. Akademik kariyerinin en kötü haftasıydı bu, ve hemen harekete geçmezse düzeleceği de yoktu. Shane şeytanla anlaşma yapmıştı ve bu anlaşmayı sona erdirmenin bir yolu bulunana kadar onun sağladıklarından faydalanmamak için bir sebep yoktu. Monica'yla kızları da peşine düşmeyecekti. Yani sınıfa dönmemesi için bir sebep yoktu ortada.

Elbiselerini aldı ve tam Shane esneyerek gizli odadan çıkarken banyoya daldı.

"Ama önce ben söyledim!" dedi Shane kapıya vurarak. "Önce ben dedim! Kahrolası kızlar kurallardan anlamıyor..."

"Kusura bakma ama derse yetişmem lazım!" Suyu açtı ve rekor bir sürede giysilerini çıkardı. Kot pantolonunun yıkanması gerekiyordu ve artık son temiz iç çamaşırlarını giyiyordu.

Claire sırtındaki su geçirmez bandajın dayanacağına güvenerek hızla duş aldı. Beş dakika olmadan saçlarını kuruttu, Shane'in yanından hızla geçip çantasını kitapla doldurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Shane. Sesi uykulu değildi artık. Claire fermuarını çektiği çantayı ağrımayan omzuna attı ve cevap vermeden ona döndü. Shane kollarını kavuşturup kafasını havaya dikmiş, kapıda duruyordu. "Ah, şaka yapıyorsun herhalde. Merdivenlerden yuvarlanmak hoşuna mı gitti? Bir daha mı istiyorsun?"

"Anlaşma yaptın. Bana dokunmayacaklar."

"Kalın kafalılık etme. Onu uzmanlara bırak. Anlaşmayı aşmanın bir yolunu bulamazlar mı sanıyorsun?"

Claire gidip onun tam karşısına dikildi. Çok uzundu, çok iriydi ve onun yolunu tıkıyordu.

Ama Claire umursamadı.

"Anlaşma yaptın," dedi, "ve ben derse gidiyorum. Lütfen yolumdan çekil."

"Lütfen mi? Kızım, ya doğru dürüst sinirlenmeyi öğren, ya da..."

Claire ona omuz attı. Aptalca bir denemeydi ama Shane boş bulunup birkaç adım geriledi. Claire ayakkabıları elinde dışarı çıktı. Duraklayıp Shane'e onu güvende tutma şansı vermeyecekti.

"Hey!" Shane ona yetişti ve kolundan tutup çevirdi. "Hani bana dışarı çıkmayacağını..."

"Geceleri," dedi ve merdivenlerden inmek için dönmeye çalıştı. Shane onu bırakınca dengesini yitirdi. Bir an düşecek gibi oldu ama Shane sıcak elleriyle onu omzundan yakaladı.

Shane onu birkaç saniye o şekilde tuttu. Claire yüzünü ona dönmedi, çünkü dönüp onu görse...

Dönse ne olacağını bilmiyordu.

"Görüşürüz," dedi yutkunarak. Sonra titreyen bacaklarının el verdiği hızda merdivenlerden indi.

Dışarısı fırın gibiydi, bir tek yemek kokuları eksikti; sokakta gezinen birkaç kişi vardı. Bir kadın bebek arabasını itiyordu. Claire oturmuş ayakkabılarını bağlarken düşünmeden edemedi; böyle bir kasabada çocuk doğurmak ne akla hizmetti acaba? Ama insanlar bunu her yerde yapıyordu galiba. Şartlar ne olursa olsun. Kadının dal gibi kolunda bir bilezik vardı.

Bebek güvendeydi; en azından on sekizini doldurana kadar.

Claire kendi çıplak bileğine bakıp ürperdi, sonra bu düşünceyi aklından çıkarıp okulun yolunu tuttu.

Dersler hiç iyi değildi. Hatta korkunç dese yeriydi. Claire'in tahmin edemeyeceği kadar uzun ve sıkıcıydılar. İlgi çekici olabileceğini düşündüğü öğretmenler bile cansız ve donuktu. Hepimiz burada vakit geçiriyoruz sadece, diye düşündü. Bazılarımız çıkmayı başarıyor, bazılarımız başaramıyor. Bize bir şey öğretmeye çalışmıyorlar artık. Hepsinin kendi sorunları var.

Şimdi bakınca hepsinin bileğinde bir şeyler olduğunu görüyordu. Sembolleri tanıyamıyordu ama bu pek önemli değildi herhalde. Alfabe gibi bir şey bulması gerekiyordu, belki biri araştırıp bulduğu sonuçları güvenli, yani vampirlerin bakmayacağı bir yere koymuş olabilirdi.

Kütüphaneden daha uygun bir yer olamaz, diye düşündü. Son dersten sonra etrafta Monica, Gina, Jennifer ya da onu görmek isteyecek herhangi başka biri olup olmadığını kontrol ederek oraya gitti. Kimse yoktu.

TPU'nun kütüphanesinin büyük olmasını beklemiyordu, büyük de değildi zaten, *devasaydı.* Ve de ıssız. Görevliler bile örümcek ağı bağlamış gibiydi. TPU'nun aslında partilerden ibaret bir okul olduğuna bir kanıt daha.

Raflarda haritayı aramaya başlayınca, burada Dewey onluk sisteminin yürürlükte olduğunu gördü. Garipti bu, çünkü Claire bütün üniversitelerin kongre kütüphanesi sistemine geçtiğini sanıyordu. Listelerden kaynak kitaplara baktı; bodrum katındaydılar..

Harika.

Tam yürümeye başlamışken dönüp listeye bir daha baktı. Listede tuhaf bir şey vardı. Tam olarak çözememişti ama...

Dördüncü kat yoktu. En azından listede. Bay Dewey'nin sistemi üçüncü kattan doğruca beşinci kata atlıyordu. Orada belki ofisler vardır, diye düşündü. Ya da depo. Ya da kargo. Ya da... tabutlar.

Şüpheli bir durum olduğu kesindi.

Merdivenlerden aşağı inerken durup yukarı baktı. Yekpare ahşaptan tırabzanlarıyla eski moda bir merdivendi, L şeklinde kıvrılarak ilerliyordu.

Aman canım, diye geçirdi içinden. Sadece birkaç kat merdiven işte. İstediği an kaybolmuş numarası yapabilirdi.

İlk katı geçtiği andan itibaren ne birini gördü, ne de bir şey duydu. Ortalık, böyle düşünmekten nefret ediyordu ama, bir mezarlık kadar sessizdi. Sessizce ilerlemeye başladı ve tırabzanda bıraktığı parmak izlerini görünce oraya tutunmayı kesti. İkinci, üçüncü katı da geçti. Pencereden kimse görünmüyordu.

Dördüncü katın kapısı bile yoktu. Claire şaşkınlıkla durup duvara dokundu. Hayır, ne kapı, ne de gizli bir şeyler. Dümdüz bir duvar sadece. Bir dördüncü kat olmaması mümkün müydü?

Beşinci kata çıktı, tozlu rafların arasından diğer tarafa geçip öbür merdivenlerden aşağı indi. Bu tarafta kilitli bir kapı vardı ama pencere yoktu.

Burada ofis olmadığı kesin, dedi içinden.

Ama tabutları elemek o kadar kolay değildi. Lanet olsun, dedi kendi kendine, bir kütüphanede bile korkuyordu! Kitaplar korkunç olmamalıydı. Tek işlevleri insana yardım etmekti.

Bir süper kahraman olsaydı, herhalde tırnağıyla falan kilidi açardı. Ama ne yazık ki o bir süper kahraman değildi ve tırnaklarını da yiyordu.

Evet, süper kahraman değildi ama başka bir şeydi o... Becerikliydi.

Kilide bakarak gülümsemeye başladı.

"Uygulamalı bilim," diyerek birinci kata koştu.

Kimya laboratuvarına şöyle bir uğraması gerekiyordu.

"Şey," dedi asistan, "illa ki bir kilidi bozmak istiyorsan, sıvı helyum gibi bir şey gerekir ama sıvı helyum taşınabilir bir şey sayılmaz."

"Ya Freon?" dedi Claire.

"Hayır, kullanım yetkin olmadan öyle maddelere erişemezsin. Onun farklı bir formülasyonunu satın alabilirsin. Freon kadar soğuk değildir ama çevre dostudur. Gerçi onun da işe yarayacağını pek sanmıyorum."

"Sıvı nitrojen?"

"Helyumla aynı. Fazla hacimli olur."

Claire iç çekti. "Tüh. Çok güzel bir fikirdi."

Asistan gülümsedi. "Evet, doğru. Benim okul gösterileri için kullandığım taşınabilir bir sıvı nitrojen tankım var ama elde etmesi kolay değil. Biraz pahalı tabii. Sağda solda rastlanacak şeyler değil bunlar." Tehlikeli kimyasal maddeleri acemice kurcalayan bir birinci sınıf öğrencisine yönelip onu tamamen unuttu. Claire dudağını ısırarak bir süre peşinden baktı, sonra yavaşça... çok yavaşça malzeme odasının kapısına gitti. Asistan gerek duyduğu şeyleri kolayca alabilsin diye ders sırasında kilitli tutulmuyordu. Kapıdaki sarı kırmı-

zı uyarı levhalarında içeri girerse kanser olacağı, boğulacağı ve daha birçok korkunç şekilde öleceği yazıyordu, ama Claire kapıyı açtı.

Kapı gıcırdadı. Asistan duymuş olmalıydı. Claire kapana kısılmış bir fare gibi donup kaldı.

Asistan o tarafa dönmedi, hatta uzun tezgahların arasından ilerleyerek iyice uzaklaştı.

Claire rahat bir nefes alıp içeri süzüldü. Oda derli topluydu, bütün kimyasal maddeler etiketlenmiş, alfabetik sıraya göre dizilmişti; altlarında da güvenlik bilgileri yazılıydı. SIVI NİTROJEN levhasını buldu ve kocaman tankı hemen gördü. Yanında, dev bir termosa benzeyen, daha küçük bir tane daha vardı. Claire onu eline alınca üstündeki uyarıyı gördü. KORUYUCU ELDİVEN KULLANIN. Eldivenler de oradaydı. Eldivenleri sırt çantasına tıktı, metal kutunun sapını omzuna attı ve dışarı çıktı.

Kütüphane görevlileri dönüp ona bir daha bakmadılar bile. Claire el sallayıp gülümseyerek arka merdivenlere gitti.

Kapı tıpkı bıraktığı gibi duruyordu. Eldivenleri taktı, metal kutunun başlığını açınca, bir hortum ve hortumun ucuna tam uyacak, pipete benzer, çelik bir boru buldu. Boruyu yerine takıp vanayı açtı, nefesini tuttu ve soğutulmuş sıvıyı kilide akıttı. Ne kadar kullanması gerektiğinden emin değildi ama fazla kullanmak, az kullanmaktan iyidir diye

tahmin yürüttü ve kilidin dış tarafı donana kadar sıvıyı dökmeyi sürdürdü. Ardından vanayı kapatıp kapı koluna asıldı.

Güm! Silah sesine benzer bir ses duyup yerinden sıçradı. Kapı kolu elinde kalmıştı.

Kilidi açmıştı.

Geriye bir tek içeri girmek kalıyordu ama bunu yapmak elinde olunca, içeri girmek ona çok da parlak bir fikir değilmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Çünkü... tabutlar... ya da daha kötüsü bekliyor olabilirdi onu.

Claire nefesini tutup kapıyı açtı ve aralıktan dikkatle içeriye baktı.

Bir depoya benziyordu. Dosyalar, kutular, tahta sandıklar. Kimse yoktu. Harika, dedi Claire içinden. Galiba evrak odasının kapısını kırdım. Her şeye rağmen ne olur ne olmaz diye eldivenleri sırt çantasına attı.

Kutular yeni gibiydi ama birinin ipini çözünce içindekilerin eski olduğunu gördü. Kötü korunmuş, sararmış eski kitaplar. Bazıları eski İngilizceye benzeyen, okuyamadığı dillerde mektuplar, belgeler. Diğer kutuya baktı. Hep aynı. Koca oda hep böyle şeylerle doluydu.

Kitap, diye geçirdi içinden. Kitabı arıyorlar. Buldukları bütün eski kitaplar buraya getirilip inceleniyor. Şimdi bir daha bakınca kutularda küçük, kırmızı X işaretleri olduğu-

nu gördü. İncelenmiş anlamına geliyor olabilir miydi? Başka harfler de vardı. Demek biri kayıt tutuyordu.

Yani... burada birileri çalışıyordu.

Tam bu düşünceye ulaşmıştı ki, kutulardan oluşan labirentin içinden iki kişi çıkıp geldi. Acele etmiyorlardı, telaşlı değillerdi. Vampirler. Nasıl anladığını bilmiyordu, kıyafetleri sıradandı, ama rahat, sakin tavırları avcı diye bağırıyordu sanki.

"İşe bakın," dedi kısa boylu, sarışın kız, "buraya bizi ziyarete pek kimse gelmez." Yüzünün solukluğu ve gözlerindeki parıltı hariç, okuldaki yüzlerce kızdan bir farkı yoktu. Pembe giymişti. Bir vampirin pembe giymesi yanlış geliyordu insana.

"Yanlış bir yola mı saptın, tatlım?" Adam daha uzundu, çok tuhaf görünüyordu, fazlasıyla ölüydü. Bunun teni yüzünden olduğunu farketti Claire; zenciydi çünkü. Vampir olmak onu beyazlatmamış, kül rengine döndürmüştü. TPU moru bir tişört, gri bir pantolon ve spor ayakkabı giymişti. İnsan olsa, Claire onun yaşlı olduğunu düşünürdü – en azından profesör olabilecek kadar.

Ayrılıp iki farklı yönden ona doğru yürümeye başladılar.

"Kiminsin bakayım sen?" diye mırıldandı pembe kız. Claire kaçması gerektiğini düşünene kadar, kız onun sol elini tutup çıplak bileğine baktı. Ardından sağ bileğini de kontrol etti. "Ah, sen gerçekten kaybolmuşsun, hayatım. John, ne yapalım sence?"

John elini dostça Claire'in omzuna koydu. Sırtına dayalı duran sıvı nitrojen şişesinden daha soğuktu eli. "Oturup birlikte birer fincan kahve içebiliriz. Sana burada ne yaptığımızı anlatırız. Öğrenmek istediğin buydu, değil mi? Senin gibi çocuklar o kadar meraklı oluyor ki..." Adam onu yürümeye zorladı. Claire kaçmaya çalışırsa canının çok yanacağını biliyordu. Büyük olasılıkla bir yerleri kırılırdı.

Pembe kız bileğini hala bırakmamıştı. Soğuk parmaklarıyla Claire'in nabzına bakıyordu.

Buradan kurtulmalıyım. Hemen.

"Burada ne yaptığınızı biliyorum," dedi. "Kitabı arıyorsunuz. Ama vampirler okuyamaz sanıyordum."

John durup pembe kıza baktı. "Angela?"

"Okuyamayız," dedi kız. "Biz burada gözlemciyiz yalnızca. Senin yaşında bir kıza göre ne kadar bilgilisin. On sekizden küçüksün, değil mi? Birilerinin koruması altında olman gerekmiyor mu senin? Ailenin mesela."

Endişesi içten gibiydi. Tuhaftı bu. "Ben öğrenciyim," dedi Claire. "Özel kontenjan."

"Ah," dedi Angela, adeta üzülerek. "İyi öyleyse. Demek ki tek başınasın. Yazık."

"Beni öldüreceğiniz için mi?" Claire bunu rüyadaymış gibi söylediğini farketti ve Eve'in söylediklerini hatırladı. *Gözlerine bakma.* Çok geçti. Angela açık bir turkuvaz rengine bürünmüştü. Claire üstüne uyku çöktüğünü hissediyordu.

"Büyük olasılıkla," dedi Angela. "Ama önce biraz çay içmelisin."

"Kahve," dedi John. "Kafeini hala seviyorum."

"Tadını bozuyor!"

"Enerji veriyor." John dudaklarını yaladı.

"Neden kutulara ben bakmıyorum?" diye sordu Claire, kendine gelmeye çalışarak. Vampirler onu hepsi de kırmızı X'lerle ve büyük harflerle işaretlenmiş kutuların arasından yürütüyordu. "O işi insanlara yaptırmak zorundasınız, değil mi? Sonuçta siz okuyamıyorsunuz."

"Sen okuyabileceğini nereden çıkarıyorsun, ufaklık?" diye sordu Angela. Tuhaf bir aksanı vardı; ne California, ne Midwest, ne de başka bir yerin aksanına benziyordu. Eskiydi. Kulağa eski geliyordu. "Aynı zamanda dil uzmanı mısın?"

"H-Hayır, ama aradığınız sembolü biliyorum. Görürsem tanırım."

Angela tırnaklarını hafifçe Claire'in kolunda gezdirdi, düşünceliydi.

"Hayır, bende dövmesi yok. Ama gördüm." Tepeden tırnağa zangır zangır titriyordu ama beyni son hızla kaçış yolu arıyordu. "Ben tanıyabilirim. Siz tanıyamazsınız ki. Çizemezsiniz bile."

Angela'nın tırnağı uyarı gibi hafifçe etine battı. "Akıllılık etme, kızım. Bizimle alay etmeye kalkma."

"Alay etmiyorum. Siz onu göremiyorsunuz, o yüzden bulamadınız. Sadece okuyamıyor değilsiniz, değil mi?"

Angela'yla John sessizce bakıştılar. Claire zorlukla yutkundu, ısırılmadan kalmasını sağlamak için başka ne söyleyebileceğini düşünüyordu (acaba çay ya da kahve içmemesi yeter miydi ki?). Dışarı çıkıp kendini öldürttüğü için Shane'in ona ne kadar kızacağı geldi aklına. Üstelik kampüste. Hem de güpegündüz.

Bir köşeyi dönünce karşılarına merdivenlere çıkmayan bir kapı, AŞAĞI düğmesi olan bir asansör, bir okul sırası, bir sandalye ve...

"Profesör Wilson?" dedi Claire. Gözlüklü adam gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. Claire'in Klasik İngiliz Edebiyatı dersini veren (Pazartesi, Çarşamba ve Cuma ikide) profesördü bu ve sıkıcı olmasına rağmen konusuna hakim görünürdü. Her haliyle solgun biriydi; gri saçları, çökük, gri gözleri vardı ve onu daha da solgun gösterecek şeyler giyerdi hep. Bugün üstünde beyaz gömlek ve gri ceket vardı.

"Ah, sen..." Birkaç kez parmaklarını şaklattı. "Benim Shakespeare'e Giriş dersime..."

"Klasik İngiliz Edebiyatı."

"Evet, doğru. Öğrenciler şaşırıp bir daha alsın diye habire dersin adını değiştiriyorlar. Adın Neuberg, değil mi? Bana yardım etmek için gönderilmiş olamazsın, değil mi?"

"Ben..." Yanlış anlamaları düzeltmek için iyi bir zaman olmayabilirdi bu. "Evet. Aynen öyle. Beni... Bayan Samson yolladı." Bayan Samson İngilizce bölümünün korkulan kadınıydı, bunu bilmeyen yoktu. Kimse onu sorgulamazdı. "Sizi arıyordum."

"Kapı açık mıydı yani?" diye sordu John, ona bakarak. Claire gözlerini Profesör Wilson'dan ayırmıyordu; onun kendisini hipnotize etmeyeceği kesindi hiç değilse.

"Evet," dedi. "Açıktı." Metal kutunun iyi bir tarafı varsa, o da gerçekten de bir öğrencinin yanında taşıyabileceği bir şeye benziyor olmasıydı. Kilit bozan bir şeye hiç benzemiyordu. Şimdiye kadar sıvı nitrojen buharlaşıp yok olmuş olmalıydı, ortada hiçbir kanıt yoktu.

En azından Claire öyle umuyordu.

"İyi öyleyse," dedi Wilson, kaşlarını çatarak. "Oturup bir an önce işe koyulalım, Neuberg. Yapacak çok şey var. Ne arayacağını biliyor musun?"

"Evet, efendim." John, Claire'in omzunu bıraktı. Bir an tereddüt ettikten sonra Angela da aynı şeyi yapınca Claire sıraya gidip bir sandalye çekti ve sırt çantasıyla metal kutuyu dikkatle yere koydu.

"Kahve?" dedi John umutla.

"Hayır, teşekkürler," dedi Claire kibarca, ilk kutuyu önüne çekerek.

■■■

İlgi çekici bir işti bu, yanlarında durdukça vampirler de giderek daha az korkutucu görünüyorlardı. Angela yerinde duramayan biriydi; sürekli ayağını yere vuruyor, saçıyla oynuyor ya da kitap yığınlarını düzeltiyordu. Anlaşılan vampirler sadece gözlemci olarak oradaydı; Profesör Wilson'la Claire'in bitirdiği kitapları götürüp kutuluyor, yerlerine yenilerini getiriyorlardı.

"Bunlar nereden geliyor?" diye sordu Claire. Sonra *Atacosa County Tapu Sicili* adlı elyazması bir kitabın kapağını açıp hapşırdı. İsimler, tarihler, ölçümler. Aradıklarına benzer bir şey yoktu.

"Her yerden," dedi Profesör Wilson, incelediği kitabın kapağını kapatarak. "İkinci el eşya dükkanlarından, sahaflardan, antikacılardan. Dünya çapında bir ağları var, her şey incelenmek üzere buraya geliyor. Aradıkları şey değilse, tekrar geri gidiyor. Dediklerine göre bundan kar bile sağlıyorlarmış." Gırtlağını temizleyip elindeki kitabı havaya kaldırdı. "John? Bu birinci baskı bir Lewis Caroll. Bunu bir kenara ayırsanız iyi olur."

John kitabı alıp Claire'in ayrılan değerli kitaplar olduklarını tahmin ettiği bir yığının üstüne koydu.

"Bunu ne zamandır yapıyorsunuz, Profesör?" diye sordu Claire. Profesör yorgun görünüyordu.

"Yedi yıldır," dedi. "Günde dört saat. Birazdan biri gelip bizi bırakacak."

Demek Claire dışarı çıkabilecekti. Eh, güzel bir haberdi bu. En kötü ihtimalle Profesörle dışarı bir not ulaştırmayı falan geçirmişti aklından. Nota CESEDİMİ BULURSANIZ, BENİ KÜTÜPHANEDE BAYAN PEMBE ÖLDÜRDÜ gibi bir şey yazacaktı, ama anne babasının çok sevdiği o masa oyunundan fırlamışa benziyordu bu cümle.

"Derste konuşmak yok," dedi John, sonra da kahkaha attı. Claire onun dişlerinin Brandon'ınkilerden daha uzun ve korkunç olduğunu görünce yutkunup kafasını önündeki kitaba vermeye çalıştı. Kapakta YENİ DÜNYANIN YERLİ TAHILLARI yazıyordu. Baştan sona tahıllarla ilgili bir kitap. Yok daha neler. Profesör Wilson'ın bunca yıl akıl sağlığını nasıl koruduğuna hayret etti. *Buğdaygiller ailesinin bir üyesi olan mısır Amerika kıtalarında yetişen bir...* Sayfayı çevirdi. Yine mısır. Bir bitkiyle ilgili bu kadar şey yazılabileceği hiç aklına gelmezdi.

Profesör Wilson kısık sesle küfredince Claire irkilip ona baktı. Kızarmış gözleri dışında yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Hemen sahte bir gülümseme takınıp üstünde ince, kırmızı bir çizgi olan parmağını havaya kaldırdı. "Kağıt kesiği," dedi. Claire onun bakışlarını takip edince, Angela'yla John'un kesik parmağa kilitlenerek o tarafa geldiğini farketti. "Bir şey yok. Hiçbir şey olmadı." Profesör hemen cebinden bir mendil çıkarıp parmağını sardı. O arada önündeki kitabı yere düşürmüştü. Claire kitabı kaldırmak için eğilince Wilson

ayağıyla kitabı onun erişemeyeceği bir noktaya çekti, sonra eğilip masanın altındaki karanlıktan faydalanarak başka bir kitapla değiştirdi.

Claire'in ağzı açık kalmıştı. Ne yapıyordu bu adam böyle? Claire onu ele verebilecek aptalca bir şey yapamadan asansörden bir çınlama geldi ve kapı açıldı.

"Ah," dedi Wilson rahatlayarak. "Gitme vakti geldi." Eğilip gizlediği kitabı aldı ve deri çantasına atıverdi. Bunu öyle bir ustalıkla yapmıştı ki, Claire gözlerine inanamadı. "Gel bakalım, Neuberg."

"O gitmiyor," dedi John, neşeyle gülerek. "Dersten sonra sınıfta kalacak."

"Ama..." Claire dudağını ısırdı ve kaşlarını çatıp ağırlığını bir ayağından diğerine veren Profesörün gözlerinin içine baktı. "Efendim, sizinle gelsem olmaz mı? Lütfen."

"Olur tabii," dedi. "Gel hadi. Bay Hargrove, hoşunuza gitmeyen bir durum varsa, bunu yönetime bildirin. Derse yetişmeliyim."

Angela'nın keskin gözleri ya da şüphesi olmasa profesör az daha paçayı yırtacaktı; ama kız onu yarı yolda durdurup çantasını açtı ve sakladığı kitabı buldu. Bir süre sayfaları inceledikten sonra kitabı John'a verdi.

İkisi de profesörü sakin ve tuhaf denecek kadar memnun bakışlarla süzmeye başladı.

"Kuralları çiğnemiş oldunuz galiba, Profesör. Habersizce kütüphaneden kitap almak... Utanın, utanın."

İlk sayfayı açıp okudu: "Zamanların en güzeliydi, zamanların en kötüsüydü..." Sonra ara sıra durarak sayfaları dikkatle gözden geçirdi. Kitap birden kendisine uzatılınca Claire korktu. "Oku," dedi vampir.

"Nereyi?"

"Neresi olursa."

Claire ürkek bir sesle iki yüz yirmi dokuzuncu sayfadan birkaç satır okudu.

"*İki Şehrin Hikayesi*," dedi John. "Tahmin yürütmeme izin verin, Profesör... Birinci baskı mı?"

"Çok iyi durumda," dedi Angela, kitabı Claire'in titreyen ellerinden alarak. "Bence profesörün hiç de fena olmayan bir emeklilik planı varmış, bizi ayaküstü kazıklamak istiyormuş."

"O kadar da aptal görünmüyor oysa. Sonuçta onca akademik unvanı falan var."

"Sadece kağıt üstünde akıllı bunlar. Kafalarını yarıp açana kadar içinde ne olduğunu bilemiyorsun ki." Sanki profesör orada değilmiş gibi konuşuyorlardı.

Profesörün soluk teni terden parlamaya başlamıştı. "Zayıf bir anıma denk geldi," dedi. "Gerçekten özür dilerim. Bir daha asla olmayacak, yemin ederim."

"Özrünüz kabul edildi," dedi Angela, sonra birden atılarak adamı göğsünden itip yere devirdi. "Ayrıca size inanıyorum."

Kız adamın bileğini kapıp ağzına götürdü, sonra bir an durup altın kol saatini çıkararak yere attı. Claire'in gözü yerde yuvarlanan saatteki sembole takıldı. Bir üçgendi bu.

Profesörün çığlığıyla şaşkınlığından kurtuldu. Yetişkin erkekler böyle çığlık atmamalıydı. Hiç doğru bir şey değildi bu. Korkusu onu kızdırmıştı. Çantasını bıraktı ve metal kabı omzundan alıp kapağını açtı.

Sonra da sıvı nitrojeni Angela'nın sırtına boca etti. John hırlayarak üstüne gelince, kapta kalanları da gözlerini nişan alarak onun suratına döktü. Angela feryat ederek yere çökerken Wilson ayağa fırladı. John onu yakalamak için atıldı ama ıskaladı; nitrojen işe yaramıştı. Çantalarını kapıp asansöre koştular. Orada Claire'in tanımadığı bir profesör vardı, şaşkınlıktan adamın ağzı açık kalmıştı. Wilson bağırarak ona kenara çekilmesini söyledi ve kabinin içine dalıp AŞAĞI düğmesine çılgıncasına basmaya başladı. Claire bir an düğmenin kırılacağından korktu.

Kapılar kapandı ve asansör aşağı inmeye başladı. Claire nefesine hakim olmaya çalıştı ama başaramadı. Yine de durumu profesörünkinden iyiydi. Adam perişan görünüyordu; yüzü saçı kadar gri olmuştu ve güçlükle nefes alıyordu.

"Bu hiç iyi olmadı," dedi zayıf bir sesle.

Sonra asansörün duvarına yapışıp yere yığıldı.

"Profesör?" Claire eğilip adama baktı.

"Kalbim," dedi Wilson, boğulur gibi. Claire onun kravatını gevşetti. Bu çok da işe yaramış gibi görünmüyordu. "Dinle. Evimde... Kitaplık... Siyah kaplı... Çabuk."

"Profesör, sakin olun..."

"Hayır, ellerine geçmemeli. Kitaplık... Siyah..."

Bir anda gözleri büyüyen adam kıvrandı, korkunç bir ses çıkardı, sonra da...

Sonra da *ölüverdi.* Filmlerdekiyle ilgisi bile yoktu; ne önemli konuşmalar oldu, ne de müzik eşliğinde verilen sözler ya da edilen tembihler... Claire titreyen parmaklarını adamın boynuna götürürken bir şey hissetmeyeceğini biliyordu, çünkü adamda bir şey değişmişti. Bir insana değil, kauçuk bir heykele benziyordu.

Asansörün kapıları açıldı. Claire çantasını ve boş metal kabı alıp koridoru hızla geçti ve yangın kapısından günışığına çıktı.

Ona çok uzun gelen birkaç saniye orada ağlayarak durdu ve nereye gideceğine karar vermeye çalıştı. Angela'yla John'un onun adını Neuberg sanması iyiydi –gerçi eğer öyle biri gerçekten varsa, Neuberg için hiç de iyi olmayabilirdi bu– ama eninde sonunda kim olduğunu öğreneceklerdi. Bu olmadan eve dönmeliydi.

Kitaplık. Siyah kaplı...

Profesör Wilson o odada yedi yıl kitap incelemişti. Herhalde değerli bulduğu bazılarını gizlice yanına alıyordu.

Ya?..

Hayır. Mümkün değildi.

Ama... Ya mümkünse? Ya bir ya da beş yıl önce Profesör Wilson vampirlerin ele geçirmek için bunca uğraştıkları kitabı bulup zor günler için saklamaya karar verdiyse? Sonuçta kendisi de aynı şeyi yapmayı planlamamış mıydı?

İletişim Sanatları binası çok uzak değildi, Claire çürük bileği ve ağrıyan sırtı onu yavaşlatana kadar mesafenin çoğunu koşarak aldı. İki merdiven inerek ofislere ulaştı, Profesör Wilson'ın kilitli ofisini geçip koridorların ortasında duran dağınık masayı buldu. Masada oturan kadının önünde VIVIAN SAMSON yazıyordu ama herkes ona Demir Yumruk derdi. Yaşlı ve şişman kadının huysuzluğu efsane olmuştu. Üniversitedeki hiçbir binada sigara içilmiyordu ama Demir Yumruk'un masasının köşesinde ağzına kadar dolu bir kül tablası vardı ve kırmızı rujlu dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Kuş yuvası gibi saçları eski bir filmden fırlamış gibiydi. Bir bilgisayarı vardı ama açık değildi, Claire'in uzun, kırmızı tırnaklarından anladığı kadarıyla klavye de kullanmıyordu zaten.

Claire'i görmezden gelip önündeki dergiyi okumayı sürdürdü.

"Pardon, bakar mısınız?" dedi Claire. Koştuğu için terden sırılsıklam olmuştu ve olanların etkisiyle hala midesi bulanıyordu. Demir Yumruk derginin sayfasını çevirdi. "Acaba..."

"Ara verdim." Kırmızı pençesi ağzından sigarayı alıp kül tablasına silkti. "Yarım saat sonra gel."

"Ama..."

"Aması yok. Ara verdim. Kışkış."

"Profesör Wilson beni evinden bir şey almaya yolladı ama adresi söylemedi. Derse geç kaldım ve..."

Kadın dergiyi hızla kapattı. "Tanrı aşkına. Gelince onun kafasını kıracağım. İşte." Masanın çekmecesinden bir kart çıkarıp uzattı. "Sen manyağın biri çıkarsan bu benim sorunum değil. Ekselanslarına söyle, öğrencilerle tepişmek istiyorsa lanet adresini vermeyi unutmasa iyi olur. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Claire. Tepişmek mi? Bunu şimdi düşünmeyecekti. "Teşekkür ederim."

Demir Yumruk burnundan bir duman bulutu çıkararak kaşlarını kaldırdı. "Kibar biriymişsin. Hadi, ben ara verdiğimi hatırlamadan kaybol çabuk."

Claire kartı sıkı sıkı tutarak koştu.

13

"Biliyor musun," dedi Shane yirmi dakika sonra, "beni bir yerlere zorla girilmesi gereken durumlarda başvurulacak ilk kişi olarak görmeseydin, ilişkimiz konusunda kendimi çok daha rahat hissedebilirdim."

Profesörün arka verandasındaydılar, Claire puslu bir pencereden karanlık salonu görmeye çalışıyordu. *İlişkimiz* sözünü duyunca kalbi yerinden oynadı.

Ona bakmaya cesaret edemedi. Zaten onu o anlamda söylemediği kesindi. Arkadaşlık falan filan diyordu işte. Ona çocukmuş gibi davranıyordu. Kızkardeşiymiş gibi. Ona o gözle...

Ama ya bu doğru değilse?

Ölmüş bir adamın kapısının önünde bunları düşündüğüne inanamıyordu. Profesörün cansız bedeni gözünün önüne gelince toparlandı ve pencereden bir adım geri gelip korkmuş bir serçe falan gibi titremeden Shane'le göz göze gelebildi. "Eve'i çağıramazdım ki," dedi. "Çalışıyor."

"Mantıklı. Hey, şuradaki ne?" Shane'in gösterdiği yere baktı. Arkasından bir cam tıngırtısı gelince döndü ve kapının açık olduğunu gördü. "İşte. Artık sorarlarsa benim bunu yapacağımı bilmediğini söyleyebilirsin. Sen masumsun."

Pek de doğru sayılmazdı bu. Metal tüp hala omzundaydı. Vampirlerin kendilerine gelip gelmediklerini merak ediyordu. Ayrıca birileri kimya laboratuvarındaki asistanı sorgulamayı akıl ederse... Etmemelerini diledi. İyi biriydi, kendince cesurdu da, ama Claire onun kendisini gözünü bile kırpmadan satmayacağını düşünecek kadar saf değildi. Morganville kahraman kaynamıyordu.

Ama son kalan kahramanlardan biri yanındaydı; eşikte durup ona döndü. "Gir ya da gidelim, çocuk. Buraya kamp kuramayız."

Shane'in peşinden Profesör Wilson'ın evine girdi.

Adamın daha birkaç saat önce orada olduğunu bilmek tuhaftı, ev sanki onu bekliyordu. Ama tuhaf olduğundan çok, acıklıydı. Eve mutfaktan girmişlerdi; bulaşık süzgecinde bir kase, bir bardak ve bir kahve fincanı duruyordu. Pro-

fesör kahvaltısını etmişti en azından. Claire süzgecin altındaki havlunun nemli olduğunu gördü.

"Eee," dedi Shane. "Ne arıyoruz?"

"Kitaplık," dedi Claire.

"Al sana kitaplık." Claire onun peşinden salona geçince karnına yumruk yemiş gibi oldu. Neden bu aklına gelmemişti ki? Adam profesördü, elbette evinde trilyon tane kitap olacaktı. Salonun her köşesi yerden tavana kadar kitapla kaplıydı. Claire, Cam Ev'i, kitapseverler için bir cennet olarak görürdü ama burası...

"İki saatimiz var," dedi Shane. "Sonra toz oluyoruz. Seni hava kararduktan sonra sokağa bırakamam."

Claire başını sallayıp en yakın rafa gitti. "Siyah kaplı demişti. Belki yardımı olur."

Ama yoktu. Bütün siyah ciltli kitapları masaya dizmeye başladı; Shane de ona eşlik ediyordu. Rafın ortasında buluştuklarında bir saat geçmiş, kitaplar da dağ olmuştu. "Ne arıyoruz biz böyle be?" diye sordu, yığına bakarak. Claire *bilmiyorum* demenin tatmin edici bir yanıt olacağını hiç sanmıyordu.

"Eve'in kolundaki dövme var ya?"

Sanki Claire, Shane'in kalçasına bir çatal batırmıştı. "*O* kitabı mı arıyoruz? *Burada* mı?"

"Şey..." Claire teslim oldu. "Bilmiyorum. Belki. Denemeye değer."

Shane başını iki yana sallamakla yetindi. *Sen çıldırmışsınla inanılmazsın* arası bir ifadeyle bakıyordu ona. Claire bir sandalye çekip tek tek kitapları incelemeye başladı. Yok... Yok... Yok...

"Claire." Shane'in sesi bir tuhaf geliyordu. Claire'e siyah ciltli bir kitap uzattı. "Şuna bir göz at."

Fazla yeniydi. Eski bir kitap arıyorlardı, değil mi? Bu... bu kapağında haç olan bir İncil'di.

"*İçine* bak," dedi Shane. Claire kitabı açtı. İlk birkaç sayfası alışıldıktı, Claire'in okuyarak büyüdüğü ve hala inandığı her zamanki sözler... Eve, Morganville'de hala birkaç kilise olduğunu söylemişti ya. Belki hala hizmet veriyor olabilirlerdi. Buna bir bakması gerekiyordu.

Göç'ün ortalarına doğru sayfalar kesilmiş, içine küçük bir cilt gizlenmişti. Eskiydi, çok eskiydi. Lekeli kabında bir sembol vardı.

O sembol.

Claire kitabı İncil'in içinden çıkarıp açtı.

"Eee?" dedi Shane birkaç saniye sonra. "Neymiş?"

"Şey..." Zorlukla yutkundu. "Latince."

"Yani? Ne anlatıyor?"

"Ben Latince bilmiyorum!"

"Şaka yapıyorsun. Bütün dahiler Latince bilir sanıyordum. Zeki insanların uluslararası dili değil miydi o?"

Claire eline geçirdiği bir kitabı fırlatınca Shane eğilip kurtuldu. Claire küçük cildin sayfalarını çevirmeye başladı. Yüzlerce yıl öncesinin kusursuz elyazısıyla yazılmış, mürekkebi solmuştu.

Claire onu gerçekten de ellerinde tutuyordu.

"Gitsek iyi olur," dedi Shane. "Çok ciddiyim. Polisler geldiğinde burada olmak istemiyorum."

"Gelecekler mi dersin?"

"Profesör Wilson vampirlerin malını yürüttükten sonra alabora olduğuna göre, evet, bence birilerini yollarlar. O yüzden elimizi çabuk tutalım."

Kitabı tekrar İncil'e koydu. Çantasını açınca çaresizce durakladı. Hiç yer yoktu. "Bize bir çanta daha lazım," dedi. "Küçük bir şey."

Shane, İncil'i mutfaktan getirdiği naylon torbaya koyup Claire'i dışarıya sürükledi. Claire Profesör Wilson'ın salonuna son bir kez daha baktı. Her şey, bir daha asla gelmeyecek o hayatı bekliyordu sanki.

Haklıydı, çok acıklıydı bu durum.

"Önce kaç," dedi Shane. "Sonra üzül."

Tam Morganville'lik bir slogandı bu.

Döndüklerinde havanın kararmasına daha yarım saat vardı. Cam Ev'in gotik cüssesinin etraftaki bütün yeni evleri cüce gibi gösterdiği Lot Sokağı'na girdiklerinde, kaldırıma yanaş-

mış duran mavi SUV Claire'in gözüne çarptı. Her nasılsa tanıdık gelmişti...

"Aman Tanrım," dedi donakalarak.

"Şu an durmak pek iyi bir fikir sayılmaz. Hadi, Claire..."

"Bu annemlerin arabası!" dedi Claire. Annemler gelmiş! *Tanrım!*" Son cümleyi neredeyse inleyerek söylemişti. Shane tişörtünden tutup çekmese kaçıp gidecekti.

"Kabul etsen iyi olur," dedi. "Seni buraya kadar izlemişlerse, bir merhaba demeden bırakmazlar."

"Tamam be, bırak beni!" Claire üstünü başını düzeltti. Shane yerlere kadar eğildi.

"Sen önden buyur. Ben arkanı kollarım."

Ama Claire o an arkasından çok önü için endişeliydi.

Kapıyı açınca Eve'in telaşlı sesini duydu. "Birazdan burada olur. Derse gittiği için..."

"Genç hanım, kızım derste değil. Okula gittim, öğleden sonra derse hiç girmemiş. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyleyecek misiniz, yoksa polis mi çağırayım?"

Babası çok kızgındı. Claire güçlükle yutkundu. Kapıyı kapatıp kaçmamak için kendini zor tutuyordu ama seslere doğru yürüdü. Şimdilik sadece Eve'le babasını görüyordu. Acaba...

"Claire!" Claire bu haykırışı her yerde tanırdı. Daha *merhaba, anne* bile diyemeden kendisini onun kollarında,

L'Oreal parfümüne gömülmüş halde buldu. Parfümün kokusu, sarılmasından daha uzun ömürlü çıktı. Şimdi de kol mesafesinde tutulup oyuncak bebek gibi sallanıyordu. "Claire, nerelerdeydin sen? Burada ne işin var senin?"

"Anne..."

"O korkunç olay bizi çok korkuttu."

"Büyütülecek bir şey değildi, anne."

"Gelip seni görmek istedik ama yurttaki odan boştu, derslere de gelmedin... Claire, ne oldu sana? Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum!"

"Nasıl bir şey?" diye sordu iç çekerek. "Anne, beni sarsmayı bırakır mısın? Başım döndü."

Annesi onu bırakıp kollarını kavuşturdu. Pek uzun sayılmazdı, topuklularla bile Claire'i birkaç santimetre geçiyordu. Shane'i ters ters süzen babasıysa hem onun kadar uzun, hem de onun iki katı genişliğindeydi. "Bu o mu?" diye sordu. "Başını belaya sokan bu mu?"

"Ben değilim," dedi Shane. "Sadece yüzüm baş belasına benziyor."

"Kapa çeneni!" diye çıkıştı Claire. Onun bütün bunları komik bulduğunun farkındaydı ama Claire'e hiç de öyle gelmiyordu. "Shane sadece bir arkadaşım, baba. Eve de öyle."

"Eve mi?" Anneyle baba birbirine baktı. "Yani..." Sonra birlikte dehşetle Eve'e baktılar. Eve kollarını kavuşturmuş,

elinden geldiğince hanım hanımcık görünmeye çalışıyordu ama gotik bir balerininkini andıran kıyafetleri –siyah tüllü eteği ve kırmızı saten bluzu– üstündeyken bu hiç de kolay değildi. Gülümsemeye çalıştı ama kırmızı ruju (Miranda'dan mı almıştı onu?) ve kurukafa şeklindeki küpeleri yüzünden hiç de istediği etkiyi uyandıramadı.

"Claire, eskiden ne iyi arkadaşların vardı senin. Elizabeth'e ne oldu?"

"O Teksas A&M'e gitti, anne."

"Bu hala arkadaş olmamanızı gerektirecek bir neden değil ki?"

Anne mantığı. Claire, Shane'e hak verdi. Bundan kurtuluş yoktu. "Anne, Eve ve Shane benim ev arkadaşlarım. Bu evde birlikte oturuyoruz."

Sessizlik. Anneyle baba donakalmıştı. "Les?" dedi anne. "Bu evde oturduğunu mu söyledi?"

"Genç hanım, sen burada oturmuyorsun," dedi babası. "Sen yurtta kalıyorsun."

"Hayır, burada oturuyorum ve bu benim kararım."

"Bu kurallara aykırı! Kampüs içinde kalmak zorundasın, Claire. Öyle kafana göre..."

Hava bir suikastçı gibi hızlı ve sinsice kararıyordu. "Hayır," dedi Claire. "Yaptım işte. Oraya geri dönmeyeceğim."

"Bunun için para harcayamam," dedi baba. "Sen bu harabede bir grup..." Eve'le Shane'i tarif edecek bir ifade bu-

lamadı. "Arkadaşlarla oturasın diye... Bunlar okula gidiyor mu ki?"

"Şu an seçenekleri değerlendiriyorum," dedi Shane.

"Kapa çeneni!" Claire neredeyse ağlayacaktı.

"Tamam, buraya kadar. Eşyalarını topla, Claire. Bizimle geliyorsun."

Shane için eğlence bir anda sona erdi sanki. "Olmaz," dedi. "Kusura bakmayın, geceleyin dışarı çıkamaz."

Babanın yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. "Bu yüzden mi buradasın? Senden büyük oğlanlarla aynı evde olmak için mi?"

"Ah, Claire," diyerek iç çekti anne. "Sen daha çok küçüksün. Sen..."

"Shane," dedi Shane, ona yardımcı olmak için.

"Shane, senin harika bir genç olduğuna şüphem yok," dedi, pek de ikna edici olmayan bir ses tonuyla. "Ama Claire'in çok özel bir çocuk olduğunu anlamalısın."

"O daha çocuk!" diye araya girdi baba. "On altı yaşında! Eğer ondan faydalanmaya kalkarsan..."

"Baba!" Farklı gerekçelerle olsa da, Claire'in yüzü de babanınki kadar kızarmıştı. "Yeter artık! Shane benim arkadaşım! Beni utandırmayı kesin!"

"Utandırmak mı? Claire, neler hissettiğimizden haberin var mı senin?" diye gürledi baba.

O sessizlikte, Claire, Michael'ın merdivenlerden sakin sesini duydu. "Galiba hep birlikte oturup biraz konuşsak iyi olacak."

Hep birlikte oturmadılar, çünkü Shane'le Eve mutfağa kaçmıştı. Claire annesiyle babasının arasına oturmuş, üzüntüyle Michael'a bakıyordu. Michael sakince koltukta oturuyordu. *Anne, baba, bu Michael; kendisi ölü...* Evet, bunu söylemenin çok faydası olurdu.

"Adım Michael Glass," dedi ve akranıymış gibi babaya elini uzattı. Şaşıran adam uzatılan eli sıktı. "Diğer iki ev arkadaşımızla da tanıştınız. Eve Rosser ve Shane Collins. Claire için endişelendiğinizi biliyorum, efendim. Haklısınız da. İlk kez kendi başına kalıyor ve üniversiteye giden çoğu gençten daha küçük. Onu düşündüğünüz için sizi suçlayamam."

Baba inat etmeye kararlıydı. "Peki siz kim oluyorsunuz, Michael Glass?"

"Ben bu evin sahibiyim, kızınıza evin bir odasını kiraya verdim."

"Yaşın kaç senin?"

"On sekiden biraz büyüğüm. Shane ve Eve de öyle. Birbirimizi uzun zamandan beri tanıyoruz. Dürüst olmak gerekirse eve başkasını almayı düşünmüyorduk ama..." Micha-

el omuz silkti. "Boş bir odamız vardı ve masrafları dörde bölmek fena olmayacaktı. Claire'in burada kalıp kalmamasına karar vermek için çok düşündüm. Kendi aramızda toplantı yaptık."

Claire gözlerini kırpıştırdı. Öyle mi?

"Benim kızım reşit değil," dedi baba. "Bu durumu hiç onaylamıyorum. Hem de hiç."

"Anlıyorum, efendim. Başta ben de onaylamamıştım. Onun burada olması bizim için de risk. Ama bize ihtiyacı vardı ve ona sırtımızı dönemezdik."

"Parasına sırtını dönemezdin, değil mi?" dedi baba, kaşlarını çatarak. Cevap olarak Michael kalkıp rafa gitti ve oradan aldığı kutudan çıkan zarfı adama uzattı.

"Bana ödediği para burada," dedi. "Tamamı. Buradan ayrılmayı isterse diye parayı burada tuttum. Bu olay parayla ilgili değil, Bay Danvers. Claire'in güvenliğiyle ilgili."

Michael ona bakınca Claire dudağını ısırdı. Buna gerek kalmaması için dua etmişti ama başka bir çare bulamıyordu. Belli belirsiz başını salladı ve kanepede küçülüp yok olmak ister gibi yastıklara gömüldü.

"Claire kızlar yurdundaydı," dedi anne. Claire küçükken yaptığı gibi onun saçını okşuyordu. Aslında Claire içten içe hoşlanıyordu bundan ama gevşeyemezdi. "Orada güvendeydi, yanılıyor muyum? Monica diye bir kızla konuştuk ve..."

tg: kaktusunx

"Monica'yla mı konuştunuz?" dedi Claire, fal taşı gibi açılmış gözlerle. "Elbette konuştuk," dedi anne. "Nereye gittiğini öğrenmeye çalışıyorduk, Monica çok yardımcı oldu."

"Eminim olmuştur," diye mırıldandı Claire. Monica'nın masum masum annesinin suratına gülümseyişi gözünde canlanınca...

"Burada olduğunu o söyledi," dedi annesi. "Claire, tatlım, yurttan neden ayrıldın ki? Senin akıllı bir kız olduğunu biliyorum. Bir sebebin olmasa bunu yapmazdın."

"Vardı," dedi Michael. "Taciz ediliyordu."

"Taciz mi?" dedi anne, bunun anlamını bilmiyormuş gibi.

"Claire'in anlattığına göre ufak tefek şeylerle başlamış. Yeni gelen herkes aynı şeyleri yaşar. Ama sonra yanlış bir kızla ters düşünce canını yakmışlar."

"Canını mı yakmışlar?" dedi baba.

"Buraya geldiğinde her yanı mosmordu," dedi Michael. "Aslına bakarsanız ben polise gitmek istedim ama o izin vermedi. Ama onu oraya geri yollayamazdım. Durum hafife alınacak gibi değildi. Bana sorarsanız hayatı tehlikedeydi."

Eli Claire'in saçında donup kalan kadın inledi.

"O kadar kötü değil, canım," dedi Claire. "Sonuçta bir yerim falan kırılmadı. Bir süre bileğim acıdı, bir de gözüm morarmıştı ama..."

"Gözün mü morarmıştı?"

"Geçti. Bakın." Gözlerini kırpıştırdı. Annesi dikkatle onun yüzünü inceledi. "Gerçekten. Bitti artık. Şimdi her şey yolunda."

"Hayır," dedi Michael. "Değil. Ama Claire bununla baş edebiliyor ve biz de onu kolluyoruz. Özellikle de Shane. Onun... Onun bir kızkardeşi vardı ve... Claire'in iyiliği için elinden geleni yapıyor. Ama hepsinden önemlisi Claire'in kendi başının çaresine bakabilmesi. Zaten öğrenmeye geldiği şey de bu değil mi?" Michael dirseklerini dizlerine koyup öne eğildi. Lambanın ışığında saçları altın gibi parlıyordu, gözleri melek mavisiydi. O an yeryüzünde insana en çok güven veren kişi oydu adeta.

Onun ölü olduğunu bilmiyorlar tabii, diye düşündü Claire. Bunu panikle ağzından kaçırmamak için dilini ısırıp duruyordu.

Annesiyle babası düşüncelere daldı. Claire bir şey söylemesi gerektiğinin farkındaydı... Hem de önemli bir şey. Onu kulağından tutup eve götürmelerini engelleyecek bir şey.

"Gidemem," dedi. Çok içten söylemişti bunu. İlk kez gayet kendinden emin konuşuyordu. "Anne, baba... Benim adıma endişelendiğinizi biliyorum ve sizi seviyorum. Ama burada kalmalıyım. Michael bunu size söylemiyor ama be-

nim için çok riske girdiler ve her şey çözülene kadar burada kalmalıyım. Başlarının derde girmediğinden emin olmalıyım. Buna mecburum, anlıyorsunuz değil mi? Ve bunu yapabilirim. Yapmalıyım bunu..."

"Claire," dedi anne. "Sen on altı yaşındasın! Daha çocuksun sen."

"Değilim," dedi. "On altı buçuk yaşındayım ve pes etmeyeceğim. Hiç etmedim. Bunu biliyorsunuz."

Biliyorlardı. Claire hayatı boyunca zorluklara hep karşı koymuştu. Onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorlardı.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi baba ama sesi artık kızgın değil, üzgün geliyordu. "Senden büyük erkeklerle kampüs dışında oturmandan hiç hoşlanmıyorum ve seni incitenlerin de derhal durdurulmalarını istiyorum."

"Onları ben durdurmak zorundayım," dedi Claire. "Bu benim sorunum. Yurtta canı yanan başka kızlar da var, yani bu bir tek benimle ilgili değil. Bunu onların iyiliği için de yapmak zorundayım."

Michael kaşlarını hafifçe kaldırdı ama bir şey söylemedi. Anne mendiliyle gözlerini sildi ama o da ağzını açmadı. Eve kapıda belirdi. Üstünde AŞÇIYI ÖP yazısı ve kırmızı dudaklar olan koca bir önlük giymişti. Anneyle babaya çekingence gülümsedi.

"Yemek hazır!"

"Ah, mümkün değil," dedi anne.

"Nasıl mümkün değil," dedi baba. "Açlıktan ölüyorum. Acılı fasulye mi o?"

Yemek sıkıntılıydı. Baba fasulyeyle ilgili anlaşılmayan bir şeyler geveliyordu. Shane'in gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. Eve diken üstündeydi. En sakinleri yine Michael'dı. İçlerindeki yetişkindi o. Claire bir sofrada kendisini hiç bu kadar küçük hissetmemişti.

"Eee, Michael," dedi anne, kaşığını yemeğe daldırarak. "Ne işle meşgulsün?"

Öldüğü evde hortlaklık yapıyor, diye düşünüp dudağını ısırdı Claire.

"Müzisyenim," dedi Michael.

"Sahi mi? Ne çalıyorsun? Ben klasik müziğe bayılırım!"

Şimdi Michael bile huzursuz görünüyordu. Shane mendille ağzını kapatarak öksürdü ve gülmesini bastırmak için kolayı kafasına dikti.

"Piyano ve gitar," dedi Michael. "Ama daha çok gitar. Akustik ve elektro."

"Çalabiliyor musun peki?" diye sordu baba.

Shane'in omuzları sarsılmaya başladı.

"Bilmem," dedi Michael. "Çok çalışıyorum."

"Çok iyidir!" diye atıldı Eve, ışıl ışıl gözlerle. "Bu kadar alçakgönüllü olmamalısın, Michael. Müthiş çalıyorsun. Bir patlama yapman an meselesi ve bunu sen de biliyorsun!"

Michael'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama bu, acısını gizlemesini sağlayamıyor, diye düşündü Claire. "Belki bir gün," dedi Michael, omuz silkerek. "Hey, Shane, yemek için sağ ol. Eline sağlık, çok güzeldi."

"Evet," dedi Eve. "Hiç fena değildi."

"Acı olmuş," dedi baba, bu bir kusurmuş gibi. Claire onun çoğu zaman yemeğine yarım şişe acı sos boca ettiğini bilirdi. "Bir içecek daha alabilir miyim?"

Eve hemen ayağa kalktı. "Ben getiririm!" Ama masanın başında olduğu için mutfağa en yakın kişi babaydı ve çoktan o tarafa yönelmişti.

Michael'la Shane bakıştılar. Claire onların neden bu kadar endişelendiğini anlayamadı.

Buzdolabı açılıp şişe sesleri gelirken sessizce beklediler. Baba elinde buz gibi bir kolayla döndü.

Diğer elinde de bira şişesi vardı. Şişeyi masanın orta yerine koyup Michael'a baktı.

"On altı yaşında bir kızın olduğu bir evde biranın ne aradığını sorabilir miyim?" dedi. "Hiçbirinizin bunu içecek yaşta olmadığına değinmiyorum bile!"

Bu kadardı işte. Bazı günler yenilgiye mahkûm olunuyor, dedi Claire içinden.

Claire'in iki günü vardı, çünkü babası ertesi sabah işe gitmeliydi ve Claire'in kayıt bürosuna gidip geçiş işlemlerini

halletmesi için zamana ihtiyacı olduğuna ikna oldu. Michael elinden geleni yaptı ama bu kez ne yapsa olmayacaktı. Shane eğlenmeyi bırakıp bağırmaya başlamış, Eve de odasına kaçmıştı.

Claire öfkesinden saatlerce ağladı.

O kadar kızgındı ki, annesiyle babasının her şeyden habersiz Morganville'de gece vakti dışarı çıkıyor olmalarını bile umursamadı. Geceleri araba hırsızlarının SUV'ları çaldığına dair bir hikaye uydurarak halletti Michael o işi. Bütün sinirine rağmen Shane eline bir haç alıp yardımlarına koşmaya hazır bekledi ama buna gerek kalmadı. Anneyle baba arabalarına binip gittiler. Michael kapıyı kilitleyip Claire'e döndü.

"Özür dilerim," dedi. "Daha iyisini yapabilirdik."

"Öyle mi?" Claire sinirden köpürüyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum! Olmaz!"

"Claire." Michael elini onun omzuna koydu. "On sekizine gelene kadar bunu söylemeye hakkın yok, biliyorsun. Neredeyse on yedi olduğunu biliyorum ve bence yeryüzündeki insanların yüzde doksanından daha akıllısın ama..."

"Bu evdekilerin yüzde yüzünden," dedi Shane.

"...ama bunun şu an bir anlamı yok. Onların sözünü dinlemek zorundasın. Onlara savaş açarsan işler çığırından çıkar ve bunu göze alamayız. Anlıyor musun?" Michael

gözlerinin içine bakınca Claire başını sallamak zorunda kaldı. "Üzgünüm. İnan bana, böyle olsun istemezdim ama en azından Morganville'den kurtulacaksın. Güvende olacaksın."

Michael ona sarıldı. Claire bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Sonra Michael yürüyüp gitti.

Claire, Shane'e baktı.

"Şey, sana sarılacak değilim," dedi Shane. Çok yakın duruyorlardı. O kadar yakınlardı ki, Claire onun gözlerine bakmak için başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Bir süre konuşmadan bakıştılar. Kalp atışlarını duyabiliyordu, aynı sesi Shane'in de duyup duymadığını merak etti.

"Claire..." dedi Shane sonunda.

"Biliyorum," dedi Claire. "On altı yaşındayım, evet."

Shane ona sarıldı. Michael'ın sarılışı gibi değildi onunki, Claire farkı bilmiyordu ama hissedebiliyordu. Bu sıradan bir sarılış değildi.

Yanak yanağaydılar. Sonra Shane çenesini onun alnına dayadı. Claire onun yanında kendini çok küçük hissediyordu ama bu onu rahatsız etmiyordu. Hiçbir zayıflık hissetmiyordu çünkü.

"Seni özleyeceğim," dedi Shane fısıltıyla. Claire tekrar ona bakmak için bir adım geri çekildi.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Shane onu öpecekti sanki, sahiden öpecekti, ama Claire, Eve'in sesini duydu. "Shane!" Ve Shane yeniden eski, ukala Shane'e dönüştü. "Eve heyecan getirmiştin."

O çekip gidince Claire'in öfkeden gözü döndü.

Erkekler. Neden hep böyle kalın kafalı olmak zorundaydılar?

Gece, her zamanki numaralarını yaptı; üst kattan ürkütücü gıcırtılar geliyor, rüzgar pencerelere tıslıyor, ağaç dalları birbirine vuruyordu. Claire uyuyamamıştı. Bu güzelim odanın yalnızca iki gece daha onun olduğu fikrine alışamıyordu bir türlü. İki gün sonra aşağılanmış ve yenik olarak eve dönecekti. Anne babasının onu hemen bir yere bırakması mümkün değildi. Bunun için bir buçuk sene beklemesi gerekecekti, yani bütün başvuru belgelerini yeniden düzenlemek durumundaydı, her şeye baştan başlayacaktı...

Hiç değilse dersleri asıyorum diye endişe etmekten kurtulacağım, diye düşündü, vura vura yastığını şekle sokarken.

Bir an bile dalmış olsa, kapının çok hafifçe çalındığını duyamayacaktı. Uykusuzluğun verdiği enerjiyle fırlayıp kapıyı açtı.

Gelen Shane'di. İçeri girmek istediği halde girmeye cesaret edemeden eşikte duruyordu. Claire daha önce onu hiç bu kadar kararsız görmemişti. Üstünde rahat bir tişört ve

eşofman vardı, sıcak bir duygu Claire'i ürpertti. Yatarken giydiği şeyler olmalıydı bunlar.

Tamam, bu konuyu düşünmeyi kesse iyi olurdu.

Claire kendi üstünde bol, ince bir tişört –Michael'ın eskilerinden biriydi– olduğunu ve bacaklarının ortada olduğunu farketti. Yarı çıplak dense abartılmış olmazdı.

"Merhaba," dedi Claire.

"Merhaba," dedi Shane. "Uyandırdım mı?"

"Hayır. Uyuyamadım." Claire göz ucuyla arkasındaki dağınık yatağa baktı. "Şey, içeri gelmek ister misin?"

"Gelmesem daha iyi," dedi Shane usulca. "Claire, ben..." Başını iki yana salladı, önüne düşen saçları yüzünü süpürüyordu. "Burada olmam bile doğru değil."

Ama gitmiyordu da.

"Şey," dedi Claire, "ben oturuyorum. Burada dikilmek istiyorsan sen bilirsin."

Yatağa gidip bacaklarını birleştirmeye dikkat ederek özenle, resmi bir tavırla oturdu. Ayakları halıya ucu ucuna yetişiyordu.

Claire ellerine baktı ve biçimsiz tırnaklarını gergince yemeye başladı.

Shane iki adım içeri girdi. "Önümüzdeki iki gün evden dışarı çıkmanı istemiyorum," dedi. Claire böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. Hem de hiç. "Baban zaten seni sar-

hoş ettiğimizi ve grup seks partileri düzenlediğimizi sanıyor. Seni eve boynunda diş izleriyle yollamayı göze alamam. Ya da bir tabutun içinde." Sesi alçaldı. "Öyle bir şeye dayanamam. Mümkün değil. Bunun farkındasın, değil mi?"

Claire başını yerden kaldırmadı. Shane bir adım daha yaklaşınca çıplak ayaklarıyla eşofmanı Claire'in görüş alanına girdi. "Claire, bana söz vermelisin."

"Verememe," dedi. "Ben çocuk değilim. Kızkardeşin de değilim."

Shane güldü. "Ya, evet. Bunun farkındayım. Ama bir daha canının yanmasını istemiyorum."

Çenesinden tutup Claire'in başını kaldırdı.

Bir saniye için bütün dünya sessizliğe gömüldü. Claire kalp atışlarını bile düşünemedi.

Dudakları sıcak, yumuşak ve tatlıydı, hissettikleri Claire'in aklını başından aldı. Kendini beceriksiz hissedip korktu. *Ben daha önce... Daha önce kimse beni... Beceremiyorum...* Ona nasıl karşılık vereceğini bilmediği için kendinden nefret etti. Shane'in öptüğü ondan daha becerikli diğer kızlarla karşılaştırıldığını biliyordu...

Durdu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, sanki göğsüne bir kuş girmişti. Kıpkırmızı olan Claire için için yanıyordu...

Shane alnını onunkine bastırıp iç çekti. Nefesi Claire'in yüzünü ısıtıyordu. Bu kez Claire onu öptü, içgüdülerinin

onu yönlendirmesine izin veriyordu. Elleri birbirini buldu, parmakları kenetlendi. Vücudunun sadece yalnızken ısınan bazı yerleri ateş gibiydi.

Nefes almak için durduklarında Shane tamamen geri çekildi. Yüzü kızarmıştı, gözlerinde de bariz bir parıltı vardı. *Ah,* dedi Claire içinden. *Galiba şu dil olayına girmeliydim.* İnsanın beyni kısa devre yapınca teoriyi pratiğe dökmek o kadar da kolay olmuyordu.

"Bu..." dedi Shane, "bu olmamalıydı."

"Galiba," dedi Claire, kabullenerek. "Ama iki gün sonra gidiyorum. Seni hiç öpmemem aptallık olurdu."

Bu kez kimin kimi öptüğünden emin değildi. Belki yerçekimi etki etmiş ya da bir yerlerde yıldızlar birbirine girmişti. Claire'e öyle geliyordu. Shane'in elleri boştaydı, Claire'in yüzünü, saçını, boynunu okşadı, omuzlarından aşağı indi...

Claire onun açık duran ağzına verdi nefesini. Shane inledi. *İnledi.* Claire bir yıldırım gibi teninde ve içinde gezinen bu duygunun var olduğunu bile bilmiyordu.

Shane'in elleri tam orada, Claire'in belinde durdu.

Islak dilleri nazik ve kararsızca birbirine değince Claire'in dizlerinin bağı çözüldü. Shane sağ eliyle onu belinden kendine çekiyor, sol eliyle boynunu tutuyordu.

Evet, işte *öpüşmek* buydu. Ciddi ciddi öpüşüyorlardı. Taşınmadan önceki herhangi bir öpüşme değildi bu, bir veda

değildi, *hoş geldin, bebek* diyen bir öpüşmeydi ve vay canına, Claire öpüşmenin böyle bir şey olduğunu tahmin bile etmemişti.

Shane onu bırakınca Claire güçsüzce yatağa oturdu. Shane de yanına gelirse kendini yatağa bırakacak ve...

Shane geri geri iki koca adım attı, arkasını döndü ve odadan çıktı. Claire onun güçlü, geniş sırt kaslarına bakakaldı.

"Tamam," dedi Shane tekrar yüzünü dönerek. Ama kapıdan uzak duruyordu. "Bu gerçekten olmamalıydı. Bundan bir daha hiç bahsetmeyeceğiz, değil mi?"

"Evet," dedi Claire. Parmak uçlarından ışık çıkıyormuş gibi geliyordu Claire'e. Ayak parmaklarından fışkırıyorlardı. Işıkla dolduğunu hissediyordu, ılık, parlak bir ışıkla. "Hiç olmadı."

Shane ağzını açtı, sonra kapadı ve gözlerini yumdu. "Claire..."

"Biliyorum."

"Kapıyı kilitle."

Claire kalkıp kapıyı biraz itti ve aralıktan ona son bir kez baktıktan sonra tamamen kapatıp kilitledi.

Kapının arkasından küt diye bir ses geldi. Shane yere çökmüş olmalıydı.

"Öldüm bittim ben," diye homurdandı Shane.

Claire yatağa dönüp sabaha kadar ışık içinde yattı.

14

Claire o sabah çok erken kalktı –Michael buhar olup uçtuktan hemen sonra– ama ortalıkta Shane'in izi yoktu. Duş aldı, dolaptan çıkardığı bir Pop-Tart'la kahvaltıyı hallettikten sonra akşamki korkunç yemekten kalan bulaşıkları yıkadı –Michael'ın işi değil miydi bu?– ve İncil'le metal kutuyu sığdırmak için çantasını boşalttı. Kimya Laboratuvarına geri götürünce onu çalmış değil ödünç almış olacaktı.

Sonra İncil'in çalınabileceğini düşünerek çantadan çıkarıp Dünya Ansiklopedisi'nin onuncu cildiyle adını daha önce hiç duymadığı bir romanın arasına koydu. Sonra da kapıyı kilitleyip okula doğru yürümeye başladı.

Ders arasında gittiğinde Kimya Laboratuvarı kalabalıktı, Claire içeri sızmakta zorlanmadı. Kabı yerine koyup aklına

gelen her yerdeki parmak izlerini sildi. Ardından kayıt bürosuna gidip okuldan ayrılma talebi belgesini verdi. Kimse şaşırmamıştı bu duruma. Claire okuldan ayrılan çok sayıda insan olduğunu tahmin etti. Ya da ortadan kaybolan, tabii.

Common Grounds'a geldiğinde öğlen olmuştu. Eve daha yeni geliyordu, Claire'i görünce şaşırdı. "Evden çıkmaman gerektiğini sanıyordum," dedi, bir fincan çay uzatarak. "Michael'la Shane dediler ki..."

"Oliver'la konuşmam gerekiyor," dedi Claire.

"Arka tarafta." Eve eliyle işaret etti. "Ofiste. Claire? Ters giden bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Claire. "Bir kez olsun bir şeyler yolunda gidiyor galiba."

Üstünde OFİS yazan kapı kapalıydı. Kapıyı çaldı, Oliver girmesini söyleyince öyle yaptı. Oliver penceresiz, küçük odada, küçük bir masanın başında oturuyordu. Önünde bir bilgisayar vardı. Claire'e gülümsedi ve elini sıkmak için ayağa kalktı. "Claire," dedi. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Hoş olmayan bazı şeyler olduğu kulağıma gelmişti."

Oliver'ın üstünde bir Grateful Dead tişörtü ve dizleri solmuş bir kot pantolon vardı. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Claire birden onun Michael'a çok benzediğini düşündü. Ama o gündüz de buradaydı tabii, yani hayalet olamazdı, değil mi?

"Brandon çok mutsuz," dedi. "Bir karşılık geleceğinden korkuyorum. Brandon yüz yüze çarpışmayı sevmez, o yüzden arkadaşlarını kollasan iyi olur. Buna Eve de dahil tabii. Ona çok dikkatli olmasını söyledim."

Claire başını salladı. "Şey... Ya değiş tokuş edecek bir şeyim varsa?"

Oliver koltuğuna oturup arkasına yaslandı. "Ne için? Ve kiminle?"

"Ö... Önemli bir şey. Bundan daha fazla açıklama yapmak istemiyorum."

"Ama sana aracılık yapmamı falan istiyorsan, fazlası gerekecek. Ne teklif ettiğimi bilmeden değiş tokuş yapamam ki."

Claire hala elinde olduğunu farkettiği çay fincanını masaya bıraktı. "Şey... Bunu kendim yapmayı tercih ederim. Ama kime gideceğimi bilmiyorum. Brandon'a söz geçirecek biri, ya da onun da üstünde birileri..."

"Vampir toplumunda sosyal bir düzen var," dedi Oliver, ona hak vererek. "Brandon yüksek orta sınıf denebilecek bir yere denk geliyor, en tepede değil. Bildiğin gibi iki grup var ve Brandon daha karanlık diyebileceğin gruptan. Grupları nasıl tanımlayacağın, senin bakış açına bağlı tabii. İnsan gözünden iki grubun da bembeyaz olmadığı kesin." Omuz silkti. "İzin verirsen sana yardım edebilirim. İnan bana, bun-

larla tek başına bağlantı kuramaya çalışmayı istemezsin. Buna izin vereceklerinden bile emin değilim."

Michael'ın Morganville'deki anlaşmalarla ilgili söylediklerini düşünerek dudağını ısırdı. Bu konuda iyi olmadığının farkındaydı, kuralları bilmiyordu.

Oliver biliyordu, yoksa uzun süre önce ölmüş olurdu. Ayrıca Eve'in patronuydu ve Claire onu seviyordu. En azından iki kere Brandon'ın onu ısırmasını engellemişti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Peki," dedi Claire. "Kitap bende."

Oliver'ın gri kaşları dümdüz oldu. "Kitap mı?"

"Anlarsın. *O* kitap."

"Claire," dedi yavaşça. "Umarım ne dediğinin farkındasındır. Çünkü bu konuda yanılma şansın yok, yalan da söyleyemezsin. Blöf yapmak senin ve bütün arkadaşlarının ölümüne sebep olur. Bunun affı yok. Kitabı bulmuş gibi yapıp kaçmaya çalışanlar olmuştu, hepsi öldü. *Hepsi*. Bunu iyice anlıyor musun?"

Claire yutkundu. Ağzı kurumuştu. Dün geceyi, dün gece hissettiklerini, o ışığı hatırlamaya çalıştı ama bugün soğuk ve ürkütücüydü. Ayrıca Shane de yanında değildi. "Evet," dedi fısıltıyla. "Anlıyorum. Ama kitap bende ve onun sahte olduğunu sanmıyorum. Değiş tokuşa da hazırım."

Oliver gözünü bile kırpmıyordu. Claire gözlerini kaçırmaya çalıştı, adamın ısrarcı bakışlarında korkutucu bir yan

vardı. "Tamam," dedi. "Ama bunu kendi başına yapamazsın. Çok küçük ve narinsin. Bu işi ben hallederim ama kanıt istiyorum."

"Nasıl bir kanıt?"

"Kitabı görmem gerekiyor. En azından kapakla iç sayfalardan birinin fotoğrafını çek."

"Vampirlerin onu okuyamadığını sanıyordum."

"Okuyamazlar. En azından efsane öyle diyor. Sembol yüzünden. Koruma sembolleri gibi, insanların anlayamayacağı bazı özellikleri var. İçindeki sözcükleri sadece insanlar okuyabilir ama fotoğraf olunca vampirler sembolü olduğu gibi görebilir. Teknoloji harika bir şey." Saate baktı. "Bu öğleden sonra erteleyemeyeceğim bir toplantım var. Bir sakıncası yoksa bu akşam sizin eve gelirim. Shane ve Eve'le de konuşmak isterim. Bir de şu diğer arkadaşınla, hani hiç göremediğim. Michael'dı, değil mi? Michael Glass."

Claire başını sallarken huzursuzdu ve bunun sebebini de tam kestiremiyordu. Oliver iyilerden biriydi sonuçta.

Morganville'de gidecek başka kimsesi de yoktu. Brandon'a mı gidecekti? Tabii canım.

"Tamam," dedi, "bu akşam."

Claire ayağa kalktı ve tuhaf bir şekilde üşüyerek odadan çıktı. Eve onu görünce kaşlarını çattı ve ona yetişmeye çalıştı ama içerisi kalabalıktı ve Claire hızla kapıdan çıkıp git-

ti. Claire bunu konuşmak istemiyordu. Korkunç bir hata yaptığından emindi, ama ne yaptığını, nasıl yaptığını bilmiyordu.

Düşüncelere dalıp kendini güneşin güven verici sıcağına bıraktığı için Morganville'deki bütün tehlikelerin geceleri canlanmadığını unutmuştu. Bir araba sesi duydu ve bir minibüsün kayarak açılan kapısına çarpıp sendeledi.

Her taraftan çekiştiriliyordu, daha ciyaklamaktan fazlasını yapamadan kendini minibüste buldu. Birileri hemen üzerine çullandı. Araba hızlanırken Claire içeride çınlayan kahkahalar duydu.

Gülenler kızdı.

Biri göğsüne çıktığı için zorlukla nefes alıyordu. Kurtulmaya çalıştı ama işe yaramadı. Göz ucuyla üstündekinin Gina olduğunu gördü. Monica da yanına çökmüş, gülümsüyordu. Aracı Jennifer kullanıyordu. Claire'in yurttan tanıdığı iki kız daha vardı. Anlaşılan Monica adam toplamayı sürdürüyordu ve bu ikisi de İleri Psikopatlık Okulu'na kabul edilmişti.

"Kalk üstümden!" Claire, Gina'ya vurmaya çalıştı ama Monica ellerini tuttu. "Kalksana, kaltak!"

Monica karnına vurunca alabildiği azıcık havayı da geri püskürttü. Gina'nın ağırlığı yüzünden iyice nefessiz kalmıştı. İnsan bu şekilde ölebilir miydi? Belki ufak tefekse... Claire gibi yani...

Minibüs durmadan ilerliyor, onu güvenli yerlerden giderek daha uzağa götürüyordu.

"Sen," dedi Monica, üstüne eğilerek, "beni çok fena kızdırdın. Ben böyle şeyleri unutmam. Erkek arkadaşım da unutmaz."

"Brandon mı?" dedi Claire. "En azından nabzı atan bir tane bulsaydın!"

Bu laf yüzünden bir yumruk daha yedi ve bu seferki o kadar acıtmıştı ki, öfke ve çaresizlikten ağlamaya başladı. Gina boğazını sıkmaya başladı. Öldürecek kadar sıkmıyordu ama nefes almasını zorlaştırıyordu.

İsteseler bunu saatlerce sürdürebilirlerdi ama Claire onların aklında başka bir şeyler olduğunu tahmin ediyordu.

Monica cebinden çıkardığı çakmağı Claire'in yüzüne götürdü. "Mangal yapacağız," dedi. "Manyak kızartması. Sağ kalırsan, çok çirkin olacaksın. Ama merak etme, büyük ihtimalle sağ kalmayacaksın zaten."

Claire kalan bütün gücüyle çığlık atınca Jennifer korkup arkasına baktı.

Hataydı bu.

Minibüs sağa dönüp sert bir şeye çarptı. Claire, üstünde sihirli halı sürüyormuş gibi oturan Gina'yla birlikte havalanarak koltukların arkasına çarptı. Araba dururken hepsi yere yuvarlanmıştı.

Claire sıyrılıp hemen kapıdan dışarı atladı. Yolun kenarına park etmiş bir arabaya arkadan çarpmışlardı ve araba alarmları ötmeye başlamıştı. Claire dengesini kaybetti, az daha yere düşüyordu. Monica'nın öfkeyle peşinden bağırdığını duyunca toparlanıp koşmaya başladı.

Şehir merkezinin bu kısmı terkedilmişe benziyordu; dükkanlar kapalıydı, etrafta sadece birkaç yaya vardı.

Hiçbiri de ona bakmıyordu.

"İmdat!" diye bağırdı, elini kolunu sallayarak. "Lütfen, yardım edin!"

Claire görünmezmiş gibi yürümeye devam ettiler. Bir an durup dehşet içinde hıçkırdıktan sonra bir köşeyi dönüp durdu.

Bir kilise! Morganville'de geçirdiği süre içinde tek bir kilise bile görmemişti ama işte şimdi bir tanesi karşısında duruyordu. Çok büyük sayılmazdı, küçük bir çan kulesi olan gösterişsiz, beyaz bir binaydı işte. Görünürde haç yoktu ama kilise olduğu kesindi.

Ok gibi fırlayıp karşıya geçti, merdivenleri çıktı ve kapıyı omuzladı.

Ama geri tepti.

Kapı kilitliydi.

"Hayır!" diye haykırarak kapıya vurmaya başladı. "Olamaz! Hadi, lütfen!"

Kapıdaki levhada kilisenin günbatımından geceyarısına kadar açık olduğu yazıyordu. Bu da ne demekti böyle?

Çok fazla düşünmeye cesaret edemedi. Basamaklardan atladı ve binanın arkasına dolandı. Çöp bidonunun yanında camlı bir arka kapı vardı ve bu da kilitliydi. Claire yerde bir tahta parçası buldu, tahtayı beysbol sopası gibi salladı ve...

Şangır!

Kolunu çizmesine rağmen kırık camdan kilide uzanmayı başardı. İçeri girip çılgınlar gibi etrafına bakındı ve siyah bir karton parçası bulup camdan kalan boşluğa yerleştirdi. Dikkatli bakmayan birinin bunu farketmeyeceğini umuyordu.

Renkli camları, uzun, parlak sıralarıyla bir şapeldi burası ama ortada ne bir haç, ne bir çarmıh, ne de herhangi başka bir sembol vardı. Üniteryen kilisesi herhalde, diye tahmin yürüttü Claire.

Hiç değilse boştu.

Claire ortalardaki bir sıraya geçip uzandı. Korkusu hala geçmemişti, kalbi deli gibi atmaya devam ediyordu.

Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Dışarı çıkmaya kalkışacak olsa, belki de Monica onu...

Beni diri diri yakacaklardı.

Ürpererek yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı. Bir yerlerde

telefon olabilirdi. Eve'i mi, Shane'i mi arasaydı? İkisini de, dedi kararını vererek. Araba için Eve'i, koruma için Shane'i. Zavallı Shane. Haklıydı, kaba kuvvete her ihtiyaç duyduğunda onu çağırmayı bırakmalıydı. Adil değildi bu.

Claire bir ses duyunca donakaldı. Kumaş sesiydi sanki. Havalandırmanın yarattığı esinti, bir perdeyi falan oynatmış olabilir miydi? Ya da...

"Merhaba," dedi, aşırı solgun yüzlü bir kadın, sıraya eğilerek. "Sen Claire olmalısın."

Kanını donduran dehşetten birazcık kurtulunca, Claire kadını tanıdı. Onu daha önce gördüğünü biliyordu, sadece bir an için görmüştü ama bu kadın –bu vampir– kapanış saatinden sonra limuzinle Common Grounds'a getirilen kadındı.

Kilisede ne işi vardı peki?

Claire gözlerini hafifçe gülümseyen kadından alamadan yavaşça doğrulup oturdu. Renkli camlardan süzülüp gelen ışık onu altındanmış gibi gösteriyordu.

"Seni izledim," dedi kadın. "Ama bu kiliseyi zaten severim. Çok huzurlu, değil mi? Kutsal bir havası var. İçine girince tehlikeden uzak olduğunu hissediyorsun."

Claire dudaklarını yaladı, ter ve gözyaşı yüzünden tuz tadı geliyordu. "Beni burada öldürmeyeceğini mi söylüyorsun yani?"

Kadın gülümsemeyi sürdürdü. "Aynen öyle diyorum, hayatım. Aynı şey korumalarım için de geçerli. Emin ol, buradalar. Asla yalnız kalmam. Bulunduğum konumun lanetlerinden biri bu." Gülümseyerek boynunu zarifçe yana eğdi. Saçlarından elbiselerine kadar her şeyi zarifti. Elbiselerin modaya uygun olup olmaması Claire'i pek ilgilendirmiyordu, onu canından bezdiren kızların üstünde değillerse tabii. Ama bu kadının üstündekiler, annesinin zamanından kalma eski fotoğraflarda gördüğü elbiselere benziyordu. Ya da büyükannesinin.

"Adım Amelie," dedi kadın. "Daha önce tanıştık sayılır, ama bunun farkında olmayabilirsin. Lütfen, çocuk, bu kadar korkmuş görünme. Benden sana zarar gelmeyeceğinden emin olabilirsin. Şiddet içeren bir şey yapmadan önce mutlaka açıkça uyarırım."

Claire daha az korkuyormuş gibi görünmeyi nasıl başaracağını bilmiyordu, ama titremesinler diye ellerini kavuşturup kucağına koydu. Amelie iç çekti.

"Bu kasabada daha yenisin," dedi, "ama böyle kısa sürede bu kadar rahatsızlık yaratan biri nadir görülür. Önce Monica, sonra Brandon... Sonra da sevgili Oliver'ıma başvurduğunu duyuyorum. Şimdi de sokaklarımda koşturuyorsun. Bu durum ilgimi çekti. Kendimi seni merak ederken buldum, Claire. Kim olduğunu... Nereden çıktığını..."

"Ben hiç kimseyim," dedi Claire. "Ve zaten kasabadan ayrılıyorum. Annemle babam beni okuldan alıyor." Birden gayet iyi bir fikir gibi gelmeye başlamıştı bu.

"Öyle mi? Peki, göreceğiz." Amelie omuz silkti. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Önemli birisin."

"Evet. Çok önemli biriyim." Loş ışıkta gözlerinin rengi hiç belli olmuyordu. Gri miydi? Mavi miydi yoksa? Ama onlara gücünü veren renkleri değildi zaten. "Ben dünyadaki en yaşlı vampirim, hayatım. Bir açıdan bakılırsa, önemi olan tek vampirim." Bunu belirgin bir gururla söylememişti. "Diğerlerinin farklı düşünceleri olabilir tabii. Ama ne yazık ki fena halde yanılıyorlar."

"Ben... anlayamıyorum."

"Anlamanı beklemiyorum." Amelie narin, zarif, beyaz ellerini sıraya koydu ve eğilip sivri çenesini ellerinin üstüne dayadı. "Bir şekilde kitap arayışımıza müdahil olmuşsun. Hangisinden bahsettiğimi anladığını sanıyorum."

"Evet." Evde ne sakladığını itiraf edecek değildi. O hatayı daha önce bir kere yapmıştı. "Yani, haberim var..."

"Vampirlerden mi?" dedi Amelie. "Bu bir sır değil, hayatım."

"Vampirlerin onu aradığından."

"Ve kütüphanedeki operasyona şans eseri mi karışıverdin?"

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Size mi aitti?"

"Sayılır. Yaşayan herhangi birine ait olduğu kadar bana da ait. Yaşadığım kabul edilirse tabii. Eskiden yaşayan ölü derlerdi. Ama ya ölüsündür, ya canlı, değil mi? Kesin olmayan şeyleri hiç sevmem. Bunun ikimiz için de geçerli olduğunu sanıyorum, genç hanım." Amelie başını biraz yana eğdi. Claire izlediği bir belgeseli hatırladı. Bir peygamberdevesinin avını inceleyişini. "*Vampir* çok eski bir kelime. Belki de üniversiteyi yeni bir kelime bulmakla görevlendirmeliyim. Şimdilerde dedikleri gibi, kullanıcıyla daha dost bir kelime."

"Ne istiyorsun?" dedi Claire. Sonra, saçma bir içgüdüyle, "...özür dilerim." Çünkü sorusu kaba kaçmıştı. Bu vampir ne kadar korkunç olursa olsun, kabalık etmemişti.

"Önemi yok. Fazlasıyla baskı altındasın. Davranışlarını mazur görüyorum. Yalnızca gerçeği istiyorum, çocuk. Kitapla ilgili öğrendiklerini bilmek istiyorum."

"Şey... Hiçbir şey bilmiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Claire uzaktan sesler duydu, birileri ön kapıyı çekiştiriyordu.

"Ne talihsizlik," dedi Amelie usulca. "Sana yardım edebileceğimi sanmıştım. Demek ki edemeyeceğim."

"Tamam mı? Bu kadar mı?"

"Evet, galiba öyle." Amelie kollarını kucağında birleştirip arkasına yaslandı. "Geldiğin yoldan gidebilirsin. Sana bol

şans diliyorum, tatlım. İhtiyacın olacak. Ne yazık ki ölümlü hayat çok hassas ve kısadır. Seninki normalden de kısa olacağa benziyor."

"Ama..."

"Bana sunacak bir şeyin yoksa sana yardım edemem. Morganville'de hayatın kuralları vardır. Sırf bana halim selim geldi diye bir çocuğu sahiplenemem. Elveda, küçük Claire. Yolun açık olsun."

Claire'in halim selimin ne demek olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama mesajı almıştı. İyi ya da kötü, ona açılan o kapı kapanmıştı. Ne diyeceğini bilemeden ayağa kalktı ve belki de hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğunu düşünürken...

...arka kapının kırılarak açıldığını duydu.

"Ah, sıçtık," diye fısıldadı Claire. Amelie ona ayıplayarak baktı. "Özür dilerim."

"Bir ibadethanedeyiz," dedi ciddiyetle. "Sizin nesle kimse terbiye vermiyor mu?"

Claire bir sıranın arkasına sindi. Hızla ilerleyen ayak sesleri duydu, sonra da Monica'nın sesi yükseldi. "Efendim! Özür dilerim, burada olduğunuzu..."

"Ama buradayım," dedi Amelie soğukça. "Adın Morrell'di, değil mi?"

"Monica."

"Ne tatlı." Amelie'nin sesi soğuktan buz gibiye dönüştü. "Gitmenizi rica ediyorum, Bayan Morrell. Siz buraya ait değilsiniz. Burada benim mührüm var. Kuralları biliyorsunuz."

"Özür dilerim, efendim. Bilseydim..."

"Tam düşündüğüm gibi. Git."

"Ama... Bir kız vardı... Acaba..."

Amelie tıslar gibi konuştu. "*Beni sorguluyor musun?*"

"Hayır! Hayır, özür dilerim, efendim. Bir daha olmayacak, çok özür diliyorum..." Monica'nın sesi giderek alçalıyordu. Kapıya doğru uzaklaşıyor olmalıydı. Claire yerinden kıpırdamadı.

Amelie'nin solgun yüzünü tepesinde görünce az daha çığlık atacaktı. Onun hareket ettiğini hiç duymamıştı.

"Doğruca eve gitmeni tavsiye ederim, küçüğüm," dedi Amelie. "Seni ben götürürdüm ama yanlış anlaşılabilir. Koş, acele et. Ve eğer kitap konusunda bana yalan söylediysen, pek çok kişinin öyle değerli bir şeyi isteyeceğini unutma. Kitabı vermeden önce, onu neden istediklerini iyi düşün."

Claire sindiği yerden çıkarak sıraya oturup ona baktı. Amelie hala korkunçtu ama kötü biriymiş gibi gelmiyordu ona artık. Sadece soğuktu. Buz gibiydi.

Ve de yaşlı.

"Neden ki?" diye sordu Claire.

"Hayati bir konu. Daha fazlasını söyleyemem. Artık gerçekten gitmelisin."

Claire her adımında arkasını kollayarak hızla yürüdü. Başka vampirler de ortaya çıkmaya başladı. Claire'in kütüphanede gördüğü John da içlerindeydi. Claire'e hiç de dostça olmayan bir şekilde gülümsedi. Gözlerinden biri bembeyaz olmuştu.

Claire koşmaya başladı.

Monica ve arkadaşları ne tarafa gittiyse, orası Claire'in koşarak gittiği taraf değildi. Hem de ne koşmak; Claire Lot Sokağı'na kadar hiç durmadı. Köşeyi dönerken ciğerleri alev alevdi, evi gördüğünde mutluluktan neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Ve ön basamaklarda oturan Shane'i de görünce...

Shane bir şey söylemeden ayağa kalktı ve Claire kendini onun kollarına attı. Shane birkaç saniye onu kollarında tuttuktan sonra bir şeyi olup olmadığını görmek için itti.

"Biliyorum," dedi. "Gitmememi söylemiştin. Özür dilerim."

Shane acımasızca başını salladı. "İçeri."

Claire evin güvenliğine sığınınca hikayeyi baştan sona anlattı. Monica, minibüs, çakmak, kilise, vampir. Shane hiç soru sormadı. Hatta gözünü bile kırpmadı. Claire'in söyleyecekleri bitince Shane ifadesizce baktı ona.

"Sen," dedi sonunda, "odanı sevsen iyi olur, çünkü seni içeri kilitleyeceğim ve annenler gelene kadar dışarı çıkmayacaksın."

"Shane..."

"Çok ciddiyim. Daha fazla saçmalamak yok, Claire. Seni hayatta tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Şimdi bana Michael'dan bahset."

"Ne?"

"Söyledim ya, Claire. Anlat hadi. Çünkü onu hiçbir yerde bulamıyorum. Aslına bakarsan onu gündüzleri hiç bulamıyorum zaten. Kahretsin! Sen de hissettin mi?" Hissetmişti. Ortalık birden soğumuştu. Michael ona bir şey anlatmaya çalışıyordu. Muhtemelen *sakın ha, ona anlatma* diyordu. "Birbirimize karşı dürüst olmazsak bunları atlatamayız." Yutkunurken Shane'in ademelması hareket etti. "O... şey işte... Onlardan mı? Bunu bilmem gerekiyor."

"Hayır," dedi Claire. "Hayır, değil."

Shane kafasını ellerinin arasına alıp duvara yaslandı. "Tanrım, şükürler olsun. Kafayı yiyecektim. Sandım ki... Tamam, gece yaşamayı sevebilirsin ama Michael... Düşününce..."

"Dur," dedi Claire, derin bir nefes alarak. Soğuğu yine hissetmeye başlamıştı. Michael onu durdurmaya çalışıyordu. Claire onu görmezden geldi. "Kes şunu, Michael. Öğrenmesi gerekiyor."

Shane ellerini indirip kaşlarını çatarak ona baktı. "Michael burada değil. Baktım. Her yerin altını üstüne getirdim."

"Burada. Soğuğu hisset." Elini havada gezdirdi. "Galiba tam şurada duruyor." Saatine baktı. "Güneş batınca, yani iki saat sonra dönecek. O zaman onu görebilirsin."

"Sen ne diyorsun be?"

"Michael. O bir hayalet."

"Hadi oradan! Saçmalık! Herif oturup her akşam bizimle yemek yiyor!"

Claire omuz silkip uzaklaştı. "Öğrenmeyi sen istedin. Öğrendin işte. Ha, bu arada, ben de iyiyim."

"Ne demek, hayalet?" Shane kalkıp önünü kesti. "Ne hayaleti canım! O da benim kadar gerçek!"

"Bazen," diye onayladı onu Claire. "Ona sor. Daha iyisi, şafak sökerken onu izle, sonra onun ne olduğunu bana söylersin. Çünkü ben onu tanımlamak için hayaletten daha uygun bir kelime bilmiyorum. Sorun, onun evden çıkamaması, Shane. Bize yardım edemez. Buraya çakılı kalmış, gündüzleri bizimle konuşamaz bile. Sadece... süzülebiliyor. Kes şunu, Michael. Kızdığını biliyorum ama öğrenmesi gerekiyordu."

"Claire!" Shane onu tutup sarstı. "Havayla konuşuyorsun!"

"Neyse ne. Bırak beni. Yapacak işlerim var."

"Ne işi?"

"Toplanacağım!" Claire kendini kurtarıp basamakları ikişer ikişer çıkarak üst kata gitti. Shane kızgın olduğu zaman hep kapıyı çarpardı. Claire de aynı şeyi denedi. Gerçekten faydası oluyordu.

Soğuk hava kümesi peşinden gelmişti. "Lanet olsun, Michael, odamdan çıkar mısın, lütfen? Sapık mısın?" Ölüyken sapık olunabilir miydi acaba? Yarı zamanlı da olsa çalışan bir vücudunuz varsa, olunabilirdi herhalde. "Yemin ederim elbiselerimi çıkarmaya başlıyorum!"

Tişörtünü sutyenine kadar kaldırınca soğukluk yok oldu. "Korkak tavuk," dedi Claire, odada volta atarak. Shane kapıyı çalınca Claire yatağa uzanıp yastığı kafasına bastırdı ve onu duymuyormuş gibi yaptı.

Güneş havayı maviye boyayarak batınca Claire odadan dışarı fırladı. Shane tam Michael'ın odasından çıkıyordu. Hala bulamayacağı birini aramakla meşguldü.

"Michael!" diye bağırdı Claire. Soğuk hava kümesi bir battaniye gibi hemen etrafını sardı. Claire havada bir sis oluştuğunu, sonra sisin grimsi bir yoğunluğa dönüştüğünü gördü.

Eve'in kapısı açıldı. "Ne oluyor burada?" diye bağırdı. "Sesinizi uçak motoru seviyesine indirseniz olmaz mı?"

...ve Michael birdenbire ortaya çıktı. Üçünün tam ortasında şekillenivermişti.

Eve çığlığı bastı.

Michael dizlerinin üstüne çöküp öğürdü, sonra yere yuvarlanıp tavana baktı. "Lanet olsun!" dedi nefes nefese. Dehşetle bakan gözleri ıslaktı. Demek her gün her gün bunu yaşıyordu. Claire'in düşünebildiği her şeyden korkunçtu bu.

Claire koridorun diğer ucundaki Shane'e baktı. Shane olduğu yerde kalakalmış, kendisinin kartondan bir posterine benziyordu. Eve'in de ondan farkı yoktu.

Claire, Michael'ın yanına gidip ona elini uzattı. "Galiba bu her şeyi ortaya koydu."

Michael tersçe bakarak elini tuttu ve ayağa kalktı. Sendeleyip duvara yaslandı, Claire yardım etmek isteyince başını iki yana salladı. "Şimdi geçer."

Eve tiz bir sesle haykırdı. "Hayalet! Miranda'nın bahsettiği hayalet sensin! Tanrım, Michael, hayalet senmişsin! *Seni adi herif!*"

Michael nefesini düzene sokmaya çalışırken başını sallayarak bunu kabul etti.

"Bu hayatımda gördüğüm *tartışmasız en havalı şeydi!*"

Shane ise... solgun görünüyordu. Solgundu, titriyordu ve kızmıştı. Michael ona dönünce uzun bir süre bakıştılar. "Dönmemi bu yüzden istedin demek," dedi Shane.

"Ben..." Michael öksürdü. Tekrar sendeleyince Eve koluna girdi. Michael şaşırdı ama memnun olmuştu. "Sadece ondan değil..."

"Anladım anladım," dedi Shane. "Ben yokken ne oldu yahu?"

Michael başını salladı. "Sonra konuşuruz."

Shane'in kızgın falan olmadığını anladı Claire. Daha Claire ağzını açamadan dönüp merdivenlerden aşağı indi ama Claire onun gözlerini görmüştü, biliyordu.

Alyssa'yı kaybetmişti; şimdi Michael'ı da kaybettiğini düşünüyordu. Claire onun ne hissettiğini bilemezdi, hayal edebilirdi ama bilemezdi. Hiçbir yakını ölmemişti, dedesi ya da büyükannesi bile. Böyle bir acıyı yalnızca televizyondan, filmlerden, kitaplardan biliyordu.

Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Shane'in hep yaptığı gibi üstünde fazla durmayarak bunu da atlatacağını sanmıştı ama...

"Claire," dedi Michael. "Gitmesine izin verme."

Claire başını sallayıp Eve'le ikisini baş başa bıraktı. Bu yaşayan ölü meselesini şaşırtacak kadar kolay aşmışa benziyorlardı. Bir hayalet kız arkadaş istiyorsa, en iyi seçeneğin Eve olduğunu düşündü Claire.

Shane alt katta öylece duruyordu. Gözü Claire'i ya da herhangi başka bir şeyi görmüyor gibiydi. Claire tam elini uzatıp yardım edemese bile yanında olduğunu göstermek için omzuna dokunacaktı ki kapı çalındı.

"Eğer Miranda'ysa, yemin ederim ki..." diye hırladı Shane, yumruklarını sıkarak.

"Hayır, galiba bana," dedi Claire ve ok gibi fırlayarak kapıya gitti. Gözetleme deliğinden bakınca Oliver'ın huzursuzca beklediğini gördü. Huzursuz olması için iyi bir sebebi de vardı doğrusu. Karanlıkta Morganville'de dolanmak, sırtında BENİ YE tabelası taşımak gibi bir şey olsa gerekti.

Kilidi açıp kapıyı araladı.

"Çok zamanım yok," dedi Oliver. "Shane'le Eve nerede?"

"İçeride," dedi Claire, kapıyı iyice açarak. Evrensel olarak *içeri gir* demek oluyordu bu. Oliver girmedi. Onun yerine elini uzatıp şaşkınlıkla salladı. "Oliver?"

"Galiba beni içeri davet etmen gerekiyor," dedi. "Anladığım kadarıyla bu ev koruma altında. Çağırmazsan giremem."

"Ah, kusura bakma." Tam onu davet edecekken önce evdekilere danışmasının daha iyi olacağına karar verdi. Sonuçta o sadece bir gün daha oturacaktı orada. "Bir saniye bekleyebilir misin?"

"Hayır, Claire, gerçekten bekleyemem," dedi Oliver sabırsızca. Hala Common Grounds'ta giydiği hippi kıyafetlerini giyiyordu ama nedense... farklı görünüyordu... "Lütfen davet et beni. Bekleyecek zamanım yok."

"Ama ben..."

"Claire, *bana güvenmezsen sana yardım edemem!* Şimdi çok geç olmadan beni içeri al!"

"Ama ben..." Derin bir nefes aldı. "Tamam. Seni davet diyorum..."

"Hayır!" Claire arkadan gelen bu bağırıştan korkarak çığlık atmamak için elleriyle ağzını kapattı. Bağıran Shane değil, Michael'dı. Shane ve Eve onun arkasından geliyordu. "Claire, geri çekil!"

Michael bir intikam meleğine benziyordu ve meleklerle tartışılmazdı. Claire ellerini ağzından çekmeden geriye kaydı. Michael onun yanından geçip kapının önünde durdu. Orası onun bölgesinin sınırıydı.

Oliver hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşkın değildi. "Ah, Michael. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Bakıyorum da gayet güzel yaşıyorsun."

Michael karşılık vermedi ama Claire onun bakışlarını görünce ürktü. Michael'ın bu kadar öfkelenebileceğini düşünmezdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sertçe. Oliver iç çekti.

"Bana inanmayacağını biliyorum ama küçük arkadaşınızın iyiliğini istiyorum."

Michael acı acı güldü. "Ona ne şüphe."

"Ayrıca arkadaşın Shane'in..." Oliver'ın bakışları Michael'dan ayrılıp Shane'e kilitlendi. "...ve Eve'in de tabii. Kendisi çok sağlam bir çalışanımız."

Michael yavaşça dönüp Eve'e baktı. Eve'in gözleri büyümüştü. "Siz tanışıyor musunuz?" dedi şaşkınlıkla.

"Ama, Michael... Onu tanımadığını söylemiştin..."

"Tanımıyordum," dedi Michael, sonra önüne döndü, "beni öldürene kadar."

"Evet," dedi Oliver, omuz silkerek. "Kusura bakma. Kişisel bir şey değildi, iyi gitmeyen bir deney oldu. Ama umduğum formda olmasa bile hayatta kaldığına sevindim."

Michael, Claire'in bir daha ölü ya da diri kimseden duymak istemeyeceği bir ses çıkardı. Eliyle ağzını kapatma sırası Eve'deydi. Sonra elini çekip haykırdı. "Tanrım, Oliver!"

"Ahlaki yetersizliklerimi sonra tartışırız," dedi Oliver. "Şu an beni bir an önce eve almanız gerekiyor."

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi Michael. "Bence bir ölü bize yeter. Diğerlerini de öldür diye seni içeri alamam."

Oliver bir an onu süzdü. "Buna gerek kalmamasını umuyordum," dedi sonunda. "Sizin küçük Claire tam bir dahi, biliyorsun. Kitabı bulduğunu söylüyor. Bence Morganville'de parlak bir geleceği var. Geceleri hayatta kalmayı başarırsa tabii."

Michael midesi bulanıyormuş gibi baktı. "Farketmez. Git buradan. Kimse seni içeri almayacak."

"Öyle mi?" Oliver gülümsedi. Azı dişleri Claire'in hayatında gördüğü belki de en korkunç şeydi. Dişleri ve gözlerindeki ölümcül samimiyet. "Bence alacak. Er ya da geç."

"Cesedimi çiğnemeden olmaz diyeceğim ama bunu zaten yapmış sayılırsın," diye çıkıştı Michael. "Uğradığın için sağol. Şimdi defol git."

Michael kapıyı kapatmak için uzanınca Oliver elini kaldırdı. Dişleri yeniden kenetlendi; yüzünde nazik ve güvenilir bir ifade oluştu. Okulu çekilir kılan, kafa dengi bir öğretmene benziyordu. İşte bu, diye düşündü Claire, diğer her şeyden daha büyük bir ihanet.

"Dur. Neden burada olduklarını biliyorlar mı, Michael? Neden sırlarını onlara açıklamak riskine girdiğini biliyorlar mı?" Michael durmadı. Kapı kapanmak üzereydi. "Shane, beni dinle! *Evdeki korumayı aktif hale getirmek için yaşayan birine ihtiyacı vardı!* Seni umursadığını sanıyorsan yanılıyorsun! Sen onun için bir vücuttan ibaretsin! Çarpan bir kalpsin sadece! Onun benden bir farkı yok!"

"Kan emmesi dışında, yaratık!" diye bağırdı Shane, sonra kapı Oliver'ın yüzüne kapandı. Michael titreyen elleriyle kilidi çevirdi. "Tanrım, neden bize anlatmadın be adam?"

"Neyi?" dedi Michael, onun yüzüne bakmadan. Korkmuş gibi görünüyordu, yüzü solgundu.

"*Her şeyi!* Bu nasıl oldu, Michael? Sen nasıl..." Shane her anlama gelebilecek kadar belirsiz bir el hareketi yaptı. "Seni vampire çevirmek mi istiyordu?"

"Galiba. İşe yaramadı. Bu kadarı oldu." Michael güçlükle yutkunarak ona döndü. "Koruma konusunda haklıydı. İçinde yaşayan biri olmazsa ev koruma altında olmaz. Ben sayılmıyorum. Sana ihtiyacım vardı."

"Her neyse canım. Umrumda değil. Umrumda olan, ben arkamı döndüğümde manyağın biri tarafından öldürülmen..."

"O vampir olamaz," dedi Eve birden. Olamaz. O benim patronum! Ve... ve gündüzleri işte oluyor. Bu nasıl olabilir?"

"İşe gidince ona sorarsın," dedi Michael.

"Ben şu anda o işi bırakmadım mı sanıyorsun!" Eve gidip Michael'a sarılınca Michael da hemen karşılık verdi. Dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yapmışlardı bunu. Sanki hep yapıyorlarmış gibi. Belki gerçekten hep yapıyorlardı da Claire'in haberi yoktu bundan. Michael onun saçını okşadı. "Tanrım, çok özür dilerim!"

"Senin suçun değil," dedi Michael. "O hariç kimsenin suçu değil."

"Sen nasıl..."

"Bir gece Common Grounds'ta çaldım. Onun oranın sahibi olduğunu bilmiyordum. Ben Chad diye bir adamla konuşmuştum."

"Ah, evet. Chad öldü," dedi Eve.

"Bunun nasıl olduğunu çok merak ediyorum," dedi Shane.

"Oliver –ben adını bilmiyordum tabii– müzisyen olduğunu ve kiralayacak bir oda aradığını söyledi, sonra da evi görmeye geldi." Michael gözlerini sımsıkı yumdu. Ama kafasında canlanan görüntülerden kurtulamayacağını Claire

iyi biliyordu. "Onu içeri davet eder etmez anladım. Hissettim ama çok geçti. Yanında başkaları da vardı."

Shane küfür edip yüzünü duvara döndü. "Burada olmalıydım," dedi.

"O zaman ikimiz de ölürdük."

"Yine de öleceksin," dedi Oliver, kapının arkasından. "Eve, hayatım, beni dinle. Beni içeri almalısın."

"Onu rahat bırak!" diye kükredi Michael, kapıya dönerek.

Claire, Eve'e bir şeyler olduğunu farketti. İradesi yok oldu sanki, gözlerinin ışığı gitti. *Ah, hayır*, dedi Claire içinden ve Michael'ı uyarmak için ağzını açmaya çalıştı.

Ama Eve ondan önce davrandı. "Tamam, Oliver. İçeri gel."

Kilit döndü, kapı açıldı ve Oliver eşikten içeri adımını attı.

15

Michael o kadar hızlıydı ki, Claire onun hareket ettiğini görmedi bile. O ana kadar onun normal biri olduğunu sanıyordu. Tamam, gündüzleri buhar olup uçuyordu ama... Kimse bu kadar hızlı hareket edemezdi. *İnsan* olan hiç kimse.

Ve kimse o kadar güçlü de olamazdı. Michael, Oliver'ı omuzlarından kaldırıp koridorun öbür ucundaki duvara fırlattı. Claire'le Shane yoldan çekilirken Eve, Oliver'a doğru koştu. Shane onu bileğinden yakalayıp çekti.

Michael, Oliver'ın peşinden gidip ayağa kalkan vampirin üstüne atıldı. Oliver güçlü ve hızlıydı ama bu evde Michael'ı kimse durduramazdı, özellikle de bu kadar öfkeliyken.

"Seni aptal!" diye bağırdı Oliver. "Ne dediğimin farkında değil misin? *Kitap Claire'de!*"

"Umrumda değil!"

"Umrunda olmak zorunda! Onu vermezseniz hepinizi paramparça ederler! Sizi kurtarmaya çalışıyorum ben!"

Michael göz açıp kapayıncaya kadar yüzüne iki ya da üç yumruk indirince Oliver yeniden yere yuvarlandı. Vampirlerin kanı akabiliyordu ama bir tuhaf görünüyordu; yeterince kırmızı değildi ve fazla koyuydu. Hırlayarak Michael'ı ısırmaya çalışan Oliver'ın dudaklarının kenarından sızıyordu. Michael ona öyle sert vurdu ki, dişlerinden biri kırılıp fildişi bir hançer gibi yerde sürüklendi. Oliver acı ve şaşkınlıkla inleyip kendini korumaya çalıştı.

"Eve!" diye bağırdı Michael, vampiri bir ayağından tutup kapıya doğru sürüklerken. "Daveti geri al! Hadi!" Oliver tırnaklarıyla yeri çizerek ona karşı koymaya çalışıyordu. "EVE!"

Shane, Eve'i tutup sarsmaya başladı ama işe yaramıyordu bu. Eve hala ifadesiz bir suratla boş boş bakıyordu.

Claire onu önünden çekip Eve'e bir tokat attı.

Eve bağırarak elini yanağına götürdü ve gözlerini kırpıştırdı. "Hey! Ne oluyor!" Koridordaki savaşı görünce şaşkınlıkla dudakları aralandı.

"Eve!" diye bağırdı Michael bir daha. "Davet! Daveti geri al, çabuk!"

"Ama ben öyle bir şey..." Eve tartışmakla zaman kaybetmek istemedi. "Oliver! Evimizden defol git!"

Oliver ölü gibi dondu kaldı. Michael onu bir kolundan ve bacağından tutup dışarı fırlattı. Claire onun kaldırıma çarpıp küfrettiğini ve kapıya geri döndüğünü duydu.

Eşikte sanki hava taşa dönüşmüştü, Oliver bir yere çarpmış gibi geri sekti.

"Burada işin yok," dedi Michael. Boynunun yanındaki çizikten kan sızıyordu. "Bu arada, Eve işi bıraktı, haberin olsun."

Kapıyı Oliver'ın öfkeli yüzüne çarptı ve titreyerek kapının dibine çöktü. Dehşet içindeydi. "Michael?" dedi Eve. "İyi misin?"

"Harikayım," dedi Michael. "Eve, kapıdan uzak dur. Seni bir kere etkiledi, bir daha yapabilir. Claire! Sen de. Kapıdan uzak durun." Onu kolundan tutarak darmadağın olmuş koridordan geçirip kanepeye oturttu. "Claire?"

"Efendim?" Olaylar çok hızlı gelişiyordu. Claire onun ne öğrenmek istediğini tahmin edemedi.

"Kitap."

"Ah, evet. Şey... Kütüphanenin bir katında kitapları araştırıyorlardı, Profesör Wilson da arada bir kitap aşırıyormuş. Sonra..."

Michael elini kaldırarak onu susturdu. "Kitap sende mi?"

"Evet."

"Lütfen onu buraya getirmediğini söyle."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Şey... Getirdim."

Michael koltuğa yığılıp öne eğildi ve yüzünü ellerine gömdü. "Tanrım, bu kasabada olan bitenin hiç mi farkında değilsin? Kitap sahiden sende mi?"

"Galiba..." Claire kitabı getirmek için ayağa kalktı ama Michael onu bileğinden tuttu.

"Hayır," dedi. "Bırak olduğu yerde kalsın. Ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi. Ne yapacağımıza karar vermemiz lazım, çünkü Oliver dalga geçmiyordu. Hepimizi öldürmeyi göze almasa buraya gelmezdi. Büyük riske girdi, çünkü bu evdeki korumanın gücünü biliyor."

"Onu bu sayede mi patakladın?" diye sordu Shane. "Çünkü, sonuçta senin en yakın arkadaşınım ve senin o kadar da bıçkın bir herif olmadığını biliyorum."

"Sağol, adi herif. Evet, ben bu evin bir parçasıyım, yani evin sahip olduklarını kullanabiliyorum."

"Bunu bilmek güzel. Planımız ne peki?"

Michael derin bir nefes aldı. "Günışığını bekleyeceğiz," dedi. "Eve. Oliver'ı hiç dışarıda gördün mü?"

"Şey..." Eve derin derin düşündü. "Hayır. Genelde ofiste ya da bar kısmında oluyor ve pencerelerden uzak duruyor. Ama vampirlerin gündüzleri uyumadan durabildiklerini bilmiyordum!"

Claire, Monica'dan kaçarken sığındığı kiliseyi ve orada gördüğü zarif, yaşlı vampiri düşündü. "Bence yaşlı olanlar durabiliyor," dedi. "O da çok yaşlı olmalı."

"Yaşı umrumda değil," dedi Shane. "Şafağı bekleyip Claire'le kitabı buradan çıkaracağız."

"Eve gidemez. İlk oraya bakacaklardır," dedi Eve. Claire'in başından aşağı kaynar sular döküldü.

"Ama... annemle babam! Onlara ne olacak?"

Birkaç saniye kimse ona cevap vermedi, sonra Shane gelip onun yanına oturdu. "Onlara gerçeği anlatsak bize inanırlar mı sence?"

"Ne? Morganville'i mi? Vampirleri mi?" Claire güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Asla inanmazlar!"

"Ayrıca," dedi Eve, Claire'in diğer yanına oturup elini tutarak, "onları ikna etsen bile kasabadan ayrılınca her şeyi unuturlar. Peşinde olduklarını bilmezken dikkatli olmak pek mümkün değil."

"Of," dedi Shane, ona katılarak. "Tamam o zaman. Ama sonuçta Claire'in annesiyle babasını vampirlere teslim etmeyeceğiz, değil mi?"

Michael ve Eve başlarını salladı.

"Aynı şey Claire için de geçerli. Onu kasabadan çıkarsak bile neden kaçtığını unutacak. Onu yakalarlar."

Yine başlarını salladılar.

"Ne yapıyoruz öyleyse?"

"Kitabı değiş tokuş edeceğiz," dedi Claire. Hepsi ona döndü. "Ne var? Zaten öyle yapacaktım. Bir şeyler karşılığında tabii."

"Ne gibi şeyler?"

"Brandon'ın Shane'i anlaşmaya uymaya zorlamaması. Monica ve manyaklarının benden uzak durması. Ve... öğrencilerin güvenliği için kampüsteki bütün yurtlara koruma." Claire kızardı, çünkü hepsi birden onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu ona. "Oliver kitabı öyle öğrendi. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Bir anlaşma yapmaya çalışıyordum, onu iyilerden biri sanmıştım. Baş kötülerden olduğunu hiç bilmiyordum."

"İçlerinden biri değil," dedi Michael. "Ta kendisi. Diğerlerinin ona nasıl davrandığını gördüm. Başları o."

Shane pencereye gidip perdenin kenarından dışarı baktı. "Hadi canım!"

"Ne oldu?"

"Dışarısı ana baba günü, baksanıza."

Claire'in nefesi kesildi. Dışarıda düzinelerce silüet, doğal olamayacak kadar kıpırtısız dikilmiş, eve bakıyordu. Eve diğer pencerelere koştu. "Burada da durum aynı!"

"Shane," dedi Michael. "Anlaşılan dışarı sızamayacağız. Galiba bu gece buradayız. Gündüz çoğu yeraltına girmek

zorunda kalacak. Girmeyenler de güneş ışığında durmaz. O zaman bazı seçeneklerimiz olacağını umuyorum."

"Michael..." Claire kendini tutmasa ağlayacaktı. "Bilmiyordum. İyi bir şey yaptığımı sanmıştım. Gerçekten."

Michael kolunu onun omzuna attı. "Biliyorum, senin suçun yok. Aptalca bir fikre kapılmış olabilirsin ama niyetinin iyi olduğunu biliyorum." Onu yanağından öptü. "Biraz dinlensen iyi olur. Bazı sesler gelirse, onları duymamaya çalış. Bizi sınayacaklardır."

Claire başını salladı. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Michael alçak sesle. "Ama bir şeyler düşüneceğiz."

Claire üstüne bir örtü alıp kanepenin bir ucuna sığıştı; diğer uca Eve geçmişti. Kimsenin içinden odalara dağılmak gelmiyordu. Shane volta atıp alçak sesle gitarını bir kere bile çıkarmamış olan Michael'la konuşuyordu. İkisi de diken üstündeydi. Her şeye hazır görünüyorlardı.

Claire uyumaya çalışmıyordu, uyuyamayacak kadar korktuğunu sanıyordu ama sabaha karşı uyuyakaldı. Fısıldayan sesler duydu; kalk, diyordu sesler, kalkıp kapıyı aç. Pencereyi aç. Bizi içeri al. Bizi içeri alırsan sana yardım ederiz.

Uykusunda inleyen Claire, Shane'in elini alnında hissetti. "Claire." Gözlerini açınca Shane'in kendisinin yanında oturduğunu gördü. Yorgun görünüyordu. "Kabus görüyorsun."

Claire kendine gelmeye çalışırken ateşi olduğunu farketti, kendini çok güçsüz hissediyordu. Grip olmanın tam sırası, diye geçirdi içinden.

"Michael!" Oliver'ın sesi ön kapıdan geliyordu. "Görmen gereken bir şey var, evlat! Pencereden bak!"

"Tuzak," dedi Shane hemen, yürümeye başlayan Michael'ın kolunu tutarak. "Yapma, dostum."

"Ne yapabilir ki? Bana dil mi çıkarır?"

"Onun istediklerini yapmaya başlarsan, duramazsın. Yapma."

Michael bir an bunu düşündü, sonra pencereye gitti.

Kaşlarını çatıp dışarı baktı. Yüzüne kırmızı mavi bir ışık vurmuştu.

"Ne oluyor?" diye sordu Claire doğrularak.

"Hey! Beni dinlesenize. Oyuna gelmeyin."

"Polisler," dedi Michael. "Sokaktaki bütün binaları boşaltıyorlar. Milleti dışarı çıkarmışlar."

"Hangi milleti? Vampirleri mi?" diye sordu Eve. O da pencereye gidiyordu.

"Tamam, dinlemeyin beni," diye söylendi Shane. "Bir vampir size kendinizi pencereden atın dese..."

"Mahalleyi tahliye ediyorlar," dedi Michael. "Tanıklardan kurtulacaklar."

"Kahretsin," dedi Shane ve yerinden fırlayıp gelerek Claire'in omzunun üstünden dışarı baktı. "Ne kadar battık yani?"

"Polisler vampir değil, koruma onları durduramaz."

Claire kırmızı mavi ışıklar saçan altı polis arabasının yanına iki de itfaiye arabasının gelip bloğun iki ucuna yerleştiğini gördü. Gözlerini kısan Michael bir şey demedi.

"Ah, lanet olsun!" dedi Shane. "Bunu nasıl yaparlar?"

"Yaparlar," dedi Michael. "Kitap o kadar önemliyse onu ele geçirmek için her şeyi yaparlar."

Oliver'ın yüzü birden pencerede belirince hepsi –Michael bile– haykırarak geri çekildi. Shane, Claire'i arkasına aldı. Claire oradan kurtulana kadar onu yumruklamak zorunda kaldı.

Oliver'ın söyleyeceklerini duymak istiyordu.

"Saat neredeyse beş," dedi Oliver, pencere camının boğuklaştırdığı sesiyle. "Vaktimiz daralıyor, Michael. Ya beni içeri alıp kitabı bana teslim edersiniz, ya da işler tatsızlaşır."

"Dur!" diye bağırdı Claire yumruklarını sıkarak. "Değiş tokuş yapmak istiyorum!"

Oliver onu süzdü. "Özür dilerim, hayatım ama o fırsat gelip geçti. Ya kitabı verirsiniz, ya da biz gelip alırız. Duyabileceğiniz en iyi teklifin bu olduğuna inanabilirsiniz."

Michael onlara döndü. "Shane, Eve'i ve Claire'i alıp kilere git. Hadi."

"Olmaz!" dedi Eve. "Seni bırakmam!"

Michael onun elini tutup yüzüne baktı. "Eve zarar vermeden bana zarar veremezler. Evi yok etmeden beni öldü-

remezler. Anladın mı? Zarar görebilecek olan sizsiniz ve güvende olmanızı istiyorum."

Michael onun elini öptü, Claire'le Shane'e şöyle bir baktıktan sonra dudaklarını da öptü.

"Hah," dedi Shane, "biliyordum zaten." Claire'in elini tuttu. "Michael haklı. Sizi güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Sen de, Shane."

"Olmaz!"

"Bir şeyleri kanıtlamanın zamanı değil, dostum. Sen onlarla ilgilen. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Belki, diye düşündü Claire. Ama başının çaresine bakamazsa, onların ortalıkta olmasını istemiyor da olabilirdi.

Ne olursa olsun, Claire'in itiraz etme şansı yoktu. Mutfağa gidip su ve hazır yiyecek aldıktan sonra Claire'in oradaki ilk sabahını geçirdiği karanlık saklanma yerine geçtiler.

Salondan cam kırılma sesleri geldi. "Bu da ne?" Shane olanları anlamak için o tarafa koştu. Claire hemen onun peşinden gitti. Dönüp bakınca Eve'in de geldiğini gördü.

Ama çok uzağa gidemediler, çünkü tuzla buz olan mutfak camına bakmak için durdular.

Oliver oradaydı. Evin her yerinden kırılan cam sesi gelmeye başlamıştı.

"Kızlar," dedi Oliver, "bunu istemeye istemeye yapıyorum. Gerçekten. Ama bana başka seçenek bırakmıyorsu-

nuz. Son şansınız. Beni davet ederseniz herkes için daha iyi olur."

"Isır beni!" dedi Eve dalga geçer gibi. "Ah, bir dakika... Yapamazsın, değil mi? O kadar uzaktan olmaz!"

Gözlerinde ateşler yanan Oliver dişlerini birbirine vurdu. *Tehdit gösterisi.* Çıngıraklıyılanın kuyruğunu sallaması, kobranın boynunu uzatması gibi bir şeydi bu. Onları komik bulmadığına dair apaçık bir işaret veriyordu onlara.

"Kitap," dedi. "Ya da canınız. Bundan başka anlaşma yok, Claire. Doğru seçimi hemen yapmanızı tavsiye ediyorum."

"Sorun yok," dedi Eve. "İçeri giremezler."

Oliver kıvırcık, solgun saçlarını dalgalandırarak başını salladı. "Bu doğru," dedi. "Ama pek yalnız sayılmam."

Kenara çekilince üniformalı bir polis gelip copuyla camdan kalanları kırarak pervaza atladı.

Eve'le Claire çığlık atarak kaçtılar.

Darmadağın olmuş salonda herkes birbirine girmişti. Shane siyah ceketli birini yumruklayarak pencereden dışarı gönderdi. Michael iki kişiyi birden tutup kaldırdığı gibi dışarı postaladı. Eve'le Claire içeri girip yön değiştirince peşlerindeki polis Michael'a rastgelerek dışarıyı boyladı.

"İçeri giriyorlar!" diye bağırdı Eve, mutfak kapısını kapatıp kapı kolunun altına sandalye dayayarak. Michael en ya-

tg: kaktusunx

kındaki kitap rafını alıp kanepeyle destekleyerek pencereyi kapattı.

"Üst kata!" diye bağırdı. "Çabuk!"

Shane, Claire'i kolundan tutup neredeyse sürükleyerek basamakları çıkarmaya başladı; Claire'in ayağı kayınca onun da dengesini tam zamanında bozdu ve kafasına savrulan cop, duvara isabet etti. Merdivenin tepesinde uzun boylu bir kız duruyordu. Shane kızın elindeki sopayı alıp ona vuracakmış gibi yaparak koridorda geri geri kaçırttı onu. Claire kızın yurttan tanıdığı Lillian olduğunu farketti.

"Yapma!" diye bağırdı Lillian, ellerini kaldırarak.

"Kahretsin," dedi Shane. "Bir kıza vuramam. Al sen vur, Claire." Claire uzattığı sopayı alıp acemice pozisyon aldı, beden eğitimi dersine daha çok dikkatini vermiş olmayı diliyordu. Lillian çığlık atarak Eve'in kapısı açık duran odasına girdi. Merdivenlerden çıkan Eve de çığlığı bastı, ama farklı nedenlerle.

"Hey! Orası benim odam, şıllık!" Lillian'ı saçından yakalayıp çevirerek koridora çıkardı ve merdivene götürdü. "Michael! Bunun dışarıda işi varmış!"

İtilen kız basamaklardan koşarak indi. Michael onu kapıp hemen dışarı yolladı.

"Odaları kontrol edin," dedi Shane. "Biri girdiyse, başkaları da olabilir. İşi şansa bırakmayın. Yardım gerekirse seslenin."

Claire başını sallayıp odasına koştu. Tanrıya şükür normal görünüyordu; pencereler sağlamdı ve içeri birinin girdiğine dair bir iz yoktu. Banyo da aynı durumdaydı. Yan odadan bir gürültü geldi, Shane birini bulmuştu. Claire onun yardımına koşmak için koridora fırladı ama sonra birden durdu; kapalı bıraktığı kapı aralık duruyordu.

Sessizce kapıyı açıp içeri baktı...

Miranda, Eve'i duvara yaslamış, gırtlağına da bir bıçak dayamıştı. Claire onu boynundaki ısırık izlerinden, başını çevirip bakınca da soluk mavi gözlerinden tanıdı.

"Dur," dedi Miranda. "Bunu yapmak zorundayım. Charles yapmam gerektiğini söyledi. Gördüğüm görüntüler böyle duracakmış. Durmalarını istiyorum, Claire. Anlıyorsun, değil mi?"

"Onu bırak, Miranda. Lütfen..." Claire zorlukla yutkunarak odaya girdi. Koridorun ucundan kavga sesleri geliyordu; Shane'le Michael meşguldü. "Ona zarar vermek istemezsin, o senin arkadaşın!"

"Dayanamıyorum," dedi Miranda. "Bir sürü insan ölüyor ve ben bir şey yapamıyorum. Charles hepsinin geçeceğini söyledi. Tek yapmam gereken..."

"Ne? Eve'i öldürmek mi? Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" Panikle Eve'e baktı. Kızın yüzündeki beyazlık bu kez makyajdan değildi.

"Evet," dedi Eve usulca. "Biz arkadaşız, Mir. Bunu biliyorsun."

Miranda başını hızla iki yana salladı. Eve'in gırtlağındaki bıçak tereddütle titriyordu. Gözlerini kapatarak *Charles*'a benzer bir şeyler mırıldandı ve gözleri açıldığında kızın ifadesi tamamen değişmiş, korkudan eser kalmamıştı.

Bir şey yapacak. Onu durdurmalıyım... Claire'in ne yapacağını düşünecek vakti yoktu, hızla atılıp Miranda'nın koluna vurdu. Bıçak Eve'den uzaklaşınca Claire elini Miranda'nın saçlarına dolayıp onu çekti. Miranda bıçağı çılgınlar gibi sallamaya başlayınca Eve'in kolu yaralandı. Claire bıçağın menzilinden uzak durmaya çalışarak onu geri geri yürüttü.

Bıçak elinin hemen yanına gelince Claire elini çekti. *Ah, hayır...*

Miranda elinde bıçakla yüzünü ona döndü.

"Hey!" Eve bağırarak Miranda'yı kendine döndürdü ve üst üste iki kere tokatladı. Miranda bıçağı saplamaya çalışınca elini duvara çarpıp bileğini burkunca bıçak ahşap zemine düştü.

Miranda çaresizce ağlamaya başladı. Claire o kadar korkmuş ve kızmış olmasa ona acıyabilirdi. "Artık görmek istemiyorum, hayır... Yok olacaklarını söylemişti..."

Eve onu kolundan tutup kaldırdı, dolabın içine tıktı ve kapağa bir sandalye dayadı. Çok öfkeli görünüyordu, kötü

yaralanmıştı. Kolu çok kanıyordu. Claire bir havlu kapıp yarayı sardı.

"Belki bir büyünün etkisindedir," dedi Claire. "Hani sen de..." Şey, bu konuyu gündeme getirmenin zamanı değildi belki de.

"Ona o yüzden tokat attım," dedi Eve. "Ama galiba ondan değilmiş. Miranda hep deliydi ama bu kadar da deli olduğunu bilmiyordum."

Eve daha iyi görünüyordu. Yüzüne biraz renk gelmişti.

Dışarı bakınca günün ilk ışıklarının ufukta belirdiğini gördü, gökyüzü koyu bir maviye dönüyordu.

"Michael!" diye bağırdı. "Tanrım!"

Eve'i bırakıp koridora koştu. Shane sağ elini tutarak odasından çıkıyordu. Elinin üstü kan olmuştu. "Michael nerede?" diye sordu Claire.

"Aşağıda," dedi. "O da ne?"

Claire elinde hala Miranda'nın saçını olduğunu dehşetle farketti. Yüzünü buruşturarak saçları attı. "Bilmek istemezsin. Bu arada, Miranda, Eve'in dolabında kilitli."

"Güzel. Kusura bakma ama onu hiç sevmiyordum zaten."

"Benim gönlümü alması da biraz zor artık," dedi Claire. "Hadi, Michael'ı bulmalıyız."

"Güven bana, bizsiz de idare ediyordur."

"Hayır," dedi Claire. "Güneş doğuyor."

Shane bir an hiçbir şey anlamadı, sonra anladı ve... Daha Claire ağzını açamadan fırlamıştı bile.

Merdivenlerin başına ulaştığında, Michael'ın insana benzeyen birini daha kapıya taşıdığını gördü.

"Size ihtiyacım yok!" diye bağırdı Michael, adamı dünyanın öbür ucuna yollarken. "Üst kata çıkın! Shane, götür onu!"

Shane onu duymazdan gelerek kapıyı korumaya koştu. Michael onun peşinden gidince arka pencereden gelen güneş ışığına çıktı.

Dönüp güneşe baktı, sonra Claire'le göz göze geldiler. "Hayır," dedi. "Şimdi olmaz!"

Claire elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu. "Ne kadar..."

Michael'ın yüzündeki korkunç ifade ona zaten yanıt veriyordu. "Beş dakika. Belki daha da az. Lanet olsun!"

Kitap rafının tuttuğu pencerenin arkasından bir gürültü geldi. Raf sarsıldı, sonra da yerinden çıktı. Michael tam vaktinde yetişip rafı tekrar yerine koyup kanepeyle sabitledi.

"Geri çekilin!" dedi Michael. Claire merdivene kadar geriledi. Shane'in girişte birileriyle kavga ettiğini duyuyordu. "Claire, Eve'le ikiniz her yeri kapatmanın bir yolunu bulmalısınız. Sakın Shane'e..."

Claire onun ne diyeceğinden emin değildi. Michael iki büklüm oldu, beti benzi atmıştı. Claire zamanın geldiğini anladı.

Buhar...

Gözleri kocaman olmuş Eve, Claire'in yanında durdu. "Gitti," diye fısıldadı, inanamıyormuş gibi. "Bizi bıraktı."

"Elinde değil." Claire onun elini tuttu. "Hadi, Eve. Rafları kapıya götürelim. Kapıyı kapalı tutmalıyız."

Boş gözlerle bakan Eve başını salladı. Bütün mücadele gücü gitmişti sanki. Claire ona hak veriyordu. Umut kalmış mıydı ki? Michael her şeyle baş ediyordu ama o yokken...

"Bana yardım et," dedi Eve'e.

Eve hafifçe gülümseyerek onun elini sıktı. "Edeceğimi biliyorsun."

Üçü birlikte ön kapıyı raflarla kapatmayı başardılar ve ter içinde birbirlerine baktılar.

Ortalık tuhaf bir biçimde sessizleşmişti.

"Eee?" Eve dışarı baktı. "Hiçbir şey görmüyorum..."

"Kilere gitmeli miyiz?" diye sordu Claire. "Hiç ses gelmiyor."

"Çok riskli," dedi Shane. Telefonu alıp tuşladı, sonra bıraktı. "Hattı kesmişler."

Eve cep telefonunu çıkardı. Shane onu kaparak çekip çekmediğine baktı, sonra sevinçle bir numara çevirdi. "Hadi," dedi volta atarak. "Aç hadi, aç, aç, açsana..."

Birden durdu. "Baba? Ah, kahretsin, telesekreter... Baba, ben Shane. Bu mesajı alırsan, ben Morganville'de Michael Glass'ın evindeyim. Zor durumdayım ve adama ihtiyacım var. Nedenini biliyorsun."

Telefonu kapatıp Eve'e fırlattı. "İkiniz de üst kata. Gizli odaya gidin. Michael? Burada mısın?"

Claire ürperdi. "Burada."

"Onlara dikkat et," dedi Shane. "Benim... bir planım var sayılır." Şaşkınlıkla söylemişti bunu. "Kızlar, üst kata. Hadi."

"Ama..."

"Yürüyün!" Emir vermeyi Michael'dan öğrenmişti ve işe de yarıyordu, çünkü Claire kendini merdivenlere doğru yürürken buldu. Soğuk hava da yanlarındaydı.

Miranda'nın dolap kapısına vurması dışında üst kat da sessizdi. "Bu hoşuma gitmedi," dedi Claire. "Oliver, Michael'ın şafaktan sonra bir şey yapamayacağını bilmiyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Eve, üst dudağını ısırarak. Makyajı akmış, dudakları bile normal renklerini almıştı. Claire bunu ilk kez görüyordu. "Haklısın, tuhaf. Neden vazgeçsinler ki?"

"Vazgeçmediler," dedi, Claire'i tepeden tırnağa ürperten

bir ses. Michael'ın kapısı açıldı ve Monica gülümseyerek karşılarında çıktı. Arkasında da Gina'yla Jennifer vardı.

Ellerinde bıçak vardı ve ne kadar deli olursa olsun, Miranda'dan çok daha korkunç görünüyorlardı.

Eve, Claire'le Monica'nın arasına girerek Claire'i geri geri götürmeye başladı. "Odana girip kapıyı kilitle," dedi.

"İşe yaramaz," dedi Monica. "Neden diye sorsanıza. Hadi sorun."

Gerek kalmadı. Arkasındaki kapının açıldığını duydu. Odadan elinde koca bir silah tutan polis üniformalı bir adam çıktı.

"Ağabeyim Richard'la tanışın," diye kıkırdadı Monica. "Yakışıklı, değil mi?" Olabilirdi ama Claire gözünü silahtan ayıramıyordu. Daha önce ona hiç silah doğrultulmamıştı ve bunun bıçaklardan çok daha berbat bir şey olduğunu görüyordu.

"Kes sesini, Monica," dedi adam, koridorun uzak ucunu göstererek. "Hanımlar, aşağı lütfen. Bu işe kan bulaştırmaya gerek yok."

"Ne yapacağız?" diye sordu Claire, gerilerken. Bunu Michael'a da soruyordu tabii.

"Galiba alt kata iniyoruz," dedi Eve. Teslim olmuşa benziyordu.

Birden soğuğu her zamankinden daha güçlü hissettiler. "Bu hayır mı demek?" Hava ısındı. "Bu evet mi?" Yine sıcak.

"Şaka mı yapıyorsun, Michael? Burada mı kalalım?" Zaten bir hayaletseniz, size göre hava hoştu ama o ikisi bıçaklı üç kız ve silahlı bir polisle nasıl başa çıkacaktı?

Eve bayılıverdi. O kadar inandırıcı bayıldı ki, Claire onun numara yapıp yapmadığından emin olamadı. Monica, Gina ve Jennifer kaşlarını çatıp baktı. Claire eğilip eliyle Eve'e hava yelpazeledi. "Yaralı," dedi Claire. "Çok kan kaybetti." Bunun yalan olduğunu umuyordu ama Eve'in kolundan düşen sırılsıklam havluya bakınca emin olamadı bundan.

"Bırak onu," dedi Monica'nın abisi. "Zaten bir tek sen lazımsın."

"Ama... kan kaybediyor! Ona..."

"Yürü." İtilince az daha Gina'nın bıçağına doğru koşacaktı. "Monica, Tanrı aşkına, çekil şuradan! Küçük bir kızı idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Monica ona ters ters baktı. "Oliver iş bittiğinde onu alabileceğimizi söyledi."

"Evet, iş bitince. Henüz bitmediğine göre, çekil!"

Monica ona el hareketi yaparak geçmesi için Claire'in önünden çekildi. Bunu o kadar yavaş yapmıştı ki Claire onun yanından geçerken ağlamaya başladı.

"Gördün mü?" dedi Monica, Jennifer'a. "Onun süt çocuğu olduğunu söylemiştim sana."

Claire iki büklüm oldu ve inleyerek eğilip Monica'nın ayakkabılarına kustu. Monica çığlık çığlığa tokadı yapıştırdı. Gina, Çlaire'i yakaladı. Bu kız kavgasıyla kafası karışan Richard yanlış birini vurmamak için birkaç adım geri gitti.

"Hey!" Shane öfkeyle seslenmişti. Basamaklarda durmuş, tırabzanların arasında onlara bakıyordu. "Yeter. Kahrolası kitabı size vereceğim. Onları rahat bırakın."

"Bu hiç adil değil," diye söylendi Monica. Shane, kızlara vurmama kuralını bir kereliğine askıya almak ister gibi baktı ona. "Richard, vur onu."

"Hayır," dedi Richard. "Ben polisim. Sadece ateş etmem emredildiğinde ateş ederim ve sen benim amirim değilsin."

"Henüz değilim ama bir gün olacağım."

"O gün vururum onu öyleyse," dedi. "Adın Shane'di, değil mi? Buraya gel."

"Önce onları bırak, buraya gelsinler."

"Hayır, ikisine de ihtiyacım olmadığını düşünmeye başlamadan buraya gelsen iyi olur." Richard silahını oynattı. Shane basamakların başına gelip durdu. "Nerede?"

"Kitap mı? Güvende. Beni kızdırırsan asla bulamayacağın bir yerde, salak herif."

Richard ateş etti. Herkes –Monica bile– çığlık attı. Claire dehşet içinde vücudunu yokladı.

Iskalamıştı. Michael'ın kapısında küçük bir delik vardı.

Ah. Iskalamamıştı.

"Çocuk," dedi Richard, yorgun bir sesle, "hiç havamda değilim. Otuz altı saattir uyumadım, kızkardeşim kafayı yedi..."

"Hey!" diye itiraz etti Monica.

"...ve lisede sana aşık falan değildim..."

"Ben ona aşık değildim, Richard!"

"Yani zerre kadar değerin yok gözümde. Sorunumuz kişisel değil. Monica kafayı yediği için seni öldürür, ben, beni mecbur bıraktığın için öldürürüm. Anlıyorsun, değil mi?"

Silahı Claire'e doğrulttu. Shane arkasından bir kitap çıkardı. Siyah kaplı bir kitap. *Ah, hayır. Ama... Hayır, bunca şeyden sonra bunu yapamaz.* Gerçi tersinin nasıl mümkün olabileceğine dair hiçbir fikri de yoktu.

Shane siyah İncil'i sağ eliyle havaya kaldırırken sol elinin boş olduğunu da gösterdi.

"O mu?" dedi Richard.

"Yemin ederim ki o."

"Monica, kitabı al."

Monica, Shane'e ters ters bakarak kitabı aldı. "Lisede sana aşık değildim ben, aptal."

"Harika. Mutlu ölebilirim o zaman."

"Kızkardeşim dışında konuşan ilk kişiyi vuracağım," dedi Richard. "Monica?"

Monica İncil'i açtı. "İçinde bir boşluk var. Orada küçük bir kitap daha var. Tanrım gerçekten o. Bizimle oyun oynadığını sanıyordum."

"Bunu yapmaması gerektiğini iyi bilir o. Bakayım."

Kapaktaki sembolü görünce Claire'in son umutları da tükendi.

Shane kitabı onlara vermişti. Yenilgiyi kabul etmişti.

"Ödeştik, değil mi?" diye sordu Shane gergince. "Ateş etmek falan yok."

Richard İncil'i Monica'dan alıp kolunun altına koydu. "Ateş etmek yok," dedi. "Sözüm söz. Beni mecbur bırakmazsan seni öldürmem. Sözleşme falan imzalamamıza gerek yoktu yani."

Shane'in yanından geçip merdivenden aşağı inmeye başladı.

"Hey, dur!" diye seslendi Shane. "Psikopat kızkardeşini de götürmek istemez misin?"

Richard durup iç çekti. "Doğru. Monica? Gidelim."

"İstemiyorum," dedi Monica. "Oliver onların benim olacağını söylemişti."

"Oliver burada değil ama ben buradayım ve gideceğiz diyorum. Hemen." Monica kıpırdamayınca arkasını döndü. "Şimdi. Kızarmak istemiyorsan yürü."

Monica, Claire'le Shane'e bir öpücük yolladı. "Doğru. Mangalın tadını çıkarın!"

Abisinin peşinden aşağı indi. Gina da onu izleyince Jennifer yanlarında yalnız kaldı. Elindeki bıçakla bile çaresiz görünüyordu.

Eğilip bıçağı yere bıraktı ve ellerini kaldırdı. "Monica yangın çıkardı. Bir an önce kaçsanız iyi olur. İşe yarar mı bilmem ama..."

O da gitti. Shane bir an peşlerinden baktı, sonra Eve'in yanına eğildi. "Hey, iyi misin?"

"Biraz kestirdim," dedi Eve. "Ayağa kalkmasam işi daha kolay halledersiniz diye düşündüm. Yardım eder misiniz?"

Shane'le Claire ellerini uzatıp onu kaldırdılar. "Doğru mu anladım? Kitabı gerçekten verdin mi?"

"Evet, verdim ve sizin canınızı kurtardım. Benden nefret etmekte özgürsünüz." Bir şey daha söyleyecekti ama koridora bakakaldı.

Claire'in kapısının altından duman geliyordu.

"Tanrım!" Claire kapıya koştu, kapı kolu ısınmıştı. Onu hemen bırakıp geri çekildi. "Buradan hemen çıkmalıyız!"

"Bizi bırakırlar mı sanki," dedi Shane. "Bu evin yanmasına izin veremem. Michael ne olacak? O buradan ayrılamaz!"

Bu Claire'in aklına gelmemişti. Michael kapana kısılmıştı. Ev yanarsa ölür müydü? *Ölebilir miydi ki?* "İtfaiye!" diye bağırdı. "Dışarıda itfaiye arabaları vardı..."

"Evet, başka bir yer tutuşmasın diye," dedi Eve. "İnan bana. Çözümleri bu işte. İçindeki başa bela çocuklarla birlikte Cam Ev'i yakmak. Kimse bize yardım etmeyecek!"

"O zaman buradayız," dedi Shane. "Hey, Michael, burada mısın?"

"Burada," dedi Eve. "Ben üşüyorum."

"Yapabileceğin bir şey var mı?"

Eve şaşırdı. "Evet mi? Hayır mı? Ha, belki. Belki diyor."

"Belki yeterli bir cevap değil." Shane odadan Eve'in siyah yorganını aldı. "Battaniye, havlu, ne bulursanız banyoda ıslatın. Miranda'yı da bırakın, olur mu? Sonra da nefret edebiliriz ondan."

Claire kapıya dayalı duran sandalyeyi tekmeleyince Miranda öksürerek dışarı çıktı ve merdivenlere koştu.

"Giysilerim!" diye bağırdı Eve. Askıdakileri kucaklayıp Michael'ın odasına götürdü.

"Evet, biz de tam buna üzülüyorduk!" dedi Shane. Banyoya girip ıslak bir bohçayla çıktı. "Geri çekilin."

Kapıyı tekmeleyerek açtı. Claire alevlerin perdelerin tavana ilerlediğini gördü. Yatağı da tutuşmuştu. Monica yangını oradan başlatmıştı anlaşılan.

"Dikkatli ol!" diye seslendi. Shane perdeleri yere indirdi, ıslak yorganı yatağın üstüne attı ve alevlerin üstünde tepinmeye başladı.

"Dikilme orada!" dedi. "Battaniye! Havlu! Su! ÇABUK!"

Claire fırladı.

16

Bütün ev buram buram duman ve yanık kokuyordu ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Claire'in odası mahvolmuştu ama yine de...

"Neden şimdiye kadar çığlık falan atmadığımızı merak etmişlerdir," dedi Eve.

"Gidip baksana."

"Sen bak. Ben yeterince zor bir gece geçirdim."

Claire içini çekerek odanın sağlam penceresine gitti. Hiçbir şey görünmüyordu. Güneş tepede olduğu için ortalıkta vampir olmaması doğaldı ama insanlar da yoktu. "Belki hepsi ön taraftadır," dedi.

Sonra kapı zilini duydu.

"Şaka mı bu?" dedi Shane. "Hey, pizza mı sipariş ettin? İyi düşünmüşsün. Açlıktan ölüyorum."

"Kafayı üşüttün galiba," dedi Eve.

"Evet, açlık yüzünden."

Alt kattan bir gürültü gelince Shane gülümsemeyi kesti. "Galiba buraya kadarmış."

Eve bir şey söylemeden ona sarıldı. Claire de yanlarına gidip sırayla onlara sarıldı. Shane'i sona bıraktı ki daha uzun sürebilsin. Ama zaman kalmadı, çünkü üst kata gelen ayak sesleri duydular. Claire ürperdi, Michael da yanlarındaydı. Belki o da böyle sarılabiliyordu.

"Sıkı dur," diye fısıldadı Eve kulağına. Claire başını sallayıp onun elini tuttu. Shane beyzbol sopasını alıp bir adım öne çıktı.

"Buna gerek yok," dedi sakin bir ses koridordan. "Sen Shane olmalısın. Merhaba. Benim adım Amelie."

Claire yutkunarak Shane'in geniş sırtının yanından baktı. Kilisedeki vampirdi bu. Kollarını kavuşturmuş, son derece sakin bir şekilde kapıda duruyordu.

"Elindekini bırakabilirsin," dedi Amelie. "Ona ihtiyaç duymayacağından emin olabilirsin."

Sonra da yürüyüp gözden kayboldu. Üçü birbirlerine baktılar.

Gitti mi, diye sordu Eve ağzını oynatarak. Shane kapıya gidip koridora baktı ve başını salladı. *Ne yapıyor bu?*

Bir saniye sonra gelen tıkırtı hiçbir şeye şüphe bırakmadı, koridordaki bölme yerinden çıkıyordu.

Amelie gizli kapıyı açtı ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Herhalde soracak bazı sorularınız vardır," diye seslendi aşağıya. "Benim de var ve bunları paylaşmamak hoş olmaz. İstemezseniz gidebilirsiniz tabii, ama sizi uyarmalıyım; Oliver hiç mutlu değil ve mutlu olmadığında hep çocuklaşır. Yani henüz tam olarak kurtulmuş sayılmazsınız, yavrularım."

"Oylama yapıyoruz," dedi Shane. "Ben kaçalım derim."

"Kalalım," dedi Eve. "Kaçmanın faydası yok. En azından söyleyeceklerini öğrenelim."

İkisi birden Claire'e döndü. "Benim de oy hakkım var mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Neden olmasın? Sen de kira ödüyorsun."

"Ah." Claire'in fazla düşünmesi gerekmiyordu. "O bugün hayatımı kurtardı. Onun kötü olduğunu... Yani, evet, kötü olabilir ama o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum. Onu dinleyelim diyorum."

Shane omuz silkti. "Tamam. Sen önden."

Amelie antik Viktorya stili sofaya oturmuştu. İçeride iki vampir daha vardı, ikisinin de üstünde siyah takım elbise vardı. Claire verdiği oydan pişman olarak yutkundu. Amelie gülümseyerek sofanın yanındaki koltuğu gösterdi. "Claire. Ah, ve Eve, ne tatlı."

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordu Eve şaşırarak.

"Elbette. Sahipsizlere her zaman dikkat ederim ve ailen her zaman en sevdiklerimden biri olmuştur."

"Ne güzel, ne güzel. Sen kimsin peki?" dedi Shane, her zamankinden de dobra bir ses tonuyla. Amelie şaşırarak anında onu yanıtladı.

"Amelie," dedi, bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Doğuştan taşıdığın sembolün sahibini tanırsın sanıyordum, evlat."

Shane kızdı. "Ben sembol falan taşımıyorum."

"Doğru, artık taşımıyorsun." Omuz silkti. "Ama bu kasabadaki herkes mutlaka sembol taşımıştır. Öyle ya da böyle, hem vücudunun, hem de ruhunun bir sahibi var."

Shane ona alev alev yanan gözlerle baktı. Amelie rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Bir soru sormak istiyorsun," dedi Amelie.

"Evet. İçeri nasıl girdin? Oliver giremedi."

"Harika bir soru. Herhangi başka bir vampir olsaydım, giremezdim. Ama burası benim evim. İlk ve en önemlisi. Morganville'deki bazı binalar gibi burayı da ben inşa ettim. Sırayla hepsinde oturuyorum. Ben içlerindeyken, korumalar beni ister insan olsun, ister vampir, bütün düşmanlara karşı korur. Ben yokken oturanlar insansa, vampirler içeri giremez; vampirse de insanlar giremez. Davet edilmezlerse tabii. Soruna yanıt buldun mu?"

"Olabilir." Shane bir süre düşündü. "Michael'ı neden korumadı?"

"Oliver'a girmesi için izin vererek evdeki korumayı kaldırmıştı. Ev yine de onu korumak için elinden geleni yaptı." Amelie kollarını iki yana açtı. "Belki Oliver'ın onu öldürmeye değil, değiştirmeye çalışmasının da faydası olmuştur."

"Vampire," dedi Eve.

"Evet."

"Evet! Bunun neden işe yaramadığını hep sormak istemiştim. Vampirler ısırıp duruyor ama..."

Amelie bir şey söylemedi. Düşünüyor ya da bir şey hatırlıyor gibiydi. "Geometrik dizi diye bir şeyden haberiniz var mı?"

Claire elini kaldırdı.

"O kadar basit olsa, bütün dünyayı vampire çevirmek için kaç vampir yeterdi?" Claire ağzını açarken Amelie gülümsedi. "Cevap vermenizi beklemiyorum, hayatım. Ama bir gün bunu hesap ederseniz sizi can kulağıyla dinlerim. İşin aslı, benim gençlik yıllarımda, insanlar çok daha azken az daha gerçekleşiyordu bu. Sonra biraz tasarrufa gitmek gerektiği konusunda uzlaşıldı. Böylece, öğretmeyi keserek vampir yaratma bilgisini ortadan kaldırdık. Zaman içinde kıdemliler hariç herkes bunu unuttu, şimdiyse iki yer hariç bu bilgi tamamen yeryüzünden silindi."

"Hangi iki yer?" diye sordu Claire.

"Burası," dedi Amelie, alnına dokunarak. "Ve orası." Shane'i gösterdi.

"Ne?" diye çıkıştı Claire'le Eve aynı anda. Tanrım, bir vampiri mi öptüm ben, diye düşündü Claire. Shane de tuhaf görünüyordu ama şaşkın değil, suçlu gibiydi.

"Tamam tamam," dedi, pantolonunun cebinden küçük bir kitap çıkararak. Kapağında *Shakespeare'in Soneleri* yazıyordu.

Kitabı elinde çevirince kapağı sayfalardan ayrıldı.

"Çok akıllıca," dedi Amelie. "Onlara içi istemedikleri şeylerle dolu bir kapak verdin ve önemli kısmı kendine sakladın. Ama ya sana onların zaten yalnızca kapağı aradıklarını söylersem?"

"Şansımı denemek zorundaydım."

"Oliver kitabı elinden kaçırdığı için mutsuz. Ben de size bir iyilik yapmaya geldim."

"Anlaşma gibi bir şey mi?"

"Evet, Shane. Elinde tuttuğun şey için bir anlaşma önereceğim ve inanın bana, bir önem taşıyan tek anlaşma bu olacak. Çünkü önem taşıyan tek vampir benim. Kitabı alacağım ve yeni vampirlerin nasıl yaratılacağı bilgisini taşıyan son kaydı da yok edeceğim. Böylece hiçbir düşmanım bana karşı harekete geçemeyecek." Dikkatle Shane'e bakarak arkasına yaslandı. "Karşılığında sen ve bu evdekiler istedi-

ğiniz sürece korumam altında olacaksınız. Bu anlaşmayla Brandon aracılığıyla Oliver'la yapmış olabileceğiniz başka anlaşmalar iptal olacak."

"Oliver, Brandon'ın patronu mu?" diye sordu Claire.

"Patron mu?" Amelie bunu bir an düşündü. "Evet, kesinlikle. Ben Oliver'a hükmetmiyorum ama o da bana etmiyor. Bildiğim sırrı ortaya çıkarmadığı sürece Morganville'de beni yerimden edemez ve takipçilerini çoğaltamaz. Sayıca neredeyse eşitiz."

Shane elinde tuttuğu kitaba baktı. "Ve bu kitap bu durumu değiştirebilirdi."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "O kitap hepimizin mahvına neden olabilirdi. Hem vampirlerin, hem insanların. Ve bu nedenle size bir iyilik borçluyum ve şartlar müsaade ettiği sürece borcumu ödemeye devam edeceğim."

Shane bunu sıkıntıyla düşündü, sonra Eve'e baktı. Eve de, Claire de başlarını sallayınca Shane kitabı havaya kaldırdı. "Michael?" dedi. "Evet mi, hayır mı?" Bir saniye sonra içini çekti. "Galiba evet. Neyse, Oliver'ı kızdıracak her anlaşma iyidir, o yüzden..." Kitabı Amelie'ye uzattı.

Amelie kitabı almak için bir hamle yapmadı. "Anlamalısınız ki," dedi buz gibi gözlerle, "bu iş bittiğinde Cam Ev ayakta kalacak, ama siz de buraya bağlı olacaksınız. Hiçbiriniz Morganville'den ayrılamazsınız. Bildiklerinizin kontrolümün dışına çıkmasına izin veremem."

"Şimdi de gitsek tost oluyoruz zaten, değil mi?" dedi Shane. "Al şunu. Oliver bir konuda haklıydı. Bu kitap bize ölümden başka şey getirmeyecek."

"Aksine," dedi, solgun parmaklarıyla kitabı alırken. "Aslında bu sizin kurtuluşunuz."

Etrafına bakıp iç çekti. "Burayı özledim," dedi. "Ve buranın da beni özlediğine inanıyorum. Bir gün buraya döneceğim." Koltuğun kolundaki gizli düğmeye bastı ve tek kelime daha etmeden yürümeye başladı.

"Hey, polisler ne olacak?" diye sordu Shane. "Bugün bizi öldürmeye çalışan onca insanı söylemiyorum bile."

"Onlar Oliver'a bağlı. Sizinle uğraşılmaması gerektiğini duyuracağım. Ama siz de daha fazla huzur bozmamalısınız. Yoksa kararımı gözden geçirmek zorunda kalabilirim ve çok yazık olur." Dişlerini göstererek gülümsedi. "*Au revoire,* çocuklar. İleride eve daha iyi bakın."

İki vampir koruması da onunla birlikte gitti. Merdivenlerden ses bile gelmedi. Claire yutkundu. "Of! Biz az önce ne yaptık?"

"Elimizden geleni," dedi Shane. "Ben sokağı kontrol ediyorum."

Hep birlikte aşağı indiler. Shane'in elinde beyzbol sopası, Eve'de Jennifer'ın bıçağı, Claire'de de ucu sivri, kırık bir sandalye bacağı vardı.

Evde kimse yoktu. Ön kapı açık duruyordu ve evin önündeki polis arabaları siyah Cadillac'ın yanından uzaklaşmaya başlamıştı. Peşlerinden bir de limuzin gidiyordu.

Her şey saniyeler içinde sona erdi. Ne bir araba, ne bir vampir kalmıştı ortalıkta. Monica, Richard, Oliver, hepsi gitmişti.

Kapının önüne çıkan Shane zilin yanında asılı duran şeyi görünce ağzı açık kaldı. Üstünde kitabın kapağındaki sembol olan siyah, parlak bir levhaydı bu. "Bu, kitabı da onun yazdığı anlamına mı geliyor?"

"Bahse girerim, o yazmıştır," dedi Eve. "O sembolü gördüğümden emindim zaten. Şehir merkezindeki havuzda da var aynısı. Kurucu sembolü o."

"Kurucu oymuş," dedi Shane.

"Eh, sonuçta illa ki birisi olacaktı."

"Ama ben onun *ölmüş* biri olacağını sanıyordum."

"Komik ama," dedi Claire, "o *zaten* ölmüş biri."

Shane'le Eve kahkaha attılar. Shane elini Claire'in omzuna attı. "Hala okulu bırakacak mısın?"

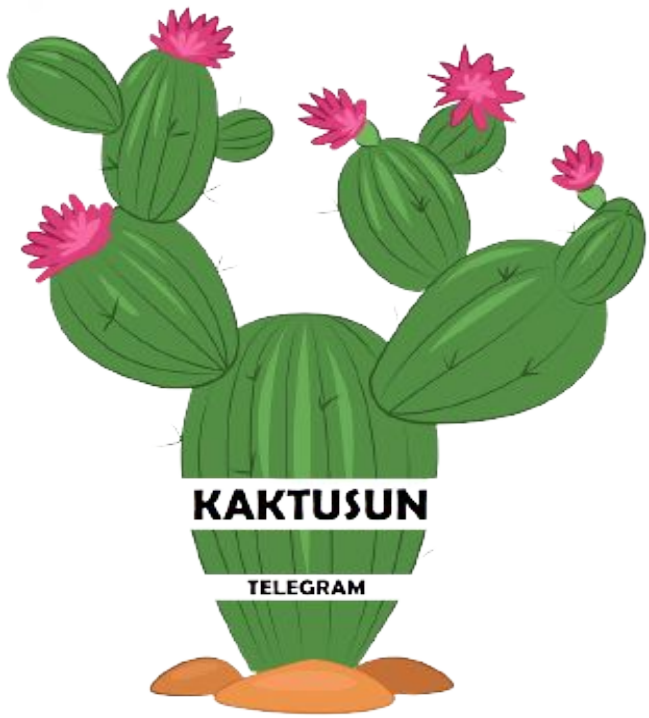
"Kasabadan ayrılamayacaksam bırakmam." Claire kafasına vurdu. "*Tanrım!* Kasabadan ayrılamıyorum! *Asla* ayrılamayacak mıyım yani? Okul ne olacak? Cal Tech ne olacak? *Ailem* ne olacak?"

Shane onu alnından öptü. "Bunları yarın düşünürsün," dedi. "Ben en azından bir yarınımız olduğu için şükretmeyi tercih ediyorum."

Eve'in kapattığı kapı rüzgarla tekrar açıldı. "Galiba yeni bir kapı almamız lazım."

"Galiba bir mobilya mağazasının tamamını almamız lazım."

"Buradaki mobilya mağazalarında kazık satılıyor mu?" diye sordu Claire. Shane'le Eve ona boş gözlerle baktılar. "Boşverin. Aptalca bir soruydu."

17

Temizlik bütün günlerini aldı. Güneş batarken yemeğe oturmak üzereydiler. Claire yere düşen bir insan sesi duydu.

"Michael geldi," dedi Eve, sanki Michael okuldan dönüyormuş gibi. "Siz başlayın."

Bir süre sonra Michael'la birlikte döndü. El eleydiler. Shane gülümseyerek kalktı ve elini havaya kaldırdı. Michael da elini kaldırıp onun eline vurdu.

"Fena değil, kardeşim," dedi Michael. "Kızlar sana iyi zaman kazandırdı."

"İşe yaradı," dedi Shane memnuniyetle. "Gördünüz mü? Planlarımın hepsi berbat değil. Sadece çoğu berbat."

"Farkı ayırt edebildiğimiz sürece bir sorun yok." Michael bir sandalye çekti. "Ne yiyoruz... Şaka mı yapıyorsunuz? Yine mi acılı fasulye?"

"Kimse çarşıya gitmek istemedi."

"Evet, doğru." Michael gözlerini kapattı. "Dua ediyorum. Siz de etseniz iyi olabilir. Bunu atlatmamız için bize mucize gerekiyor."

Claire onun ciddi olup olmadığını bilmiyordu ama içinden dua etti. Diğerleri de ediyor gibi geldi ona. Tam o sırada kapının çalması da bir çeşit mucizeye benziyordu.

"Bizi öldürmeye çalışırken hiç değilse biraz kibarlaşmışlar," dedi Shane. Michael kalkıp kapıya gitti. Bir an tereddüt ettikten sonra hepsi kalkıp onun peşine takıldı.

Michael yeni kapıyı hızla açtı. Verandanın ışığında dağınık sakallı, yüzünün bir yarısında koca bir yara izi olan, deri motosiklet pantolonu giymiş yaşlı bir adam duruyordu. Arkasında ondan daha genç ve çok daha iri iki adam vardı.

Motorcular. Claire'in ağzındaki lokma az daha boğazına kaçıyordu.

Yaşlı adam başını salladı.

"Evlat," dedi doğruca Shane'e bakarak. "Mesajını aldım. İşte geldik." Michael orada değilmiş gibi içeri girdi. "Vakti gelmiş de geçiyordu. Altı aydır aramanı bekliyorum. Neden bu kadar bekledin? Kan emicilerin başını bulman bu kadar uzun mu sürdü?"

Peşinden salona girdiler. Michael kızaran Shane'e baktı. Shane kimsenin yüzüne bakamıyordu. "Bazı şeyler değişti, baba," diye mırıldandı.

"Hiçbir şey değişmedi," dedi adam, ellerini beline koyup karşılarına dikilerek. "Buraya planladığımız gibi vampir öldürmeye geldik. Alyssa ve Molly'nin öcünü alacağız. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Baba, bazı şeyler farklı artık, yapamayacağımız bazı..."

Adam onu bir yılan gibi hızla saçından yakaladı. Dövmeli elleriyle Shane'in kafasını geriye çekti. "Yapamayacağımız mı? Bu kasabayı yakıp yok edeceğiz, evlat. Tıpkı anlaştığımız gibi. Sakın fikrini değiştirmeye kalkma."

"Hey!" dedi Michael sertçe, elini adama uzatarak. Ona dokununca elektrik çarpmış gibi mavi-beyaz bir kıvılcım çaktı. Michael uçup duvara çarparak yere yığıldı.

"Hayır!" diye haykırdı Shane, kurtulmaya çalışarak. Ama başaramadı. "Baba, hayır!"

Shane'in babası adamlarından birine işaret etti. "Evet, bu da onlardan biri. İcabına bak."

Motorcu adam belinden bir bıçak çıkarıp Michael'a doğru yürüdü.

"HAYIR!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Shane. Claire tedirgince bir adım attı ve Michael'ın iri, mavi gözleri onunkilere kilitlenince durdu. Eve durmadan çığlık atıyordu.

tg: kaktusunx

Miranda bunu gördü, diye düşündü Claire. Hatta Michael, onun işaret ettiği yerde duruyordu. Miranda'nın gördüğü onun ilk ölümü değildi.

Buydu.

"Çocuklar, siz uzak durun!" dedi Michael, motorcuyla arasına giren Eve'e. Yüzünde korku vardı. Vampirlerle savaşmaktan korkmamıştı ama bu sefer...

Motorcu, Claire'in vampirler hariç kimsede görmediği bir hızla atıldı. Claire ne olup bittiğini göremedi bile; sadece Michael'ın yere düştüğünü duydu. Motorcu da onunla birlikte düşmüştü; bir eliyle Michael'ı tutmuş, diğer eliyle bıçağı kaldırmıştı.

"Hayır, baba, Tanrım, sana anlatacağım! Ne istersen anlatacağım!"

"Kes sesini," dedi adam, Shane'i kanepeye iterek. Claire hemen koşup ona sarıldı. "Anlatacaksın tabii. Üçünüz bana vampirleri nasıl bulacağımı anlatacaksınız. Unutmayın, biz onlarla savaşıyoruz."

"Üçümüz mü?" dedi Eve fısıltıyla. Koca gözlerini Michael'dan, motorcudan ve bıçaktan alamıyordu.

"Üçünüz," dedi Shane'in babası, motorcuya başıyla işaret vererek.

Bıçak aşağı inerken hepsi haykırdılar.

-SON-

-ÖLÜ KIZIN DANSI'nda devam edecek.